

ရေပျောက်ကမ်းတင် အောင်မအင်

မင်းသိင်္ခ

ရသဝေငှသူ - ရဝေဇင်

မြန်မာ့မျှားနတ်မောင်ဖိုရမ်

အခန်း(၁)
သေမင်းနီ

ထိုခေတ်ထိုအချိန်တုန်းက မြိတ်မြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ပြေးဆွဲသော စက်လှေအမြောက်အမြားရှိသည်အနက် အောင်ဗဒင် ဆိုသော စက်လှေမှာ နာမည်အရဆုံးဖြစ်၏။ ခရီးသည် အမြောက်အမြား စီးကြ၏။ ကုန်သည်များလည်း ကုန်များကို ပို့ဆောင်ကြ၏။

ထိုစက်လှေ၏ နာမည်ရခြင်းမှာ ထွက်သောအချိန်မှန်၏။ သင်္ဘော၏ အကြီးအကဲဖြစ်သောကပ္ပတိန်ခေါ် မာလိန်မှူး ကိုလှထွန်းအောင်သည် ရေကြောင်းလွန်စွာကျွမ်းကျင်၏။ အုပ်ချုပ်မှုကောင်း၏။ ကုန်ပစ္စည်းများ ထားသိုရာတွင်လည်း အပျက်အစီး အလေအလွင့် မရှိရလေအောင် စက်လှေသမားများက စောင့်ရှောက်ကြ၏။ မာလိန်မှူး၏ လက်အောက်တွင် လက်ထောက်အဖြစ် ပဲ့ကိုင်ပါ၏။ ၎င်းအောက်တွင် ကုန်းပတ်အလုပ်သမားများ၊ ဖူကာနီ ခေါ် ရေပက်ကြိုးချည် အလုပ်သမားများ ပြည်ပြည်စုံစုံပါလေ၏။

ထို့ပြင် ခရီးစဉ်တလျှောက် ခရီးသည်များကို ကျွေးမွေးရွဲလည်း စက်လှေထမင်းချက်ကြီး ကိုအောင်ညွန့် မှာ လွန်စွာထမင်းဟင်းအချက်ကောင်းသူဖြစ်၏။ စီးနင်းလိုက်ပါလာကြသော ခရီးသည်များ၊ ကုန်သည်များမှာ အလုပ်အတွက် ခရီးထွက်ရသည်နှင့်မတူဘဲ ပင်လယ်ပြင်တွင် ပျော်ပွဲစားခရီးထွက်ရသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

စက်လှေအလုပ်သမားများသည် မာလိန်မှူး ဦးလှထွန်းအောင်အား မည်သူကမှ ကပ္ပတိန်ဟုလည်း မခေါ် မာလိန်မှူးဟုလည်း မခေါ်ဘဲ ‘သူကြီး’ ဟုသာ ခေါ်ကြလေ၏။

ထိုစက်လှေတွင် အသက်အငယ်ဆုံး ကုန်းပတ်အလုပ်သမားလေးပါ၏။ ၎င်းမှာ အညာအရပ်ဒေသမှ လာရောက်လုပ်ကိုင်သော သူငယ်လေးသာ ဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်လေး၏ အမည်မှာ ‘ငမိုး’ ဟူ၍ဖြစ်၏။ ၎င်းကိုလည်း မည်သူကမျှ ငမိုး ဟုမခေါ် ‘အညာသား’ဟုသာ ခေါ်ကြလေ၏။

ထိုငမိုးလေးသည် ပုဂံမြို့ တစ်ဖက်ကမ်း၊ တန့်ကြည်တောင်မှ ဖြစ်၏။ မာလိန်မှူးကြီးသည် စက်လှေထွက်ခါနီးတွင် ဘုရားကို အကျအနာ ရှိခိုး၏။ ရှင်ဥပဂုတ်ဂါထာ များကိုရွတ်ဆို၏။ ထို့နောက် ဇာတိဇေနသော ရေနေသတ္တဝါတို့ကို မေတ္တာပို့လေ၏။ ပြီးလျှင် ခရီးသည်တစ်ဦးချင်းကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်ပြီးမှ

စက်လှေကို ထွက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ခရီးသည်များသည် မာလိန်မှူး ဦးလှထွန်းအောင်ကို ကြည်ညိုခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်ကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ... မာလိန်မှူး ဦးလှထွန်းအောင် ဦးစီးသော အောင်မခင်စက်လှေကြီးသည် မြိတ်မြို့မှ အနောက်စူးစူးသို့ စတင်ခုတ်မောင်း၏။ ၎င်း၏ အစီအစဉ်မှာ ထိုသို့ထွက်ခွာပြီးလျှင် ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်မှ မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့အတိုင်း ရန်ကုန်သို့ခုတ်မောင်းမည် ဖြစ်၏။

ဦးလှထွန်းအောင်သည် ကပ္ပလီပင်လယ်သို့ အရောက် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ပြီးလျှင် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။ ထိုအချင်းအရာကို မြင်လိုက်သော အညာသားကလေးသည်လည်း ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လိုက်၍ မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး နီရဲနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။
အညာသားကလေးက

“ သူကြီး ... ဘာလဲခင်ဗျ ... ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးလှထွန်းအောင်က

“ အဲဒီကောင်းကင်ပေါ်က အနီရောင်ဟာ ငါတို့အတွက်တော့ သေမင်းနီပဲကွ ...၊ လေမုန်တိုင်းတိုက်မယ့် အဓိပ္ပာယ်ပဲ ... ၊ အဲဒီလေနီကြမ်းဟာ ဘေးတည့်တည့်ကတော့မလာဘူးကွ ... ‘သရော့ သဲတန်းကြီးကျွန်းစု’ နဲ့ ... ‘ညီအမ ငါးဖော်ကျွန်းစု’ ကြားကနေ တအားဖြတ်ပြီး ဝင်လိမ့်မယ် ... လေနီကြမ်းရဲ့သဘာဝဟာ တခြားလေလို မဟုတ်ဘူးကွ ...၊ စွန်ရဲကုတ်သလို တိုက်တာကွ ...”

“ ငါတို့လို ဝါရင့် သင်္ဘောကပ္ပတိန်တွေက အဲဒီလိုလေနီကြမ်းမျိုးကို ‘ သိမ်းငှက်နီ ’ လို့ နာမည်ပေးထားကြတယ် ...၊ အတင်းဝင်တိုးတော့တာကွ၊ တိုတိုပြောရရင် အညာသားရယ် ...၊ သေခြင်းတရားနဲ့ ငါတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြပြီကွ ...၊

ငါတို့ သေတာဟာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးကွ ...၊ ခရီးသည်တွေ လွတ်မြောက်ဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ သူတို့တွေအားလုံး လွတ်မြောက်အောင် ငါတို့ဘက်က အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရမယ်၊ မင်းတို့လည်း ကြိုးစားကြ။

ငါ့ဘက်ကတော့ ပြောထားမယ် ...၊ ဒီလှေကြီးကို လုံးဝ မစွန့်ခွါဘူး၊ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ဒီလှေကြီးနဲ့အတူ ရှိနေမယ်၊ ဒီလှေကြီးမြုပ်သွားရင်လည်း ငါပါရောပြီး အမြုပ်ခံမယ် ...၊

လှထွန်းအောင်သေတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ လှထွန်းအောင်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ပင်လယ်ပြင်မှာ ကမ္မည်းထိုးခဲ့မယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့ စတုရန်းထဲမှာ အသက်ကယ် အင်္ကျီတွေရှိတယ်။ ခရီးသည်တွေကို တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ပြီးတော့ ဝတ်ပေးလိုက်၊ စတုရန်းသော့က ပစ္စည်းထိန်း ဘိုဆင်ဆီမှာ ရှိတယ်ကွ ...၊ သူ့ကို နားလည်အောင် တိုးတိုးကပ်ပြီး ပြောပြ ... ၊ ဒီကောင်ကြီးက အသက်ကြီးပြီး မိန်းမ မရှိသေးတော့ ကြောင်နေတယ်၊ နားလည်အောင် သေချာရှင်းပြ ...” ဟု ရှင်းပြလိုက်သဖြင့် အညာသားကလေးသည်လည်း ကပ္ပတိန် ဦးလှထွန်းအောင် အနီးမှ လေအလျှင်ကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးလျှင် ပစ္စည်းထိန်း ဘိုဆင်ကြီးအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ အသက်ကယ် အင်္ကျီများကို ထုတ်၏။ ခရီးသည်များကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်၍ ဝတ်ပေးလေ၏။ ဝတ်ပေးရင်းလည်း အားပေးစကားပြော၏။

“အန္တရာယ်ရှိတာတော့ မှန်ပါတယ်ဗျာ...၊ သိပ်လည်းမကြောက်ကြပါနဲ့ ...၊ ကျွန်တော်တို့ မာလိန်မှူးကြီးက အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ မာလိန်မှူးကြီးပါ ... ”

အညာသားကလေးသည် စတုရန်းအတွင်းမှ အသက်ကယ်အင်္ကျီအားလုံးကို ထုတ်ကာ ခရီးသည်အားလုံးကို ဝတ်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဝတ်ပေးပြီးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကပ္ပတိန်ကြီး ဦးလှထွန်းအောင်အား သွားရောက် သတင်းပို့လေရာ ဦးလှထွန်းအောင်သည် အညာသားလေး ပြောပြသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက်

“ကောင်းတယ် ... မင်းရောဘာလို့ မဝတ်တာလဲ ... ” ဟုမေးလေ၏။

“ခရီးသည်တွေကို ဝတ်ပေးလိုက်တာ ကုန်သွားပြီ၊ ကပ္ပတိန်ကြီးအတွက် လည်းမရှိတော့ဘူး ...၊ ကျွန်တော့အတွက်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ဘိုဆင် ကြီးကတော့ တစ်ထည်ရရှိပါတယ် ... ” ဟု အညာသားကပြန်၍ ဖြေလျှင် ဦးလှထွန်းအောင်က

“သေမင်းနဲ့ သွားတွေ့မှာပဲကွာ ...၊ အသက်ကယ် အင်္ကျီ မလိုပါဘူး ...၊ အညာသား ... မင်းလည်းမင်းရဲ့နာမည်ကို ကပ္ပလီ ပင်လယ်မှာ ကမ္မည်းထိုးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ...၊ သေတယ်ဆိုတာ သိပ်ဆန်းတာမဟုတ်ဘူး ...၊ ဘာမှန်းမသိတဲ့ နေရာကနေ ဘာမှန်းမသိတဲ့ နေရာကို ရွှေ့တာကွ ...၊

အင်္ဂလိပ်လို ပြောရရင် (From Unknown To Another Unknown) ပဲကွ ...” ဟုပြောပြီးလျှင် ကပ္ပတိန် ဦးလှထွန်းအောင်သည် သဘောကျစွာဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

၎င်း၏ ရယ်သံကြီးသည် ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးအား စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ အလား ရှိလေတော့သတည်း။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား”

အခန်း(၂) မော့ချင်တိုင်းမော့ရပြီ

၎င်းတို့နှစ်ဦး စကားပြောနေချိန်မှာပင် ညီအစ်မငါးဖော်ကျွန်းနှင့် သရောသဲတန်းကြီးကျွန်း အကြားမှ တဟုန်ထိုး ဖြတ်တိုက်လာသော လေနီကြမ်းသည် အောင်ဗဒင်စက်လှေအား သစ်ရွက်ခြောက်လေး တစ်ရွက်ပမာ လွင့်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ခရီးသည်များကလည်း အလန့်တကြား အော်ဟစ်ငိုကြွေးကြ၏။ အိမ်လောက်ကြီးသော ရေလှိုင်းကြီးများ သည် သင်္ဘော၏ဘေးသို့ တည့်တည့်ဝင်လာသဖြင့် ကပ္ပတိန် ဦးလှထွန်းအောင်သည် သင်္ဘော၏ဦးကိုလှည့်၍ လှိုင်းလုံးကြီးများကို ဦးဖြင့်ခံလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့်စက်လှေသည် လှိုင်းလုံးကြီးများအပေါ်မြင့်မားစွာတက်လိုက် ပြုတ်ကျလိုက် ဖြစ်နေလေ၏။ အချို့ ခရီးသည်များသည် ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် သတိလစ်မေ့မော့ကုန်ပြီ ဖြစ်၏။

အညာသားကလေးသည် သတိလစ်နေသူများကို လိုက်လံ၍ နှာနှပ်ပြီး သတိရအောင် လုပ်ပေးနေ၏။

လေ၏အရှိန်ကြောင့် စက်လှေသည် လွင့်မော့ကာ လာဘူစာကျွန်း၊ မဏိကျွန်းတို့ကိုပင် လွန်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ မာလိန်မှူးဦးလှထွန်းအောင်သည် မရမက ကြိုးစား၍ မောင်းနှင်နေ၏။ လေနီကြမ်းမှာလဲ လျော့ကျသည်မရှိဘဲ တိုး၍တိုက်ခတ်လေ၏။ စက်လှေကြီး လောင်လုံဘုတ်ကျွန်းစု အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ခါးတစ်ပိုင်းပြတ်ထွက်၍ နစ်မြုပ်သွားလေတော့၏။ ခရီးသည်အမြောက်အမြားပါသွား၏။

အချို့ခရီးသည်များသည် အသက်ကယ်အင်္ကျီအားကိုးဖြင့် ပင်လယ်ထဲတွင် ကူးခပ်နေကြ၏။ စက်လှေ သမားများလည်း ခရီးသည်များအား စက်လှေတွင်ပါလာသော လှေငယ်များဖြင့်တင်ကာ ပို့ဆောင်ပေးရန် ကြိုးစားနေကြ၏။

မာလိန်မှူး ဦးလှထွန်းအောင်သည် ကျန်သည့် စက်လှေအပျက်ကြီးအပေါ်တွင် လူမရှိသည့်အခါ ၎င်း၏ခါးတွင် ထိုးထားသော ၆ လုံးပြူးသေနတ်ကိုထုတ်၍ ကျည်ဆန်များကို သွန်ချပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုသေနတ်ကို ပင်လယ်တွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ၎င်းသည် အညာသားကလေးကို အနီးသို့ခေါ်ကာ

“မင်းကို ငါ ဒီစက်လှေမှာ မွေးထားတာ ...၊ ငါ့သားပဲ ...၊ မင်းငါနဲ့အတူ လိုက်ပြီးသေရတော့မယ် ...၊ ဘယ်သူက သိသိ မသိသိ ...၊ မင်းကသူရဲကောင်းပဲ ...၊ မင်းဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာ သူရဲကောင်းလို ကျင့်တယ် ...၊ အဲဒီတော့ သူရဲကောင်းပဲ ...၊ လှထွန်းအောင် မွေးတဲ့ သူရဲကောင်း ... ” ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် အညာသားကလေး၏ နဖူးကို နမ်းရှုံ့လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန် လေနီကြမ်းသည် ဆောင့်၍တိုက်လိုက်ရာ တစ်ပိုင်းမျှကျန်သော အောင်မခင် စက်လှေကြီးသည် တစ်စစီ ပြုတ်ထွက်၍ ပျက်စီးသွားလေတော့၏။ စက်လှေကြီးမှ ပျဉ်ပြားများ၊ သစ်သားများသည်လည်း သစ်သားမီးခြစ်ကို ဖွင့်၍သွန်လိုက်သောအခါ၊ မီးခြစ်ဆံများ ပြန့်ကျဲသွားသကဲ့သို့ ပင်လယ်ထဲတွင် ပြန့်ကျဲသွားလေတော့၏။

မာလိန်မှူး ဦးလှထွန်းအောင်သည် မည်သည့်အရပ်ဌာနဆီသို့ ရောက်သွားသည်ကို မသိရတော့ပေ။ အညာသားကလေးမှာမူ ပေါလောမျောနေသော ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်ကျ၍ မေ့မျောနေလေ၏။ ၎င်းသွား၍ တင်နေသော ပျဉ်ချပ်မှာ စက်လှေ၏ အပြင်နံရံ ပျဉ်ချပ်ဖြစ်၏။ ထိုပျဉ်ချပ်ပေါ်တွင် ‘အောင်မခင် စက်လှေ’ ဟူသော စာတန်းကြီးလည်းပါ၏။ ပျဉ်ချပ်တွင် ချည်ထားသော ကြိုးတစ်ချောင်းသည် အညာသားကလေး၏ လက်ကို ပတ်၍ချည်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် အညာသားကလေးသည် ပျဉ်ချပ်ပေါ်မှ လွင့်စင်ကျရန် အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

၎င်းသည် ထိုပျဉ်ချပ်နှင့် နှစ်ရက်တိတိ ပင်လယ်ထဲတွင် မျောနေရ၏။ သတိရလာသောအခါ နေကလည်းပူ ရေကလည်းမသောက်ရသဖြင့် လည်ချောင်းသည် မီးတောက်မတတ် ဖြစ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အသားများမှာလည်း ဓါးဖြင့်မွှမ်းထားသကဲ့သို့ အက်ကြောင်းများထ၍နေပြီဖြစ်၏။ လူရုပ်ပင် မပေါ်တော့ချေ။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် အညာသားကလေးသည် လွန်စွာအေးမြသော ရေတွင်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ လိမ့်ကျသွားသည်ဟု ကယောင်ကတမ်း အိပ်မက်မက်ကာ လုံးဝမေ့မျောသွားလေတော့သတည်း။

အခန်း(၃)

ဆွမ်းခံဦးဇင်းက ကယ်သွားခြင်း

လေနီကြမ်းသည် ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ဝေ့၍တိုက်လိုက်ရာ အညာသားမှောက်လျက် တင်နေသော ပျဉ်ချပ်သည် ဧွေကနဲလွင့်၍ ပင်လယ်ကမ်းစပ် သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

အညာသားသည်သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ဖြစ်နေ၏။ ထိုအချိန် လူအများဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုနေသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။ အထူးသဖြင့် သတိပြုမိသည်မှာ ဦးဇင်းလေးတစ်ပါးသည် ၎င်းအား တွဲ၍ မတ်တပ်ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အတော်ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါပဲ...၊ ဒင်းတစ်ယောက်တည်း အသက်ရှင်ပုံရတယ်...”

ဟု ဦးဇင်းက မွန်သံဝဲဝဲဖြင့် ပြောပြီးလျှင်

“သူ့ကို ကျောင်းရောက်တဲ့အထိ ဦးဇင်းသယ်မသွားနိုင်ဘူး ...။ သူမျောလာတဲ့ ပျဉ်ပြားကြီးပေါ် ဒကာတို့က ဝိုင်းပြီး မ ကြပေရော့ ... ၊ ကျောင်းရောက်တော့မှ ကုလားအယ်လ်အမ်ဘီ ဆရာဝန်ကြီးကို ခေါ်ပြုပြီး ကုရမှာပဲ ...၊ လူကြည့်ရတာ ရုပ်က အတော်ခိုင်တဲ့ မျက်နှာမျိုးပဲ၊ ဒီမျက်နှာမျိုးဟာ သတ္တိကောင်းတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာတတ်တယ်၊ စာနဲ့ပြောရရင်တော့ ‘တိဟိတ်’ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တတ်တယ်...” ဟုပြောလိုက်လျှင် အနီးအပါးတွင် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသူများသည် အညာသားအား ၎င်းမျောပါလာခဲ့သော ပျဉ်ချပ်ကြီးပေါ်တွင် ပြန်၍တင်လိုက်ပြီးလျှင် ‘တစ် - နှစ် - သုံး’ ဟု အော်ကာ ဝိုင်း၍ မ လိုက်ကြလေ၏။

ထိုသို့ မ ပြီးနောက် ၎င်း ဦးဇင်း၏ကျောင်းရှိရာ ‘ပျားသား’ ချောင်းအနီးရှိ ဝါးကျောင်းကလေးဆီသို့ သယ်ဆောင်ကြလေ၏။ ထိုအရပ်ဒေသမှာ ယခုခေတ် အများသူငါ အပန်းဖြေလေ့ရှိသော မောင်းမကန် ဆိပ်ကမ်းနှင့် များစွာမဝေးလှပေ။

အညာသားလေးကို သယ်ဆောင်လာသော သူများသည် ကျောင်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပြီးနောက်

“ဦးဇင်းဘုရား ... ဒီပျဉ်ချပ်ကြီး ဘယ်မှာထားရမလဲ” ဟုမေးလိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးက

“အမှတ်တရ အဖြစ်ကွာ ... ကျောင်းအဝင်ခြံစည်းရိုးမှာ ချိတ်ထားလိုက် ” ဟုမိန့်လိုက်ရာ လူအများသည် အညာသားကလေး တင်၍မျောလာသော စက်လှေကဲ့သို့ ပျဉ်ပြားချပ်ကြီးကို ကျောင်းအဝင် ခြံစည်းရိုးတွင် ရိုက်ထားလိုက်ကြလေတော့၏။

ထိုအခါမှစ၍ ထိုကျောင်းကလေးကို ‘ပျားသားချောင်း မွန်ကျောင်း’ ဟုခေါ်တွင်နေခဲ့ကြရာမှ ‘အောင်ဗဒင်ကျောင်း’ ဟူ၍ ပြောင်းလဲခေါ်တွင်လာကြလေတော့၏။

ဦးဇင်းလေးသည် ‘ဒကာတစ်ဦးအား ရွာအစွန်တွင်နေသော ကုလားဆရာဝန်ကြီးအား အပင့်ခိုင်းလေ၏။ ကုလားဆရာဝန်ကြီးလည်း ကျောင်းသို့လိုက်လာပြီးလျှင် အညာသားကလေး၏ ရင်ဘတ်ကို နားကျပ်ဖြင့်ထောက်၍စမ်း၏။ ဦးခေါင်း၊ ခြေလက် မှစ၍ ဒဏ်ရာရရှိခြင်းရှိမရှိ လှန်လှောရှာဖွေ၏။

“ကံကောင်းတယ်ဘုရား ... ဘာဒဏ်ရာမှ မတွေ့ဘူး ... ၊ ထိပ်လန့်ဖွယ်ရာကြုံပြီး နှစ်ရက်တိုင်တိုင် အစာငတ် ရေငတ် ဖြစ်ပြီး အားပြတ်သွားတာပါ ...၊ သူ့ကို ကြည့်မယ်လေ ...၊ တကယ်လို့ ဝမ်းချုပ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းချူမယ် ... ၊ ဝမ်းမချုပ်ဘူးဆိုရင်တော့ မလိုပါဘူး၊ အားရှိသွားအောင် အားဆေးတစ်လုံးထိုးပေးထားလိုက်မယ်၊ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် တောကြက်ဥတစ်လုံးနဲ့ ဘရန်ဒီတစ်သင့်လောက် စပ်ပြီး တိုက်ချင်ပါတယ်ဘုရား ... ” ဟု ကုလားဆရာဝန်ကြီးက ခွင့်တောင်းလိုက်ရာ ဦးဇင်းလေးက

“ဒကာကြီးကို အပ်ထားပြီးပြီပဲ ... ၊ ‘ဒကာကြီးကြိုက်သလို စီမံပါ၊ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ကတော့ တိုက်ပါ၊ မတိုက်ဘူးလို့ ပြောခွင့်ကိုမရှိဘူး ...၊ တစ်ခုခုပြောလိုက်တာနဲ့ အာပတ်နဲ့ငြိပြီး ‘ဒကာကြီးရေ ... အာပတ်ဆိုတာကို ‘ဒကာကြီးနားလည်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟုပြောလိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့လေ၏။

ပြီးလျှင် ၎င်း၏ လက်ဆွဲအိတ်တွင် ပါလာသော ဘရန်ဒီပုလင်းကို ထုတ်၍ တောကြက်ဥတစ်လုံးနှင့် စပ်ကာ တိုက်လိုက်လေ၏။ အညာသား၏ မျက်နှာသည် သွေးရောင်များ လွှမ်း၍ နီရဲသွားလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာဝန်ကြီးသည် အညာသားကို အားဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်ပြီးလျှင်

“ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ နေကောင်းသွားမှာပါ။ အခုလို ဆေးကုပေးတဲ့အတွက်လည်း တစ်ပြားမှပေးစရာမလိုဘူး ...” ဟုပြောလိုက်လျှင် ဦးဇင်းလေးက သာဓုခေါ်လေ၏။ ထိုအခါ အနီးအပါးတွင် ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြသူများက ထိုသို့ ကျွေးမွေးနိုင်ရန်အတွက် ၎င်းတို့ တတ်နိုင်သော ငွေများကို လှူဒါန်းကြလေ၏။

အညာသားလေးသည် သတိကောင်းစွာရလာသောအခါ ...

“မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့် စက်လှေသူကြီးကြီး ဦးလှထွန်းအောင်တစ်ယောက် အသက်ချမ်းသာရာ ရပါစေ ... ” ဟု ဆုတောင်းလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ အညာသားကလေးသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ မွန်ဘုန်းကြီးကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းတွင် ရေမျောက်ကမ်းတင်အဖြစ် ရောက်ရှိသွားလေတော့သတည်း။

အခန်း(၄)

ဦးဇင်းလေးက အမည်မှည့်ပေးခြင်း

အညာသားကလေးသည် ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာပြီဖြစ်၏။ ၎င်းအား ကယ်ဆယ်ခဲ့သော မွန်ဦးဇင်းလေး၏ ဘွဲ့တော်မှာ ဦးပညာဓမ္မသာမိ ဖြစ်၏။ အချိန်ရသောအခါ ဦးပညာဓမ္မသာမိ က အညာသားကလေးအား

“နေစမ်းပါဦးကွ ... မင်းကို ငါတို့က အညာသားလို့ ထင်ပြီး အညာသားလို့ ခေါ်နေရတာ...” ဟုပြောလိုက်လျှင် ၎င်းကပြုံး၍

“စက်လှေတစ်ခုလုံးလည်း ဒီလိုပဲခေါ်ပါတယ်ဘုရား ...၊ တပည့်တော်က ပုဂံမြို့တစ်ဘက်ကမ်း တန့်ကြည့်တောင်ကပါ။ တပည့်တော်အဖေက ယာလုပ်ပါတယ် ... ယာနားတဲ့အခါတွေမှာ ထင်းခွေပြီးရောင်းပါတယ် ၊ တပည့်တော် ၇ နှစ်သားမှာပဲ ပိုးထိလို့ဆုံးပါပြီ ...

အမေ မုဆိုးမကြီးနဲ့ကြီးခဲ့ရတာပါ ... အမေက မြေပဲနှုတ်တယ်၊ ပေါင်းလိုက်တယ် ...၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ အိမ်တွေမှာ အဝတ်လျှော်တယ် ...၊ တခါတလေ ဝမ်းဆွဲသည်လည်း လုပ်ပါတယ်ဘုရား ... တပည့်တော်မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အရင်းလည်းမရှိပါဘူး ...၊ ပြီးတော့ တပည့်တော်တို့မှာ ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းလည်း မရှိပါဘူး ... ဆွေကြီးမျိုးကြီးလည်း မရှိပါဘူး ...၊ ဒီသားအမိနှစ်ယောက်ပဲ ဆွေမျိုးပါ...၊ တပည့်တော်အမေ ဆင်းရဲလွန်းလို့ စက်လှေလိုက်ပြီး ကျွေးမယ်ဆိုပြီး စက်လှေလိုက်ခဲ့တာပါ ... တပည့်တော်ရဲ့ အမည်ရင်းက ငမိုးပါဘုရား ...” ဟု လျှောက်ထားလိုက်လျှင် ဦးဇင်းက

“မင်းပြောပြလို့ မင်းရဲ့ ဇာတိပုည ဂုဏ်မာန ကိုတော့ သိရပါပြီကွာ ...ငမိုးဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဦးဇင်းလည်း မကြိုက်ဘူးကွ၊ မင်းမျောလာတဲ့ စက်လှေက ပျဉ်ချပ်ကြီးက နာမည်က ပိုကောင်းတယ် ... ဘာတဲ့ ... အောင်ဗဒင် ဟုတ်လား၊

ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ငမိုး မဟုတ်တော့ဘူး ... အောင်ဗဒင် လို့ပဲခေါ်မယ်ကွာ ကြားလား ကျောင်းသား ...

ငါတို့ ဘုရားအလောင်း ဇနက္ခမင်းသားဟာ မင်းလိုပဲ ပင်လယ်ထဲမျောသွားတယ်။ ကုန်းပေါ်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဘုရင်ဖြစ်သွားတယ်ကွ ...

ဒီခေတ်မှာက ဘုရင်မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ ရေမျောပြီးကမ်းတင်လာတဲ့ အောင်ဗဒင်ကတော့ လောကဇာတ်ခုံ လူတို့ဘုံမှာ ထည်ထည်ဝါဝါကြီး ကပြနိုင်အောင်တော့ လုပ်ပေးရမှာပဲ ... ကြိုးစားထားကျောင်းသားရေ ...” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ရာ ငမိုးတဖြစ်လဲ အောင်ဗဒင်က

“ တပည့်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်ဘုရား ...” ဟု ရှိခိုး၍ လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှ စ၍ ပျားသားချောင်းတစ်ရွာလုံးက ငမိုးအား အောင်ဗဒင် ဟုခေါ်ကြလေ၏။ တချို့ကလည်း နိမ့်လိုသောသဘောဖြင့် ‘ရေမျောကမ်းတင် အောင်ဗဒင်’ ဟုပင် ဝိသေသတပ်၍ ခေါ်လေ၏။

ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်၏ ဆရာ ဦးဇင်းလေးက

“သူများတွေက ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် စိတ်မဆိုးနဲ့ကွ ... စိတ်ဆိုတာ ဆိုးရမဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးနော် ... ‘ခိုင်’ အောင်လုပ်ရမဲ့အရာ ...၊ ပြောထားကြဦးနော် ... ရေမျောကမ်းတင် လို့ပြောကြ၊ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် ‘ရေမျောဘုရင် အောင်ဗဒင် ’ လို့ ခေါ်ကြရမယ် ... မှတ်ထားလို့ စိတ်ထဲက ကြိုးဝါးထားကွ ... လူ့အောက်သူ့အောက်ကျတယ်ဆိုတာ အံ့ကြိတ်လိုက်၊ လက်သီးဆုပ်လိုက်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ မာနလေးကို အမူအရာနဲ့ပြလိုက် လုပ်တဲ့ကောင်တွေမှာပဲ ဖြစ်တာကွ ... စိတ်ထဲမှာ စိတ်ကို ခိုင်သထက်ခိုင်အောင် မွေးရတယ် ...

စိတ်ခိုင်ရင် ထိပ်ပိုင်ပြီကွ... စိတ်ဟာ အားငယ်ဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး ... ဆိုးဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး ... ခိုင်ခန့်အောင် မွေးမြူရမဲ့ ပစ္စည်းကွ ...၊ စိတ်ကြီးမှ ထိပ်သီးဖြစ်မှာနော့ ... စိတ်ကလေးမှာလည်း ဟိုအယူဒီအယူ ဟိုအတွေးဒီအတွေးတွေ မရှုပ်စေနဲ့ကွ၊ အယူရှင်းရင် လူလင်းကွ ...၊ အယူရှုပ်ရင် လူယုတ်ကွ ...၊ ကြားလား ကျောင်းသား ...” ဟုလေးလေးနက်နက် မိန့်တော်မူရာ အောင်ဗဒင်လည်း နဖူးမြေခိုက် ဦးစိုက်ကာ

“ မှန်ပါ့ဘုရား ...” ဟု လေးလေးနက်နက်ကြီး ကတိပေးလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း (၅)

အောင်ဗဒင်ကို စာသင်ပေးရပြီ

အောင်ဗဒင်သည် ကောင်းစွာကျန်းမာလာပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်း တံမြက်စည်းလှည်း၏။ သစ်ပင်ပန်းမန်များကို ရေလောင်း၏။ ဦးဇင်းလေးအတွက် အာရုဏ်နှင့် နေ့ဆွမ်းများ ချက်ပြုတ်၏။ ဆက်ကပ်၏။

ဦးဇင်းလေးကလည်း အောင်ဗဒင်ကို လွန်စွာသဘောကျနေ၏။ ဦးဇင်းလေးသည် အောင်ဗဒင်အား

“အောင်ဗဒင်ရာ မင်းဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မိနဲ့ဖနဲ့ ကောင်းကောင်းမနေခဲ့ရတော့ ဘုရားရှိခိုးလေးတောင် ကောင်းကောင်းမရဘူး ... ဘုရားရှိခိုးကစပြီး ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်အထိ သင်ပေးရဦးမှာပဲ...” ဟုဆိုကာ သင်ပေးလေ၏။ အောင်ဗဒင်သည် မြန်မာစာပင် ရေးတတ်ဖတ်တတ်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဦးဇင်းလေးက စာသင်ပေးရလေ၏။

“ဒီလို အောင်ဗဒင်ရဲ့ ... တို့မြန်မာစာမှာက ဗျည်း ၃၃ လုံးရှိတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ ဗျည်းတွေက များနေတယ်... မင်းကိုသင်တဲ့အခါမှာ ဗျည်း ၃၃ လုံး လုံး မသင်ဘူး ... အသံတူတွေဆို ဖြုတ်ပစ်လိုက်မယ် အဲဒီတော့ ၂၂ လုံးပဲကျန်မယ်... အဲဒီ ၂၂ လုံးနဲ့ပဲ ရအောင်သင်မယ်...”

ဥပမာကွာ ‘ဇ’ ကွဲ ရှိရဲ့သားနဲ့ ‘ဈ’ ဗျည်းဆွဲ ထည့်ထားတယ် ... နှစ်ခုစလုံး ‘ဇ’ သံပဲထွက်တယ်၊ ‘န’ ငယ် ရှိရဲ့သားနဲ့ ‘ဏ’ ကြီး ထည့်ထားတယ်... နှစ်ခုစလုံး ‘န’ သံပဲထွက်တယ်ကွ ... နောက်မှ ဖယ်ထားတာတွေ သပ်သပ်သင်ပေးမယ်ကွာ ” ဟု ဆိုကာ ဗျည်းများကိုလျှော့၍ သင်ပုန်းကြီးကို အမြန်ဆုံး ရေးတတ်ဖတ်တတ်အောင် သင်လေ၏။

“မင်းကိုပြောပြရဦးမယ် ... ဟောဒီ ‘ဋ’ ရင်ကောက် ဆိုတဲ့ စာလုံးဟာ ‘ဒ’ ဒွေးရှိရဲ့သားနဲ့ ပါနေတယ်။ ‘ဒီစာလုံးဟာ အသုံးအနည်းဆုံးပဲကွ။ ငါမှတ်မိသလောက်တော့ ‘ဒီစာလုံးဟာ ‘မဏ္ဍပ်’ ဆိုတဲ့ စာလုံးပေါင်းတဲ့အခါမှာ တစ်ခါသုံးတယ်ကွာ၊ ‘ဝဏ္ဏ’ ဆိုတဲ့စာလုံးပေါင်းတဲ့အခါမှာ တစ်ခါသုံးတယ်ကွ။ နှစ်နေရာလောက်ပဲ သုံးရတယ် ... မျက်စိနောက်တယ် ဖြုတ်မယ်ကွာ ... ပြီးတော့ မှောက်ခုံရေးတဲ့အခါ

ရေးသေးတယ် ... သူ့အကြောင်းသိချင်ရင်တော့ သပ်သပ်ကျက်ပေါ့ကွာ ... အဲဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ သူ့ကို မေ့ထားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ... သူနဲ့ တို့နဲ့ အခုအချိန်ကစပြီး မခေါ်တော့ဘူးကွာ ... ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ကကြီး ခခွေး ကို ဗျည်း ၂၂ လုံး အဖြစ် အမြန်ဆုံးတတ်အောင် သင်လေတော့၏။

ဤသို့ သင်လိုက်ရာ အောင်ဗဒင်သည် ၇ ရက်အတွင်းကောင်းစွာ ရေးတတ် ဖတ်တတ်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးက အောင်ဗဒင် ဖတ်ရန်အတွက် ငါးရှာငါးဆယ်မှအစ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့အဆုံး စာအုပ်များရှာပေး၏။ စာအုပ်များသာမက စာအုပ်များထည့်ရန် မှန်ဘီဒိုလေး ၂ လုံးပါ ဝယ်ပေးလိုက်လေ၏။ အောင်ဗဒင်သည် မျက်နှာနှင့်စာအုပ် ခွာသည်မရှိဘဲ စာဖတ်၍သာ နေလေ၏။ မရှင်းလင်းသည်များကို ဦးဇင်းလေးအားမေး၏။

ထို့နောက် ဦးဇင်းလေးသည် အောင်ဗဒင်အား အကြောင်းကြားစာရေးနည်း၊ ရှင်ပြုနားသ အလှူမင်္ဂလာ ဖိတ်စာရေးနည်း၊ အသုဘ ဖိတ်ကြားစာ ရေးနည်းတို့ကိုပါ ရေးတတ်စေရန် သင်ကြားပေးလေ၏။

ထို့နောက် ကိုးကြောင်းတွက်ဟုဆိုသော ကိုးဂဏန်းအလီလင်္ကာကို အပိုင်ကျက်ရပြီးမှ တွက်ရသည့် တွက်နည်းကို သင်ပြပေးလေ၏။ နမူနာအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ကိုးတစ်လီကိုဟု ဆိုရမည့်အစား

‘နော-ဧက-နော

နဝ-ဒွေး-အဋ္ဌရသ

နဝ-တြိန္ဒာ-သတ္တပိသ

နဝ-ဇေ-ဆတြိသ’ ဟူ၍ဆိုကာ ကိုးအလီဖြင့်တွက်ရလေ၏။ ပုစ္ဆာမှာလည်း

“အုန်းပင် ကိုးပင်ရှိသတဲ့ ...၊ အုန်းပင်တစ်ပင်မှာ အုန်းသီးကိုးလုံးစီ သီးသတဲ့ ...၊ အုန်းသီးတစ်လုံးစီမှာ ရှဉ့်ကိုးကောင်စီတက်သတဲ့...၊ အဲဒီ ရှဉ့်တစ်ကောင်စီကို မြားကိုးစင်းနဲ့ ပစ်သတဲ့ ...၊ မြားမှန်ပြီး ရှဉ့်တစ်ကောင်တိုင်းဟာ သွေး ၉ စက်စီကျသတဲ့... အဲဒီလိုဆိုရင် သွေးစက်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကျမလဲ” ဟူသည့်မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်တတ်လေ၏။

ထို့အပြင် ဦးဇင်းလေးက

“လူတစ်ယောက်ဟာ သူမေတ္တာရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲလို့ မေးလိုက်တယ်... အဲဒီတော့ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုဖြေသလဲဆိုတော့ ‘ကျွန်မအသက် သပြေခက် ရလဒ် စားခြေ တူပါစေ’ ... တဲ့။ သပြေခက် ဆိုတဲ့ စာသုံးလုံးကို ဂဏန်းနဲ့ရေးလိုက်ရင် ၆၅၂ ပေါ့ ၊ ‘ဒါပေမဲ့ ပိဋကတ် စာပေသဘောအရ ပြောင်းပြန်ရေးရတယ် ... ၂၅၆ ပေါ့ အဲဒီ ၂၅၆ ဟာ စားခြေနဲ့ ရလဒ် တူရမယ်တဲ့၊ စားခြေနဲ့ ရလဒ် တူရမယ်ဆိုတာ နှစ်ထပ်ကိန်းရင်း ရှာခိုင်းတာပဲ။ ရှာလိုက်ရင် ၁၆ ရတယ်ကွ... အဲဒါကို အခုခေတ် သုံးနှုန်းနေကြတာ သပြေတို့အရွယ် ဘာညာဆိုတာ ‘ဒါပဲ...’ ဟုရှင်းပြလေ၏။

ထို့နောက် ဦးဇင်းလေးသည် သုံးချက်တွက်နည်း အပါအဝင် မြောက်မြားလှစွာသော သင်္ချာတွက်နည်းများကို အောင်ဗဒင်အား သင်ပေးလေ၏။ အောင်ဗဒင်လည်း ကောင်းစွာသင်ယူခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ဦးဇင်းလေးသည် သစ်တန်တွက် လင်္ကာများ၊ လယ်မြေယာမြေများကို တွက်ရသည့် ဧရိယာ ပုစ္ဆာများကိုလည်း သင်ပေး၏။

ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်သည် အတွက်အချက်ကောင်းသည့် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုရွာတွင် မြေခွန်မြေခ၊ ကွာတာကြေးဆောင်ရန် အကြောင်းများပေါ်ပေါက်ပါက ဆယ်အိမ်ခေါင်းမင်းက အောင်ဗဒင်အား ခေါ်ယူ၍ တွက်ခိုင်းတတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ပျားသားချောင်းရွာကလေးတွင် ရေမျောကမ်းတင် အောင်ဗဒင်ကလေးသည် လူတကာ၏ နှုတ်ဖျား ရေပန်းစား၍နေလေတော့သတည်း။

အခန်း (၆)

အောင်ဗဒင်ကို အေဘီစီဒီ သင်ပေးပြီ

အောင်ဗဒင်သည် ဂဏန်းသင်္ချာကိုလည်း ကောင်းစွာတတ်သွားပြီဖြစ်၏။ မြန်မာစာကိုလည်း ကောင်းစွာ ရေးတတ် ဖတ်တတ် သွားပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးက အေဘီစီဒီ ကိုလည်း သင်ပြပေးပြန်၏။ ထိုသို့ သင်ပြပေးရင်း -

“ဒီမှာ အောင်ဗဒင်... အခု မင်းဆိုနေတဲ့ ဘီ ဆိုတဲ့ စာလုံးဟာ ‘ဘ’ ကုန်းဆိုတဲ့ အသံထွက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ချည်းပဲ အသံထွက်လို့မရဘူး။ အေ ဆိုတဲ့ စာလုံးနဲ့ပေါင်းလိုက်မှ ‘ဘ’ ဆိုတဲ့ အသံထွက်တာကွ။ အဲဒါကြောင့် ‘ဘီအေ ဘ’ လို့ နားလည်ရမယ်...”

အဲဒီလိုပဲကွ ... မြန်မာအသံထွက်မှာ ‘ဟထိုး’ ပါချင်တဲ့စာလုံးကို အင်္ဂလိပ်စာလုံး အိတ်ချ် (H) ထည့်ပြီးပေါင်းရတယ်။ ‘ဝဆွဲ’ အသံထွက် ပါချင်တဲ့ စကားလုံးတွေကိုတော့ (W) ကပ်ပြီး ပေါင်းရတယ်ကွ ...” ဟုဆိုကာ ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် အသံထွက်တတ်အောင် သင်လေ၏။ ထို့နောက် လူအမည်များ၊ မြို့ရွာအမည်များကို ပေါင်းခိုင်းလေ၏။ ထို့နောက် ဦးဇင်းလေးက

“ယပင့် ရရစ် အသံထွက်ပါချင်တဲ့ စာလုံးတွေကို ဝိုင် (Y) နဲ့ကပ်ရတယ်ကွ” ဟုဆိုကာ အသံထွက်နည်းများကို စိစစ်၍ သင်ပေးလိုက်ရာ စုစုပေါင်း ၁၇ မျိုးထွက်လေ၏။ အောင်ဗဒင်လည်း လွန်စွာ ကြိုးစား၍ ကျက်မှတ်လေ၏။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်စာလုံး တစ်လုံးချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သိစေရန်အတွက် အင်္ဂလိပ်စာလုံးနှင့် မြန်မာအဓိပ္ပာယ် တွဲဖက်၍ ရေးသားပြီးလျှင် ကျက်မှတ်စေပြန်၏။

ဥပမာအားဖြင့် -

So ဆိုး ... ထို့ကြောင့်

Go ဝိုး ... သွားသည်။ သွားပါ။ စသည်ဖြင့် ဖြစ်၏။ အောင်ဗဒင်သည် စာလုံးပေါင်းများစွာ ကျက်မှတ်ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးက ဝါကျတည်ဆောက်ပုံများကို ရှင်းပြ၍ သင်ပြန်၏။ “ငါလည်း အစက မတတ်ဘူးကွ...ငါနဲ့အတူ သီတင်းသုံးတဲ့ ဦးဇင်းလေးက သင်ပေးလို့ပါကွာ ... အဲဒီ ဦးဇင်းလေးက စီးကရက် သိပ်ပြီးသောက်တာ၊ အခုတော့ အဆုတ်ရောဂါနဲ့ ပျံလွန်တော်မူရှာပြီ ...”

ဦးဇင်းလေးသည် အောင်ဗဒင်အား ၃ လခန့် အပြင်းအထန် သင်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ အောင်ဗဒင်သည် အင်္ဂလိပ်စာကို အသံထွက်၍ ဖတ်တတ်ရုံသာမက အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း ထောင့်ထောင့်နှင့် ဘာသာပြန်တတ်နေပြီဖြစ်၏။

“ဒီမှာ အောင်ဗဒင်ရယ်... ဝါကျတည်ဆောက်ပုံကလည်း များများမရှိပါဘူးကွာ...”

‘ရှိတယ်/ဖြစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ ဝါကျရယ်၊ ‘မရှိဘူး/မဖြစ်ဘူး’ ဆိုတဲ့ ငြင်းဆိုတဲ့ဝါကျရယ်၊ ‘ရှိသလား/ဖြစ်သလား’ လို့မေးတဲ့ ဝါကျရယ် ‘ဒါပဲရှိမှာပါကွာ ...၊ကျန်တာတွေက လိုအပ်ရင်လိုအပ်သလို ချဲ့ထားတာပါ။ အဲဒါကို သဒ္ဒါလိုတော့ ဖရေ့စ် တို့ ကလော့စ် တို့ ခေါ်တာပေါ့ကွာ..၊ ဒါတွေလည်း နောက်တော့ တတ်သွားမှာပါ...” ဟု ဦးဇင်းလေးက အားပေးစကားပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဦးဇင်းလေးသည် အောင်ဗဒင်အား မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများ ခေါ်ဝေါ်နည်း၊ အဝတ်အထည် ပစ္စည်းများခေါ်ဝေါ်နည်း၊ စစ်သုံးဝေါဟာရများ ခေါ်ဝေါ်နည်း၊ တရားရုံး ဝေါဟာရများ ခေါ်ဝေါ်နည်း၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ခြင်းများကို သင်ပြပေးပြန်၏။

အောင်ဗဒင်လည်း ကောင်းစွာ ကျက်မှတ်လေ၏။ ထို့ပြင် အောင်ဗဒင် နှုတ်ရဲစေရန်အတွက် ကျောင်းတွင် နှစ်ဦးတည်းရှိသည့် အခါများ ဦးဇင်းလေးသည် မြန်မာ ဘာသာဖြင့်မပြော၊ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့်သာ ပြောဆိုစေခိုင်းလေ၏။

တစ်နေ့တွင် အောင်ဗဒင်အား ဆေးကုပေးခဲ့သော ကုလားဆရာဝန်ကြီးသည် ကျောင်းသို့ရောက်လာရာ အောင်ဗဒင်က အင်္ဂလိပ် စကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးလည်း အံ့အားသင့်၍ သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် “လူကလေး ... ဒီလောက် ရက်ကလေးအတွင်းမှာ ဒီလောက် ပြောတတ်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကလေးတွေကိုလည်း ကျောင်းကထုတ်ပြီး ဒီကျောင်းကို ပို့ထားဦးမယ်” ဟု ပြောကာ ရယ်မောလေ၏။

အောင်ဗဒင်လည်း ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်သင်ကြားထားသော လူတော်ကလေးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ သွားလေတော့သတည်း။

အခန်း(၇)

အောင်ဗဒင် (၇) တန်း အောင်သွားပြီ

ထို့နောက် ဦးဇင်းလေးသည် ပျားသားချောင်းရွာကလေးမှ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးကို ခေါ်ယူကာအောင်ဗဒင်အား ပထဝီဝင် ဘာသာရပ်၊ အထွေထွေသိပ္ပံ ဘာသာရပ်၊ ရာဇဝင် ဘာသာရပ် တို့ကို သင်ကြားစေလေ၏။ ကျောင်းဆရာလေးလည်း ကောင်းစွာ သင်ပေးလေ၏။

ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တတ်မြောက်သွားသောအချိန်တွင် ဦးဇင်းလေးသည် ထားဝယ်မြို့သို့ တက်သွားပြီးလျှင် တာဝန်ရှိသော ပညာရေးအရာရှိနှင့် တွေ့ဆုံကာ အောင်ဗဒင်အနေနှင့် အစိုးရစစ် (၇) တန်း ဝင်ရောက် ဖြေဆိုနိုင်ရန်အတွက် အကူအညီတောင်းလေ၏။ ပညာရေးအရာရှိလည်း လုပ်ငန်းစဉ်ကမ်းဘောင်အတွင်းမှ ကူညီပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထားဝယ်တွင် ရှိသော ဦးဇင်းလေး၏ ဒကာတစ်ဦး၏အိမ်တွင် အောင်ဗဒင်ကို အပ်နှံကာ အစိုးရစစ် (၇)တန်း ဝင်ရောက်ဖြေဆိုနိုင်ရန် စီစဉ်လေတော့၏။ အောင်ဗဒင်လည်း ထိုအိမ်တွင် ဝေယျာဝစ္စများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း အစိုးရစစ် (၇)တန်း စာမေးပွဲကို ဝင်ရောက် ဖြေဆိုရာ အောင်မြင်သွားလေတော့၏။

အောင်မြင်ပြီးသောအခါ ပျားသားချောင်းရွာရှိ အောင်ဗဒင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကလေးသို့ ပြန်၍လာလေ၏။

“ကျောင်းသားရေ ... (၇)တန်းအောင်ပြီကွ ... တစ်နှစ်နားပြီး ကြိုးစားလိုက်ဦး၊ နောက်တစ်နှစ်ကျရင် ဆယ်တန်းဝင်ပြီးဖြေရမယ်၊ ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်ကွ ... ပြီးတော့မှ သင်္ဘောကပ္ပတိန် လုပ်ရမယ်။ ပညာမတတ်ရင် သင်္ဘောကပ္ပတိန် လုပ်လို့မရဘူးကွ... မင်းကိုဒုက္ခပေးလိုက်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ပြန်ပြီးတော့ရင်ဆိုင်ရမယ်ကွ...” ဟု ဦးဇင်းလေးက မိန့်လေ၏။

“ပင်လယ်ပြင်ကို စိုးမိုးနိုင်တဲ့ အောင်ဗဒင် ဖြစ်ရမယ်ကွာ၊ ရေမျောကမ်းတင် အောင်ဗဒင် ဇာတ်ကို သိမ်းရမယ်။” ဟု အားပေးစကားပြောလေ၏။ “မှန်ပါ့ဘုရား ... အရှင်ဘုရားရဲ့ အစီအမံအတိုင်း တပည့်တော် လိုက်နာပါ့မယ်ဘုရား” ဟု အောင်ဗဒင်ကလည်း ကတိပေးလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၈)

မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိတယ်

ပျားသားချောင်းရွာ၏ အစွန်တွင် ကြီးမားသော တဲဝိုင်းကြီးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုတဲဝိုင်းကြီးတွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးချိန် ကောက်စိုက်သမများ စုပေါင်း၍နေကြ၏။ မြေပဲနှုတ်ချိန်၊ ဝါဆွတ်ချိန်၊ ကြက်သွန်သိမ်းချိန်များလည်း ယာလုပ်သား မိန်းကလေးများ စုပေါင်း၍နေကြ၏။

ထိုတဲကြီးကို ယာသူဌေးဦးခေါင်းနှင့် သူဌေးကတော် ဒေါ်လှကြည်တို့က ပိုင်၏။ ဒေါ်လှကြည်သည် အလုပ်သမားကလေးများကို နေ့စဉ် ကိုယ်တိုင် ထမင်းချက်၍ ကျွေး၏။ နံနက်အာရုဏ်တက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အလုပ်သမားကလေးများအတွက် ထမင်းကြမ်း တစ်ပန်းကန်၊ ငါးပိရည် တစ်ခွက်၊ ကြက်သွန်နီ တစ်ဥစီ၊ ရေနွေးကြမ်း တစ်ခွက်စီ တိုက်ကျွေး၏။

ယာသူမကလေးများမှာလည်း ထိုတဲဝိုင်းကြီးတွင် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင် အလုပ်လုပ်ကြကုန်၏။ ထိုအလုပ်သမားကလေးများမှာ များသောအားဖြင့် အပျိုမကလေးများ ဖြစ်ကြကုန်၏။

အချို့လည်း တစ်ခုလပ် မုဆိုးမကလေးများ ပါ၏။ အပျိုအရွယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည့်အပြင် အလုပ်လုပ်ကြသောကြောင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှကြကုန်၏။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် အသားအရောင်များ ဝင်းဝါကြ၏။ ဆံပင်များ ကောင်းကြကုန်၏။

ထိုမိန်းကလေးများကို ရပ်ရွာက ဦးခေါင်း၏သမီးများဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုမိန်းကလေးများသည် လသာသော ညအခါများ တဲဝိုင်းကြီးရှေ့ ကွက်လပ်တွင် ထုပ်ဆီးတိုးကြ၏။ တွတ်ထိုးကြ၏။ လိပ်ဥဂှက်တမ်း ကစားကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း ညီအစ်မအရင်းပမာ ချစ်ခင်ကြ၏။ ရရှိသော လုပ်ခများကို မိဘရပ်ထံ ပြန်၍ပို့ကြ၏။ သားသမီးရှိသူများလည်း သားသမီးများထံ ပို့ကြ၏။

၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း စွန့်လည်ပြန် မျက်နှာချေ၊ ကုလားမထီးဆောင်း ရေမွှေးပုလင်းကလေးများ၊ အတွင်းခံရှင်မီးအင်္ကျီများ၊ သရက်ထည် လုံချည်များ၊ အချို့ စုမိဆောင်းမိသူများက တိုဘရက်ကိုးလုံချည်များ၊ စူရတီ ရွှေနားငွေနား လုံချည်များ ဝယ်ကြလေ၏။

၎င်းအလုပ်သမားများ နေထိုင်သော တဲကြီးသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံအားဖြင့် မိန်းမချောကလေးများကို စု၍ပြထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ ယာရှင် ဒေါ်လှကြည်မှာလည်း လွန်စွာမှ စည်းကမ်းကြီးလေ၏။

ထမင်းဟင်း ချက်ရာ အလုပ်သမားများကို ၂ ယောက်စီခေါ်၍ ချက်တတ်စေရန် သင်ပြရင်း ကူညီလုပ်ကိုင်ခိုင်းလေ၏။

တန်ဆောင်မုန်း လပြည်နေ့တွင် ပျားသားချောင်း ရွာထိပ်ဘုရားတွင် ဘုရားပွဲဖြစ်လေ၏။ ထိုဘုရားပွဲတွင် မုန့်ဟင်ခါးချက်ကောင်းသော ဒေါ်ပြားဆိုသည့် အဒေါ်ကြီးကချက်၍ အလှူလာသူများကို ကျွေးလေ၏။

ထိုဘုရားအနီးရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆရာတော်က အလှူကို ကမကထလုပ်လေ၏။ အထက်ကဆိုခဲ့သော ဦးဒေါင်းသမီးများကို အခြားသောရွာများမှ ကာလသားများကလည်း လာရောက်ပိုးပန်းကြလေ၏။

အောင်ဗဒင်ကျောင်းမှ ဦးဇင်းလေးက အောင်ဗဒင်အား

“ဟေ့ကောင်ကျောင်းသား ...၊ ရွာထိပ်ဘုရားမှာ ဘုရားပွဲကျင်းပတယ်ကွ ...၊ ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် သွားပြီး လည်ချင်လည် ...၊ ဟောဟို ဝါးကျည်တောက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ ၆ မူး ရှိတယ် ဈေးတန်းမှာ နည်းနည်းပါးပါးသုံးဖို့ ယူသွားကွ ... ” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

“ဘုရားပွဲတော့ သွားချင်ပါတယ် ဘုရား ...၊ ဈေးတန်းမှာ သုံးဖို့မရှိတဲ့အတွက် ပိုက်ဆံတော့ မယူပါရစေနဲ့။” ဟုဆိုကာ အောင်ဗဒင်သည် ၎င်းတွင်ရှိသော လုံချည်လတ်လတ်ကလေး တစ်ထည်ကို လဲ၍ဝတ်ပြီးလျှင် အပေါ်ပိုင်း လူရိုင်းခေါင်းတံဆိပ် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို ဝတ်လေ၏။

ထို့နောက် ရေထမ်း၍ရသော ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်ထားသည့် ပိန်းတန်းဖိနပ်ကလေးကိုလည်း ထုတ်၍ စီးလေ၏။

ဘုရားပွဲသို့ရောက်လျှင် အောင်ဗဒင်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်လေ၏။ အောင်ဗဒင်ကိုမြင်လျှင် ဦးဒေါင်းသမီးများအနက် လည်လည်ပတ်ပတ်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက ကျန်သောမိန်းကလေးများအား

“ဟေ့ဟေ့ ... ဟိုမှာကြည့်စမ်း ၊ ရေမျောကမ်းတင် ဘုရားပွဲကို လာတယ်ဟေ့ ...” ဟုပြောလိုက်ရာ အခြားသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက

“အဲဒီလို မခေါ်ပါနဲ့ဟယ် သနားပါတယ်၊ ပုဆိုးသစ် အင်္ကျီသစ်နဲ့ဆိုတော့ အတော်ကြည့်ကောင်းတာပဲ...၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကလည်းလှတယ်၊ မျက်နှာကလည်း ယောက်ျားပီသတယ်..၊ အရပ်အမောင်းလည်းကောင်းတယ်...” ဟု ပြောရာ ကျန်သောမိန်းကလေးတစ်ဦးက

“အောင်မာ... ကောင်မ သဘောကျနေပြီထင်တယ်” ဟု ထောက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အပြောခံရသော မိန်းကလေးက

“သူ့ရုပ်က မိန်းကလေးတွေ ကျလောက်တဲ့ ရုပ်ပဲ ... သဘောကျတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ရင် မုသာဝါဒ မမြောက်ဘူးပေါ့ဟယ်၊ စောစောတုန်းက ကုလားက ဟောဟို ဗျတ်စောင်းကြီးကို တခေါင်ဒေါင် လာခေါက်နေတာ နားကိုညည်းနေတာပဲ... ၊အောင်ဗဒင်ကြီးက ဗျတ်စောင်း တီးချင်တီးတတ်မှာ ဒီဖက်ကိုခေါ်ပါလားဟယ်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခပ်သွက်သွက် မိန်းကလေးက

“ကိုရင် အောင်ဗဒင်ကြီး ဒီဖက်လာပါဦး ...” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ အောင်ဗဒင်က

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ လာပါမယ်ဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခပ်သွက်သွက် မိန်းကလေးက

“ဒီမှာက အကြော်စုံနဲ့ ရေနွေးကြမ်း ရှိတယ်...၊ တော်တော်ကြာ ဒီမဏ္ဍပ်မှာ ထမင်းကျွေးမှာ၊ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော် ...” ဟုပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်လည်း ဦးခေါင်းသမီးများရှိရာ မဏ္ဍပ်ဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လျှောက်လာလေ၏။ ပြီးလျှင် ဣန္ဒြေရရ ထိုင်လေ၏။ ၎င်းသည် ချထားသော ဗျတ်စောင်းအနီးတွင် ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ခပ်သွက်သွက် မိန်းကလေးက

“ကိုရင်အောင်ဗဒင်ကြီး ဗျတ်စောင်းကလေး ဘာလေး တီးတတ်တယ်မူတ်လား ... ဘေးမှာ ဗျတ်စောင်းရှိတယ်၊ ကျွန်မတို့ကို တီးပြပြီး သီချင်းဆိုပြပါလား” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အောင်ဗဒင်က-

“လက်သံကတော့ အကောင်းကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူလိုငါလိုတော့ တီးတတ်ပါရဲ့...၊ ကျုပ်ညီမတွေက နားထောင်ချင်တယ်ဆိုတော့လည်း တီးပြရတာပေါ့လေ...” ဟုပြောကာ ဗျတ်စောင်းကို ကောက်ယူပြီးလျှင် ကြိုးကို တဒေါင်ဒေါင်ညှိလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အသားညှိသော နန်းတွင်းသူကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသည့် ‘နန်းကြာညှိချော’ ကို အကျအန တီးသည့်အပြင် ၎င်း၏အသံဝါကြီးဖြင့်လည်း အကျအန သီဆိုလေ၏။

ထိုသို့ သီဆိုရင်း နားထောင်နေသော မိန်းကလေးများကို ဝေ့၍ ကြည့်လိုက်ရာ အများထဲတွင် အသားအနည်းငယ် ညှိသော်လည်း မဟာဆန်သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို သွား၍တွေ့လေ၏။

နဖူးပေါ်တွင် ကွေ့ဝိုက်၍ ကျနေသော ဆန်ဆယ်ကလေးများက ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာကို အမွမ်းအပြောက်ကလေးများ ထည့်၍ ထားသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

“နန်းကြာညှိချော x x x ပျော်စံပယ် x x x ရင်ထဲ x x x ရင်ထဲပုံနယ် x x x ရွှင်လန်းပါလို့ မျှော်ရေးငယ်ပန်း x x x ”

အောင်ဗဒင်သည် ထိုမိန်းကလေးကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိရာမှ မျက်လုံးသည် အခြားသို့ မရွေ့ဘဲ ဆက်၍ ကြည့်နေမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းကလေး၏ အနီးမှ မိန်းကလေးက ထိုမိန်းကလေးကို တံတောင်ဖြင့် အသာတို့၍

“ဟဲ့ ဒွါး ... ကိုအောင်ဗဒင်ကြီးက နင့်ကို စိုက်ပြီးကြည့်နေတယ်... မျက်စိကျတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပြောတာဟဲ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က လိုက်တယ်” ဟုပြောလိုက်လျှင် ဒွါးဆိုသောမိန်းကလေးသည် ရှက်သွေးများဖြန်း၍ မျက်နှာနီမြန်းသွားလေ၏။

ထို့နောက် မိန်းကလေးများသည် အောင်ဗဒင်ကြီးနှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မိတ်ဆက်ပေးကြလေ၏။ ဒွါး အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ အောင်ဗဒင်က

“ဒွါး တဲ့လား ... နာမည်က တော်တော်ဆန်းတယ်နော်” ဟုပြောလိုက်လျှင် စကားသွက်သွက် မိန်းကလေးက

“နာမည်တင်ဆန်းသလား ကိုအောင်ဗဒင်ရယ် ... လူကရော မလှဘူးလား ...” ဟုပြောလိုက်ရာ အောင်ဗဒင်က

“သိပ်ပြီးအတင့်ရဲသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောတာပါဗျာ ... တကယ်ကတော့ အဲသလိုကို ပြောချင်တာပါ...ကျုပ်တို့ အညာသားတွေက အသားညက်ပေမဲ့ စကားမသွက်ဘူးခင်ဗျာ...အညာသားနဲ့ အောက်သား လည်ပတ်တာချင်းလည်း ကွာသဗျာ၊ အညာသားက အ သဗျာ ...၊ နံ့သဗျာ ...၊ လက်ဆယ်ချောင်းကို နှစ်ခါလောက် လှုပ်ပြီး ပြန်ထောင်ပြရင်တောင် ဘယ်နှစ်ချောင်းလဲလို့ ထပ်ပြီးရေတဲ့ လူစားမျိုးတွေဗျာ ...” ဟုပြောလိုက်ရာ ကြားရသော မိန်းကလေးအားလုံးက ဝါးကနဲ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

“စကားမသွက်ပေလို့ပဲ... စကားသွက်ရင် တစ်ခါတည်း တအားဖက်တော့မယ်ထင်တယ် ” ဟု ပြောဆိုကာ ရယ်မောကြလေ၏။

ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း အောင်ဗဒင်သည် ထိုမဏ္ဍပ်၌ပင် မိန်းကလေးများနှင့်အတူ ထမင်းစားလေ၏။ ထို့နောက်မှ အောင်ဗဒင်လည်း ထိုမဏ္ဍပ်မှ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေတော့သတည်း။

အခန်း(၉)

လှုပ်လို့တော့ရတယ် မြင်လို့မရဘူး

အောင်ဗဒင်၏ နှလုံးသားသည် ငြိမ်သက်နေရာမှ ဒွါး ဆိုသော မိန်းကလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည် အခါတွင် ညောင်ဗုဒေ ပင်ကို လေပြင်းဟပ်ဘိသကဲ့သို့ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်၍နေလေတော့၏။

အိပ်မက်ထဲတွင်လည်း ဒွါးကိုမြင်မက်နေ၏။ ဒွါးနှင့် အိမ်ထောင်ကျနေ၏။ သားလေးတစ်ယောက်ရနေ၏။ ထိုကလေးကို ရှင်ပြုနေ၏။ ရှင်လောင်းကလေးကို မြင်းပေါ်တင်ပြီးလျှင် ၎င်းကသပိတ်ကို လွယ်ကာ မြင်းအနီးမှလျှောက်နေ၏။ ဒွါးက ရှင်လောင်းအိပ်မည့် သင်ဖြူးဖျာလိပ်ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်၍ နောက်မှလိုက်ပါနေသည်ဟု မြင်မက်၏။

အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ ထိုအဖြစ်ကို တွေးမိ၍ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိလေ၏။ ထိုသို့ ပြုံးသည်ကို ဦးဇင်းလေးက မြင်တွေ့သွားသောကြောင့်

“ဟေ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်တည်းပြုံးနေပါလား၊ အကြောင်းတော့ရှိပြီထင်တယ်... ဘုရားပွဲလွှတ်မိတာ ငါ့ရဲ့အမှားပဲ၊ အဲဒီကို လွှတ်မိလို့ မင်းအခု တစ်ယောက်တည်းပြုံးနေပြီ၊ ပြုံးပြီးရင် နုန်းတော့မယ် ... နုန်းပြီးရင် မင်းတုံးတော့မယ်၊ ငါက မင်းကို ချွန်အောင်လုပ်နေတာ... တုံးလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး ကျောင်းသားရေ...” ဟုပြောပြီးလျှင် အနီးသို့ခေါ်၍ စစ်မေးလေ၏။ အောင်ဗဒင်ကလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းက

“အပြစ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကျောင်းသားရယ်...၊ ချိပ်ဟာ မီးနဲ့တွေ့ရင်တော့ ဖျော်တာပဲကွ...၊ မပျော်ချင်ရင် မီးနဲ့ မတွေ့အောင်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်... မင်းရဲ့ဘဝဟာ အခုအချိန်အထိ ရေမျောက်ကမ်းတင် အောင်ဗဒင် ဘဝမှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မရှိသေးဘူးကွ...၊ အခုအချိန် အိမ်ထောင်ကျလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အခုအချိန် အိမ်ထောင်ကျရင် အောင်ဗဒင်စက်လှေကြီး မြုပ်တာထက် ဆိုးသွားလိမ့်မယ်၊ ကြားလား ကျောင်းသား” ဟုမိန့်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်ကလည်း မိမိသည် မိုက်မိုက်မဲမဲ ပြုလုပ်မည်မဟုတ်ပါကြောင်း ကတိပေးလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၀)

ဒွါး၏ကံကြမ္မာဆိုး ခပြီ

ပျားသားချောင်း၏အစွန်တွင် လွန်စွာကျယ်ပြန့်သော ကုန်းမြေကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုကုန်းမြေတစ်ခုလုံးတွင် သရက်ညိုပင်များ ပေါက်ရောက်နေ၏။ ထိုသရက်ညိုပင်တိုင်းလိုလိုပင် အသီးတင်ကြကုန်၏။ အသီးတိုင်းလိုလိုသည် ကြီးထွား၏။ ချိုမြိန်၏။ ထိုကုန်းကြီးကို သရက်ညိုကုန်းဟု ခေါ်ကြကုန်၏။

ထိုသရက်ညိုကုန်းပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးသည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သရက်သီးများ ရောင်းချ၍ရသောငွေဖြင့် ချမ်းသာသောအဖြစ်သို့ ရောက်လေတော့၏။ ထိုသရက်ညိုခြံပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးတွင် မောင်တင်အောင် ဆိုသော သားတစ်ယောက်ရှိ၏။

၎င်းမောင်တင်အောင်သည် လူငယ်ဘဝ အပျော်အပါးမက်၏။ ဓနိရေနှင့် ကြက်သားကြော်ကို လွန်စွာနှစ်သက်၏။ ကိုးမီးဖဲဝိုင်းနှင့် ကြက်တိုက်ခြင်းကို လွန်စွာခံမင်၏။ ဖခင်ကြီးထံတွင် ပိုက်ဆံကိုတောင်း၍ သုံးဖြုန်းနေတတ်၏။ အလုပ်လုပ်ရန်၊ စီးပွားရှာရန် မည်သည့်အခါမှ စိတ်မကူးခဲ့ပေ။

ပညာသင်ချိန်၌လည်း ကောင်းစွာ မသင်ခဲ့ပေ။ ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သောအခါ လွန်စွာအဖိုးတန်သော သရက်ညိုကုန်းခြံကြီး တစ်ခြံလုံးကို အမွေရလေတော့၏။ အမွေရသည့်နေ့မှစ၍ သရက်ညိုခြံကြီးကို ဟိုကပိုင်းလိုက်၊ ဒီကပိုင်းလိုက်နှင့် ရောင်းစားခဲ့လေ၏။

နောင်တွင် သရက်ညိုကုန်းအနီးမှ ဆင်းရဲသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျလေတော့၏။

အိမ်ထောင်ကျသောအခါ ‘ဒွါး’ဆိုသော သမီးမိန်းကလေးတစ်ဦး ဖွားမြင်၏။ ‘ဒွါး’၏နောက်တွင် ‘မွား’ ဆိုသော သမီးလတ်လေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြန်၏။ ထိုနောက် ‘ပျား’ဆိုသော သားကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြန်၏။

၎င်းမောင်တင်အောင်လည်း အသက်အရွယ် ရလာသောအခါ ဦးတင်အောင်ဟူ၍ ဖြစ်လာလေတော့၏။ ဦးတင်အောင်သည် ဓနိရေကို နာရီနှင့်မလုပ် သောက်၏။ ဓနိရေမှူးလာသောအခါ

“တင်အောင်တဲ့ ... ငါ့ကိုဘာမှတ်သလဲ... သရက်ညိုကုန်းခြံပိုင်” ဟုကြိမ်းဝါးတတ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန် သရက်ပင်တစ်ပင်မျှပင် မပိုင်ဆိုင်တော့ပေ။ ထို့နောက် ၎င်းက

“အဖေထားခဲ့တဲ့ အမွေတွေကို ကုန်အောင် သုံးပစ်တာ တင်အောင်ကွ... ပျားသားချောင်းတစ်ရွာလုံးမှာ ငါ့လိုသုံးဖူးတဲ့ကောင် ဘယ်သူရှိမလဲကွ...” ဟု ကြိမ်းဝါးလေ၏။ ၎င်း ဦးတင်အောင်သည် သူတစ်ပါး၏ ခြံကလေးထောင့်တွင် တဲကလေးတစ်လုံး ထိုးကာနေရလေ၏။ ၎င်း၏မိန်းမမှာလည်း ရင်ကြပ်ပန်းနာဖြင့် ဆုံးပါးသွားရှာပြီဖြစ်၏။ ၎င်းကိုယ်တိုင်မှာမူ လယ်ကူလီ၊ ယာကူလီ လုပ်နေရရှာလေ၏။ အလုပ်လုပ်၍ အနည်းငယ် မောလာလျှင် ဓနိရေ ဝင်၍မော့၏။

“တင်အောင်ကို အထင်မသေးကြနဲ့နော်... ဇာတာညံ့ပြီး ပိုးထိုးနေလို့ ...၊ ဇာတာကောင်းလာရင် သူဌေးဖြစ်ဦးမှာ ...၊ အဲဒီကျမှ တင်အောင်က ဖင်ထောင်အောင် မူးပစ်မယ်...” ဟူ၍လည်းကြိမ်းဝါးလေ၏။ သမီးဖြစ်သူ ဒွါးမှာ အပျိုဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရှက်သောကြောင့်

“အဖေရယ် တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ ရှက်စရာကြီး ...” ဟုပြောရလေ၏။

တစ်ခါတွင် ပျားသားချောင်းရွာလေးမှ အိမ်ဆယ်အိမ်ကို အုပ်ချုပ်ရသော (သို့မဟုတ်) ဆယ်အိမ်တစ်ကွက်ကို အုပ်ချုပ်ရသော အကွက်အုပ် ဦးညိုသည် ဦးတင်အောင်အိမ်သို့ ဆောလစ်တာရာ စက်ဘီးကလေး တဂျောက်ဂျောက်ဖြင့် ရောက်လာလေ၏။ ၎င်း ကျောက်သင်ပုန်း အဟောင်းကလေး တစ်ချပ်နှင့် ကျောက်တံအတိုကလေးတစ်ချောင်းလည်း ပါလာလေ၏။

ဦးတင်အောင်သည် အကွက်အုပ် ဦးညိုကိုမြင်လျှင်

“အလို အကွက်အုပ်ကြီးပါလား ... ဘာကိစ္စများရှိလို့ ကျုပ်ရဲ့တဲနန်းကို ကြွလာတာပါလဲဗျာ...” ဟုမေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အကွက်အုပ် ဦးညိုက

“ဒီမှာ ကိုတင်အောင်ရေ... ကျုပ်က အကွက်အုပ်ဆိုပေမဲ့ ဗေဒင်လေးပုံကို စုရာရွေးနှုတ်ပြီး မီးဖုတ်စားထားတဲ့ လူဗျ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး ကိုတင်အောင် မွဲနေတာ မကြည့်ရက်လို့ ဗေဒင်လေးဘာလေး

တွက်ပေးမလို့ဗျာ... ခင်ဗျားဟာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက ဆင်းသက်လာတာ ဒီလိုနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ...၊ ပတ္တမြားတော့ ပတ္တမြားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နွံနစ်နေတာဗျာ၊ နွံထဲက ဘယ်တော့ ပေါ်လာမယ်ဆိုတာ တွက်ရမယ်ဗျာ...”
ဟုပြောလိုက်လျှင် ဦးတင်အောင်သည် လွန်စွာသဘောကျ၍ သွားပြီးလျှင်

“လာဘ်တင်စရာ ကြေးပြားတော့ မရှိဘူးဗျာ...၊ လှကြည်တို့လယ်ထဲက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မှိန်းနဲ့ထိုးထားတဲ့ လယ်ကြွက်ကြီး (၂) ကောင် ကင်ထားတယ်ဗျာ၊ အဲဒါနဲ့ အဖန်ရည် ကောင်းကောင်းတော့ မြည်းရပါစေမယ်...၊ သမီးရေ...ဒွါး ...အဖန်ရည် လုပ်ပါကွယ်...” ဟုပြောသဖြင့် ဒွါးလည်း ရေနှေးကြမ်းအိုး တည်ပြီးလျှင် လက်ဖက်ခြောက် ကောင်းစွာခပ်လေ၏။ ကြွက်ကင်များကိုလည်း ဖဲ့၍ ပန်းကန်ပြားတွင် တင်ကာ ချပေးလေ၏။

ပြီးလျှင် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျုံ့ကျုံ့ယုံ့ယုံ့ကလေး ထိုင်၍ အကွက်အုပ် ဦးညို ဟောသည်ကို နားစွင့်၍ နေလေ၏။ အကွက်အုပ် ဦးညိုလည်း စက်ဘီးကယ်ရီယာတွင် တင်၍ယူခဲ့သော သန္နိဋ္ဌ ပြက္ခဒိန်ကို ယူကာ ကျောက်သင်ပုန်းတွင် ဦးတင်အောင်၏ ဇာတာကိုချလေ၏။ ဇာတာချပြီးသောအခါ

“ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ ဦးတင်အောင်ရေ... ပြည်တန်ပတ္တမြားပါ၊ နွံနစ်နေတာ...ဇာတာကလည်း ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ‘နိစ်’ ပျက်ပြီး‘ရာဇယုဂ်’ ရနေတယ်၊ ‘နိစ္စဘင်္ဂါ၊ ရာဇယောဂယုဂ်’ တဲ့... မုချ ချမ်းသာမယ့် ယုဂ် ပါဗျာ...၊ ဓနယုဂ် ကလည်းပါသေးတယ်ဗျာ... ရာဟုကလည်း ထီးဆောင်းထားတာ ...၊ ဒီဘဝမှာ ရွှေထီးမဆောင်းရဘဲနဲ့ ဇီဝိန်မကြွေးဘူးဗျာ၊ မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ရွှေထီးဆောင်းဇာတာဗျာ...၊ ကိုတင်အောင်... ခင်ဗျားချမ်းသာတဲ့ ပမာဏကိုပြောပြလိုက်မယ်...”

အဘိုးချမ်းသာတာ လာမပြောနဲ့... အဖေချမ်းသာတာ လာမပြောနဲ့ ... ခင်ဗျားကမှ တကယ်ချမ်းသာမှာဗျာ၊ တစ်ပြားကိုနှစ်ပြားခွာပြီး ချမ်းသာတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ဘယ်ဘက်က တစ်ဆုပ်ကြံ၊ ညာဘက်က တစ်လှည်းဝင်မဲ့ ဇာတာမျိုးဗျာ... သီတင်းကျွတ်ပြီးတာနဲ့ ညံ့တဲ့ ဒဝါကလွတ်သွားပြီ၊ ချမ်းသာမဲ့ အကွက်ကိုနင်းပြီး လက်ခမောင်း ခတ်ပေတော့ ...” ဟုပြောလိုက်လျှင် ဦးတင်အောင်က သမီးဖြစ်သူ ဒွါးအား

“သမီး ဒွါး ... ကြားတယ်မို့လား ... အဖေတို့ ကံထလာပါပြီ ... ကဲ ... အကွက်အုပ်ကြီးရေ ၊ သမီးလေး ဒွါးကိုလည်း တွက်ချက်ကြည့်ပါဦး” ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ အကွက်အုပ်ကြီးက

“ဒွါးတဲ့... နာမည်သညာ ခေါ်စရာကား ... ဒွါး တဲ့ ... ဒွါး ဆိုတာ မြန်မာစကားမှာ မရှိဘူး၊ ဒွိ ပဲရှိတယ်။ ဒွိ ဆိုတာ နှစ်ခု၊ နှစ်မျိုး လို့ပြောတာ...၊ ငယ်စဉ်ကဆင်းရဲမယ်၊ ကြီးတော့ ချမ်းသာမယ်၊ နင်တို့သားအဖ ဇာတာက ဒေါင်းလိုပဲဟဲ့။ ကြီးလေ အတောင်စုံပြီးတော့လှလေပဲ...ရူပကြံအင် ကလည်း မျက်လုံးကောင်းမျက်ဖန်ကောင်း ... မဟာနဖူး အစွယ်ကလေးနဲ့၊ ကတော်ရုပ် ...၊ ပထနီ သခင်ကလည်း ကိုးတန်ပြုတ် နဝင်းစီးနေတယ်... လင်ကောင်းသားကောင်း အာဂယောကျာ်းကို ရမှာ...၊ လင်ရှုနာရှိုက်ကုန်း၊ လင်အို လင်မင်း၊ လင်ပျင်းလင်ကွ... အဲဒါမျိုးနဲ့ လားလားမှ မထိုက်... မင်းကြိုက်စိုးကြိုက် သူဌေးကြိုက်... ကတော်ဂိုက်မိတဲ့ သူဌေးမကြီးဇာတာ ... လို့ ကဝိထိုထို ဆရာညိုက ဟောတယ်ဗျား ...” ဟု အားရပါးရ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးတင်အောင်က “ငါထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ... ငါ့သမီးဟာ ကတော်ရုပ်ပေါက်ပါတယ်၊ ကိုညိုရေး... ပြောလိုက်ဦးမယ်...ကျုပ်တို့ ပျားသားချောင်းမှာ သူဌေးမကြီးလုပ်နေတဲ့ လှကြည်ဟာ ကျုပ်နဲ့ မောင်နှမ တော်တယ်ဗျ... သူ့အဖေနဲ့ ကျုပ်အဖေဟာ မောင်နှမ တစ်ဝမ်းကွဲ တော်တယ်၊ သူနဲ့ကျုပ်နဲ့က နှစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ် ...၊ သူ့ယောကျာ်း ယာရှင်ငဒေါင်းနဲ့ကလည်း ကျုပ်နဲ့ ဆွေမျိုးစပ်ရင် တော်သေးတယ်...

အခုတော့ သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ ခေတ်မကောင်းလို့ ဓားပြရန်ကြောက်ပြီး ထားဝယ်မြို့ပေါ် တက်နေကြတယ်ဗျ ...၊ သူ့သားဘိုနီကိုလည်း အဲဒီမှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း ထားချင်တာလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ ... ကျုပ်သမီး ဒွါး ကို ဒီမှာထားရင်တော့ ဂျင်ကလယ်လေးထဲမှာ ကျွန် စုပ်ပစ်တဲ့ သရက်စေ့လောက်ပဲ ဖြစ်မယ် ... အမွေးအရောင်ပြောင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အဲဒီအိမ်မှာ ပို့ထားမယ်ဗျာ ... ဒွါး နဲ့ လှကြည်သား ဘိုနီနဲ့ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိတော့လည်း သူဌေးချွေးမ ဖြစ်တာပေါ့ ... သူ သူဌေးချွေးမ ဖြစ်ရင် ကျုပ်လည်း သူဌေးဖြစ်ပြီပေါ့၊ ကျုပ်အကြံ မကောင်းဘူးလားဗျာ...” ဟုပြောလိုက်လျှင် အကွက်အုပ် ဦးညိုက

“သူဌေးဖြစ်မဲ့လူရဲ့ အကြံဆိုတာ ပိုင်ပြီးသားပါဗျာ ...၊ အကွက်ကိုစေ့နေတာပဲ၊ လွဲစရာကို မရှိပါဘူး၊ဖြစ်တတ်တဲ့ နိယာမလမ်းကြောင်းပေါ်က စဉ်းစားတာလေ၊ အိုးချင်းထားတော့ အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထားတော့ကြိုးချင်းငြိ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ တောက်လျှောက်ငြိမ်၍ နားထောင်လာသော ဒွါးက “ထိလည်းမထိချင်ဘူး၊ ငြိလည်းမငြိချင်ဘူး ...” ဟုဝင်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတင်အောင်က “ရှေ့နောက် အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ ပညာရှိနဲ့ အဖေလုပ်တဲ့လူက စီစဉ်တာကို နင်က ပြာပုံဝပ်ချင်လို့လား” ဟု မာန်လိုက်ရာ ၏ဒွါးလည်း ဇက်ကလေးပု၍ ငြိမ်သွားရလေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၀)

ဒွါးတစ်ယောက် ဝေ့ပြည်သို့ ချစ်ရောက်သောနေ့

နေပူသော နေ့တစ်နေ့တွင် ထားဝယ်မြို့ရှိ တိုက်အိမ်ကြီးတစ်အိမ် ရှေ့ လွယ်အိတ်စုတ်ကြီး တစ်လုံးကို လွယ်ထားသည့် အသက် ၅၀ ခန့် လူကြီးတစ်ဦးနှင့် ဖာဟောင်းကလေး တစ်လုံးကို ရွက်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့သည် ရပ်နေကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် တိုက်အိမ်အတွင်းမှ လူကို အော်၍ခေါ်နေကြ၏။ များမကြာမီ တိုက်အိမ်အတွင်းမှ လူတစ်ဦး ထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်၍ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူနှစ်ဦးသည် တိုက်အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုဖာကုလားထိုင်တွင် အခန့်သား ထိုင်နေသည့် မြေပိုင်ရှင် ဒေါ်လှကြည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းဒေါ်လှကြည်သည် ထိုသူနှစ်ဦးအား

“အောင်မယ်လေးတော်... ဧည့်သည်တွေဆိုလို့ ဘယ်သူတွေများလဲလို့ အောက်မေ့တယ်... ဒင်းတို့သားအဖတွေကိုး ... ဆိုစမ်းပါဦး တင်အောင်ရယ်... ဓားပြကြောက်လို့ တောကပြေးလာတာ... ဓားပြတိုက်မလို့လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အသက် ၅၀ အရွယ် အဖိုးကြီးက

“မဟုတ်ပါဘူး လှကြည်ရယ် ... မောင်နှမ အချင်းချင်း ဒီလို မနှိမ်ပါနဲ့...၊ ငါတို့ ပျားသားချောင်းက ခေါင်တယ်ဟဲ့ ...၊ ခေတ်ကလည်း မကောင်းတော့ဘူး ...၊ ငါ့သမီး ဒွါးကလည်း အပျိုလေး ဖြစ်လာပြီ၊ အဲဒီတော့ ဟိုမှာ စိတ်မချဘူး၊ နင့်အိမ်ကို ပို့ထားချင်လို့ပါ... နင့်အတွက်လည်း လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းရတာပေါ့၊ သူ့အတွက်လည်း လုံခြုံသွားတာပေါ့...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်လှကြည်က

“အေး ... လက်ခံထားမယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်... ဒွါးကို လက်ခံထားတယ် ဆိုပြီး နင်ကတော့ ငါ့ဆီမှာ ကြေးပြားလာလာပြီး မတောင်းရဘူး ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးတင်အောင် က

“မတောင်းပါဘူးဟယ်... သမီးလေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရရင်ကိုပဲ ကျေနပ်ပါပြီ...” ဟုပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်လှကြည်က

“အေး ... ကောင်းပြီ ... ထားခဲ့တော့” ဟု ဆိုသဖြင့် ဦးတင်အောင်လည်း သမီးကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေတော့၏။

ဒွါးလည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းလွန်းလှသဖြင့် မျက်ရည်များ စိမ့်ထွက်လာပြီးလျှင် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာလေ၏။ ဒေါ်လှကြည်သည် မီးဖိုနှင့် ပစ္စည်းအဟောင်းထားသော နေရာအကြား နေရာလေးတွင် ဒွါးအား နေရာချပေးလေ၏။ ခင်း၍အိပ်ရန် ဂုံနီအိတ် အဟောင်းနှစ်လုံးလည်း ပေးလေ၏။ ထို့နောက်

“မိဒွါး ဒီအိမ်ရဲ့ စည်းကမ်းပြောမယ်နော်...၊ ၅နာရီထိုးရင် ဆွမ်းအသင့် ဖြစ်နေရမယ်၊ ဆန်က ၂ ပုံး ထားတယ်၊ ဧည့်သည်ကို ကျွေးတာက တစ်ပုံး၊ အိမ်သားစားဖို့က တစ်ပုံး၊ ဧည့်သည်စားဖို့က ကြမ်းတယ်၊ အိမ်သားစားဖို့က ချောတယ် ” ဟုပြောလိုက်ရာ ဒွါးက

“ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ရော ဘယ်ဆန်နဲ့ ချက်ရမှာလဲ...” ဟုမေးလေ၏။

“ဘိုင်းတာမလေး ... ဆွမ်းတော်ကပ်တာတော့ အကောင်းနဲ့ ချက်ရမှာပေါ့ဟဲ့၊ ဘုရားကပ်တာ အညံ့နဲ့ကပ်လို့ဖြစ်မလား” ဟု ဒေါ်လှကြည်က ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဆွမ်းတော်ကပ်တဲ့အခါ ဆွမ်းတော်ချည့်ပဲလား၊ ဆွမ်းဟင်းရော မချက်ရဘူးလား ...” ဟု ဒွါးက မေးပြန်၏။ ထိုအခါ ဒေါ်လှကြည်က

“ဒီအိမ်မှာ ဆွမ်းတော်ကို ဆွမ်းဟင်းနဲ့ မကပ်ဘူး၊ စတုမရူနဲ့ ကပ်တယ် ... စတုမရူပုလင်းတွေ ဟောဟိုထဲမှာရှိတယ်...” ဟုပြောလေ၏။ ဒွါးလည်း လိုက်လံ မှတ်သားလေ၏။ မရှင်းသည်များကို ထပ်၍မေး၏။

“ဆွမ်းတော်တွေ အဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အခါ ဘုရားစင်ပေါ် တင်ထားရုံပဲမဟုတ်လား ...၊ ကပ်တာကတော့ မေမေကြီးကပ်မှာ မို့လား” ဟု ဒွါးက မေးလိုက်လေ၏။

“အေး ... ဟုတ်တယ်... ဆွမ်းတော်ကပ်တာတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကပ်မယ် ...၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဈေးလိုက်ပို့မယ်၊ နောက်ကျရင် နင့်ဟာနင် ဈေးသွားဝယ်ရမယ်၊ နင်ပဲချက်ရမယ်...၊ နင့်ဘကြီးကလည်း

ချေးမများတတ်ဘူး...၊ ငါကလည်း ချေးမများတတ်ဘူး...၊ ချေးများမှာက ငါ့သား ဘိုနီ၊ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား တက်နေတယ်...၊ သူပြန်လာရင်တော့ သူကြိုက်အောင် ချက်ပေးတော့ ... သူက အလွန်ချေးများတယ်၊ ဘိုဆန်တယ်...” ဟုပြောလိုက်လျှင် ဒွါးက

“မေမေကြီး ... မသိလို့မေးတာနော်... ဘိုဆန်တယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ...” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်လှကြည်က

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး ... ဘိုဆန်တယ်ဆိုတာပဲ သိတယ်၊ တောမှာမွေးပေမဲ့ ဘိုဆန်တယ်၊ ‘တောဘိုဆန်’ပေါ့ဟယ် ...” ဟု ပြောကာ ရယ်လေ၏။

“သူက ဘာကြောင့် ဘိုဆန်ရတာလဲ မေမေကြီးရဲ့...” ဟု ဒွါးက မေးလိုက်လျှင် ဒေါ်လှကြည်က

“သူက ဘိုကျောင်းမှာ နေတာလေ... သူ့အဖေ ဦးဒေါင်းကိုတောင် အဖေ လို့ တစ်ခါမှ မခေါ်ဘူး၊ ဒယ်ဒီ လို့ပဲခေါ်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း အမေ လို့ တစ်ခါမှမခေါ်ဘူး၊ မာမီလို့ပဲ ခေါ်တယ်...၊ သူတို့မှာက မာတာပီတု မရှိဘူး၊ မာမာ နဲ့ ဒယ်တု ပဲရှိတယ်...” ဟုပြောကာ ရယ်ပြန်လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဒွါးသည် မြေပိုင်ရှင် ဦးဒေါင်းနှင့် ဒေါ်လှကြည်တို့၏ နေအိမ်တွင် သောင်တင်သွားရလေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၂)

ဒွါး ရေထိမ်နှစ်ရှာပြီ

ဒွါးသည် ထားဝယ်မြို့ရှိ ဒေါ်လှကြည်၏ တိုက်သို့ ရောက်သည်မှာ နှစ်လခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ အတော်လေး နေသားကျသွားပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် ကြုံနေသောကြောင့် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား သွားနေသော ဘိုနီလည်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

ဘိုနီထမင်းစားမည်ဆိုသဖြင့် ဒွါးက ပထမဆုံးအကြိမ် ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်ပေးရသော အကြိမ်တွင် ဘိုနီက

“နေစမ်းပါဦးညီမ... မင်းက တို့ပျားသားချောင်းရွာကပဲလား ...” ဟုမေးလိုက်ရာ

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ပျားသားချောင်းရွာကပါ...” ဟု ဒွါးက ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုနီက

“မင်းကို ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး” ဟုပြောပြန်လေ၏။

“ဒွါးတို့က ရွာထဲမှာ နေတာမဟုတ်ဘူးရှင်... ရွာအပြင် လယ်ကွင်းထဲမှာ တဲထိုးပြီးနေတာ... ဒါကြောင့် မတွေ့တာပါ” ဟု ဒွါးက ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“မင်းမှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ” ဟု ဘိုနီက မေးပြန်၏။

“ဒွါးအောက်မှာ မွား ဆိုတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ မွားအောက်မှာ ပျား ဆိုတဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်” ဟုဒွါးက ပြန်၍ ဖြေလိုက်လျှင် ဘိုနီက ပုခုံးကို တွန့်၍ကြောက်ဟန်ပြုပြီးလျှင်

“အမယ်လေး ... ပျားတဲ့လား... နာမည်က လည်းကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ... ပျားတုပ်မှာတော့ ကြောက်တယ်...” ဟုပြောလေ၏။

“မောင်လေးက ကလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်ရှင့်...” ဟုဒွါးက ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

“အမေက ပြောတော့ ပျားသားချောင်းရွာက အလုပ်လုပ်ဖို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ တောသူမ မည်းမည်းသည်းသည်းလေး အောက်မေ့နေတာ... ကိုယ့်အထင်တွေ လုံးလုံးလွဲသွားတယ်... အသားဖြူတဲ့ မိန်းကလေးချောရင် မြင်းတပြေးပဲ အကြည့်ခံတယ်တဲ့... မင်းလို မိန်းကလေးကို ပြောတာ၊ မျက်နှာပေါက်ကလည်း မဟာဆန်လိုက်တာများ ... စကားပြောသံကလေးကလည်း ငွေဆွဲလွဲလေး လှုပ်လိုက်သလိုပဲ... ဝတ်တာစားတာ နေတာထိုင်တာလည်း သန့်ပြန့်လိုက်တာ၊ အဖိုးတန် မိန်းကလေးပဲ... ကြာရှည်မဆင်းရဲပါဘူး ...” ဟုချီးမွမ်းလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဒွါးသည် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်ရလေ၏။ ထို့နောက် ဘိုနီက

“ဒီထမင်းဟင်းတွေ ဒွါးချက်တာလား” ဟုမေးရာ ဒွါးက

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟုဖြေလေ၏။

“အစ်ကိုက လူတိုင်းချက်တာ စားလို့မရဘူး၊ အတော်ချေးများတာ၊ အခု ဒွါးက ငါးမြင်းကို အချဉ်ဆီပြန် ချက်ထားတာ ၊ စားလို့ကောင်းလိုက်တာဆိုတော့ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒါပါနဲ့ဆို သုံးပန်းကန် ရှိပြီ မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောတာ၊ ပြောချင်တာကတော့ ဒွါးကို မြင်မြင်ချင်း အစ်ကိုချစ်တယ်၊ အဲဒီလိုပြောလို့လည်း လန့်မသွားနဲ့ဦး၊ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ ပန်းပွင့်လေးလိုပဲ၊ သူ့အတိုင်း ထားရတာ၊ ခူးလိုက်ရင် မလှတော့ဘူး” ဟုဘိုနီကပြောလိုက်ရာ ဒွါးက အကြောင်းတစ်ခုပြ၍ အနီးမှရှောင်၍ သွားလေတော့၏။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဒွါးက ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်း၏။ ဘိုနီကလည်း ကူညီ၍ သိမ်းဆည်းပေး၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ် ၊ မေမေကြီး လာရင် ဆူပျံ့မယ်၊ ဒါတွေက ဒွါးအလုပ်တွေပါ၊ ဒွါးလုပ်ပါ့မယ်” ဟု ဒွါးကပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုနီက

“ဒီမှာ ဒွါး ... တခါတလေ ပျားသားချောင်းကို လွမ်းလိုပြန်ချင်ရင် ပြောနော်၊ အစ်ကို လိုက်ပို့မယ်”
ဟုပြောလေ၏။

ဒွါး လည်း မိမိအတွက် အန္တရာယ်ကျရောက်လာနိုင်ကြောင်း ရိပ်စားမိလေ၏။ ဦးချိုလှသော သမင်သည်
ဦးချိုကြောင့်ပင် အန္တရာယ်တွေ့တတ်ကြောင်းကို ကြားဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ဒွါးသည် သူ၏အလှသည် သူ့ကို
အန္တရာယ်ပေးပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာရိပ်စားမိလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ဘိုနီသည် တဖြည်းဖြည်း အတင့်ရဲလာ၏။ ဒွါး၏ ပါးကလေးကို လိမ်ဆွဲလိုက်၊
တင်ပါးကလေးကို ဖတ်ကနဲ ပုတ်လိုက် လုပ်လာလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်လှကြည်တို့ လင်မယားသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဆွမ်းကျွေးရှိသဖြင့်
ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားရောက်၍ ဆွမ်းချက်ကြ၏။ ဘိုနီလည်း လိုက်ပါသွား၏။

ညဉ့်နက်လာသောအခါ ဘိုနီက လကလည်းသာသည်၊ ပျင်းလည်းပျင်းသည်၊ ဘာဂျာမှုတ်ချင်သည်၊ ဘာဂျာ
အိမ်တွင်ကျန်ခဲ့သည်၊ ပြန်ယူဦးမည်ဟု ဒေါ်လှကြည်ထံ ခွင့်ပန်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဘာဂျာကိုယူ၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီးလျှင် ဒွါး၏အိပ်ယာသို့ သွား၏။
ဒွါးသည် အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်၏။ ဘိုနီသည် ဒွါး၏ ခြင်ထောင်ကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ခြင်ထောင်အတွင်းသို့
ဝင်လေတော့၏။ ထို့နောက် ဒွါး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ၎င်း၏ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် ဖိ၍ထားလေတော့၏။

ဒွါးသည် အိပ်ယာမှလန့်နိုး၍ အော်မည်ဟု ပြုသော်လည်း ပါးစပ်ကို ဘိုနီက လက်ဝါးဖြင့်
ပိတ်ထားသောကြောင့် မအော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ အသက်ရှူလည်း ကျပ်နေပြီဖြစ်၏။

ထို့နောက်တွင်ကား မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ဒွါး၏ နှမြောဖွယ်ကောင်းလှသော အပျိုဘဝသည်
ဆုံးရှုံးသွားရလေတော့ သတည်း။

အခန်း(၁၃)
ဒွါး၏ နဖူးပေါ်မှ သွေးခွန်းများ

ဘိုနီသည် အိမ်မှနေ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် တစ်ညလုံး ပျော်ရွှင်စွာ ဘာဂျာမှုတ်၍ နေလေတော့၏။ မိမိအဖြစ်ကို မိမိတွေးကာ ကျေနပ်၍လည်း နေလေတော့၏။

ဒွါးမှာမူ တစ်ညလုံး ငိုကြွေး၍ ကျန်နေခဲ့လေ၏။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လိုရွာ ဆိုသကဲ့သို့ ဒွါး၏ အဖြစ်သည် ဆိုးရှာလေ၏။ ဘိုနီ၏ တစ်ကြိမ်အနိုင်ကျင့်ခြင်း ခံရသော အဖြစ်သည် ပွဲပြီးမီးသေ မဖြစ်ဘဲ ကိုယ်ဝန်ငြိ၍ သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် လွန်စွာလှပသော ဒွါး၏ နဖူးပြင်မှ ဆနဆဲစကလေးများသည် အဖျားများ ခြောက်သွေ့၍ အသရေမဲ့လာလေတော့သည်။ မကြာခဏလည်း အော်ဂလီဆန်၍ ပျိုပျိုတက်လာ၏။ မိန်းမတို့ ဓမ္မတာအတိုင်း လစဉ်ပွင့်နေကျ ခေါင်ရမ်းပန်း အနီကလေးလည်း မပွင့်ရှာတော့ပေ။

ဝမ်းမိုက်ကလေးသည်လည်း ဖောင်းတောင်းတောင်း ဖြစ်လာ၏။ သနပ်ခါး လိမ်းသောအခါတွင်လည်း နှာခေါင်းပေါ်တွင် သနပ်ခါးမတင်ဘဲ ပြောင်ချော်ချော် ဖြစ်လာလေတော့၏။

ထိုအချင်းအရာကို ရိပ်မိသော ဒေါ်လှကြည်ကြီးက ဒွါးအား ခေါ်၍ စစ်လေတော့၏။

“ဟဲ့ ကောင်မ ပြောစမ်း၊ ညည်း မိန်းမဓမ္မတာ မလာတာ ဘယ်နှစ်လရှိပြီလဲ” ဟု ဒဲ့ဒိုးကြီး မေးလိုက်ရာ

ဒွါးက “သုံးလရှိပါပြီ မေမေကြီး” ဟု ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဖြေလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါ်လှကြည်က ဒွါး၏ ပါးကို ဖျန်းကနဲ ရိုက်ချလိုက်လေ၏။ ဒွါးလည်း ငိုလေ၏။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း ...ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်တာလဲ... ငါ့ယောက်ျား ကိုဒေါင်းနဲ့ ဖြစ်တာလား” ဟုဒေါ်လှကြည်က မေးပြန်၏။

“အို...အို...မဟုတ်ပါဘူး မေမေကြီး၊ အစ်ကိုဘိုနီနဲ့ ဖြစ်တာပါ။ မေမေကြီးတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းသွားချက်တဲ့ ညက သူတစ်ခေါက် ပြန်လာပြီး ဖြစ်တာပါ။ အဲဒီတုန်းက ဒွါးက အိပ်ပျော်နေပါတယ်” ဟု ဒွါးကပြောလျှင် ဒေါ်လှကြည်က ပါးတစ်ချက် ရိုက်ပြန်၏။ ဒွါးမှာ ငိုရပြန်၏။

ထို့နောက် ဒေါ်လှကြည်က

“ညည်း အနေအထိုင် မတတ်လိုဖြစ်တာ ... ငါ့သားနဲ့တော့ မပေးစားနိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေးစားနိုင်ဘူး ... ငါ့သားက ပညာတတ် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား၊ သူဌေးသား ... ညည်းက ကူလီသမီး၊ တန်လည်းမတန်ဘူး...၊အဲဒီတော့ ပျားသားချောင်းက ညည်းအိမ်ကို ညည်းပြန်ပါ။ သုံးဖို့စွဲဖို့ နည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်မယ်...၊ ဒီကိစ္စကိုလည်း နှုတ်လုပ်ပါ။ ပြီးတော့ ညည်းအဖေ တင်အောင်ကိုလည်း ပြောလိုက်၊ ဒီကိစ္စပြောဖို့ဆိုဖို့ အိမ်ဖက်ကို ခြေဦးတောင် မလှည့်နဲ့၊ အမှုဆင်ပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်မယ်” ဟု ဆိုကာ ဒွါး၏ ဖာကလေးထဲသို့ အဝတ်အစားဟောင်းများ ထည့်စေကာ ငွေ ၅၀ ပေး၍ ပြန်လွှတ်လိုက် လေတော့၏။

“တခါတည်းမှတ်ထား၊နောက်နောင်ကိုလည်း ကလေးစားရိတ်တွေဘာတွေ လာတောင်းဖို့ စိတ်မကူးနဲ့၊ နာမည်လည်းမှတ်ထား၊ လှကြည်တဲ့... တစ်ကြည်ထဲရှိတယ်” ဟုလည်း ကြိမ်းဝါးလိုက်သေး၏။

ဒွါးသည် ငိုကြီးချက်မဖြင့် ဖာကလေးပိုက်ကာ ပြန်သွားရလေတော့၏။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးတင်အောင်က အကျိုးအကြောင်းမေးလေ၏။ ဒွါးကလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြ၏။ အနီးတွင် ညီမဖြစ်သူ မွား လည်းရှိ၏။ မောင်ကလေး ပျား လည်းရှိနေ၏။

ဦးတင်အောင်ကြီးကမူ နားထောင်ရင်း တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်လေ၏။ မွားကမူ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုနေ၏။

“ငါ့အဖေ ဆီကရတဲ့ သရက်ညိုကုန်းကြီးတစ်ကုန်းလုံး ကုန်သွားတာလည်း လှကြည်လက်ချက်ပဲ၊ တော်တော်ကြာ ဂေါ်ရာပုလိပ်တွေနဲ့ စာချုပ်တွေနဲ့ လာပြီးကြွေးတောင်းလိုက်၊ ကြွေးမဆပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် မြေကိုသိမ်းလိုက်နဲ့ လုပ်ကြတာပေါ့၊ ကြွေးကလည်း မကျေနိုင်တဲ့အပြင် တက်လိုက်တဲ့ အတိုးတွေကလည်း မပြောနဲ့တော့...သရက်ညိုကုန်းကြီး တစ်ကုန်းလုံး တက်တက်ပြောင်ပြီး ငါဟာ ကူလီဖြစ်သွားတော့တာပဲ ...”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ အနီးတွင်ထိုင်နေသော ပျား ဆိုသည့် မောင်ငယ်လေးက နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် တင်းတင်းကိုက်လိုက်ရာ ပေါက်၍ သွေးများစီးကျလာ၏။ ထို့နောက်

“ဘိုနီ၊ နဖူးမှာ ခြောက်ချက်...” ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒွါးက

“ဘာလဲ မောင်လေး” ဟု မေးလိုက်ရာ

“ကျွန်တော် ကြီးလာရင် လက်စားချေတဲ့ အနေနဲ့ ဘိုနီနဖူးကို သေနတ်နဲ့ ခြောက်ချက်ပစ်မယ်...” ဟု ဆိုကာ မေးစေပေါ်သို့ စီးကျလာသောသွေးများကို လက်ဖြင့်သုတ်ကာ အစ်မဖြစ်သူ ဒွါး၏ နဖူးပြင်သို့ သုတ်ပေးလိုက်ရင်း

“အစ်မအတွက် သွေးလက်ဆောင်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဒွါးသည် ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ငိုကြွေးလေတော့၏။ ဒွါးမှာ တဲအတွင်းမှ တဲအပြင်သို့ ထွက်သည်ဟူ၍ မရှိဘဲ အိမ်တွင်းပုန်း၍ နေရလေ၏။ ပျားသားချောင်းတစ်ရွာလုံး ဒွါးပြန်ရောက်နေသည်ကို မသိကြပေ။ ဒွါးလုပ်ရမည့် အလုပ်များကို မွား နှင့် ပျားတို့က လုပ်ပေးကြရလေ၏။ နေ့ လ စေ့လာသောအခါ အရပ်လက်သည် မကုလားမ၏ အကူအညီဖြင့် ကလေးမွေးရလေ၏။

ကလေးမှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်၏။ အဘိုးဖြစ်သူ ဦးတင်အောင်က ထိုကလေးအား သရက်ညို ဟု အမည်ပေးလေ၏။ သရက်ညိုကလေးသည် မွေးစကပင် ကောင်းစွာမကျန်းမာပေ...။ နှစ်လအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ လေဆန်နာ ဖိစီးကာ သေဆုံးသွားလေတော့၏။

ဒွါးသည် သေဆုံးသွားသော သားငယ်အတွက် ယူကြိုးမရဖြစ်ကာ ငိုကြွေး၏။ ထို့ကြောင့် ရှိစုမဲ့စု ကြွေးပြားကလေးဖြင့် ရွာဦးကျောင်းမှ ဦးဇင်းကို ပင့်၍ သပိတ်သွတ်လေတော့၏။

ဒွါးသည် ကလေးသေဆုံးပြီးသောအခါ ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာ၏။ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ဖွံ့ဖြိုးလာလေ၏။ တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှဆိုသော စကားပုံအတိုင်း ပို၍လှလာ၏။ အလှတွင် ရင့်ကျက်မှုပါ တပ်ဆင်လိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်သောကြောင့် မြင်သူတိုင်းက ငေးရလောက်အောင် လှသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

အဖေကြီးတစ်ယောက်တည်း ကူလီထမ်း၍ ရှာကျွေးသည်ကို မရှုစိမ့်သောကြောင့် မိမိလည်း အလုပ်လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ယာခင်းများသို့ ချဉ်းကပ်ရာ ယာခင်းအားလုံးလိုလိုသည် ဒေါ်လှကြည်၏ ယာများဖြစ်နေ၏။

ဒေါ်လှကြည်သည် ရွာအစွန်တွင် တဲဝိုင်းကြီးတစ်လုံး ထိုးကာ သူ၏ယာအလုပ်သမားလေးများကို စုပေါင်း၍ ထားလေ၏။ အလုပ်သမားလေးပေါင်း ၁၅ ဦးခန့်ရှိလေ၏။ မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ဒွါးသည် တဲဝိုင်းကြီးတွင် အလုပ်လုပ်လိုကြောင်း သွား၍ အသနားခံရာ ဒေါ်လှကြည်က

“ဟဲ့ကောင်မ ... အလုပ်လုပ်လိုတော့ ရတယ်နော်၊ ငါ့သားနဲ့ ပြန်ဆက်လို့တော့ မရဘူး၊ ပြန်ဆက်တဲ့နေ့မှာ နင့်အသက် ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားပေတော့ ...” ဟုကြိမ်းဝါးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒွါးက

“မဖြစ်စေရပါဘူး မေမေကြီးရယ်...” ဟုကတိခံကာ တဲဝိုင်းကြီးတွင် အလုပ်ဝင်၍ လုပ်လေ၏။ အောင်ဗဒင်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံကြသည်မှာ ထိုအချိန်ပိုင်းတွင် ဖြစ်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၄)
ဝါဆိုပန်း ဒဏ်ရာ

တစ်ခုသော ဝါဆိုလပြည့်တွင် ဦးဇင်းဦးပညာဓမ္မသာမိ က အောင်ဗဒင်အား

“ကျောင်းသားရေ ... တစ်ရွာလုံးကတော့ ဒီနေ့မှာ ပန်းခူးထွက်ကြတယ်ကွာ ... ပြီးတော့
ချောင်းဟိုဖက်ကမ်းမှာ တောရကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းရှိတယ်၊ အဲဒီကို ပန်းသွားပြီးကပ်ကြမှာ ...
ဒီရွာရဲ့အပျော်ဆုံးနေ့က အဲဒီနေ့လေးပဲကွာ ... မင်းလည်းကြိုဖူးတယ်ရှိအောင် သွားချင်သွားပေါ့ကွာ ...”
ဟုမိန့်သဖြင့် အောင်ဗဒင်လည်း ရွာအစွန် ချောင်းဖျားဆီသို့ ထွက်လာလေ၏။

ချောင်းဖျားသို့ ရောက်လျှင် ရေတက်နေ၏။ ရေမှာ ပေါင်လယ်ခန့်ထိ တက်နေသောကြောင့် တဲဝိုင်းကြီးမှ
ယာအလုပ်သမ အပျိုချောသုံးဦးသည် ချောင်းတစ်ဖက်သို့ ကူးရန်အခက်ကြုံနေကြလေ၏။ အောင်ဗဒင်သည်
၎င်းတို့အနီးသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင်

“ကျုပ်ညီမတွေ ရေတက်နေလို့ ဟိုဖက်ကို သွားဖို့ အခက်ကြုံနေတယ်ထင်တယ်... မပူပါနဲ့ဗျာ...
ကျုပ်သယ်ပြီးပို့ပေးမယ်...” ဟုပြောလျှင် မစ္စာ ဆိုသော မိန်းကလေးက

“ကျေးဇူးပါပဲ တော်ကြီးရယ်...” ဟုပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်လည်း ဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီးလျှင်
ခါးတောင်းကို မြှောင်အောင် ကျိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မစ္စာဆိုသော မိန်းကလေးကို ပွေကာ ချောင်းအတွင်းသို့
ဆင်းလေ၏။

ချောင်း၏အလယ်တွင် ငါးဖယ်ရွက်ပင် အုပ်အုပ်ကလေး ပေါက်နေ၏။ ထိုအပင်ကလေးကို လွန်သည်နှင့်
မစ္စာဆိုသော မိန်းကလေးသည်

“ဟို ကောင်မနှစ်ကောင် ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ၊ ဒီအပင်ကလေးကို ကျော်တာနဲ့ ငါတို့ကို
မမြင်တော့ဘူး၊ ဒီအချိန်မှာ ကိုအောင်ဗဒင်ကြီးက ငါ့ကိုဖက်နမ်းရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ...” ဟု စိတ်ကူးမိလေ၏။
သို့ရာတွင် အောင်ဗဒင်သည် မည်သို့မျှ မလုပ်ဘဲ ချောင်း၏ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ သွား၍ချပေးလေ၏။

ဒုတိယ ပွေ့ရသောမိန်းကလေးမှာ မနော် ဆိုသောမိန်းကလေး ဖြစ်၏။မနော်မှာမူ မစွာကဲ့သို့ ဆုတောင်းခွင့် မရှိရှာပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချောင်း၏တစ်ဘက်ကမ်းတွင် မစွာရှိနေသကဲ့သို့ တစ်ဘက်တွင် ဒွါးရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆုတောင်းခွင့် မရရှာပေ။

အောင်ဗဒင်ကြီးသည် မနော်ကို ထားခဲ့ပြီးနောက် ချောင်းတစ်ဘက်သို့ ပြန်ကူးလာပြီးလျှင် ဒွါးကိုစွေကနဲ ပွေ့လိုက်လေ၏။ထို့နောက် ချောင်းအတွင်းသို့ ဆင်း၍သွားရာ ငါးဖယ်ရွက်ပင်ကလေး ကွယ်သောနေရာသို့ အရောက်တွင် အောင်ဗဒင်ကြီးက ဒွါး၏ပါးကလေးကို နမ်းရှုံ့လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒွါးက

“ဟိုနှစ်ယောက် မြင်သွားလိမ့်မယ်” ဟုပြောလိုက်လေ၏။ထိုအခါ အောင်ဗဒင်က

“ဟိုနှစ်ယောက် မမြင်ဘူးဆိုရင် နမ်းချင်နမ်းလို ပြောလိုက်တာလား” ဟုမေးလိုက်လျှင် ဒွါးလည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ

“ကိုအောင်ဗဒင်ကြီးကို ဒွါး ချစ်တယ် ...၊ ရေမျောကမ်းတင်ကြီးနော်... တခြားကမ်းမှာမတင်ရဘူး၊ ဒွါးကမ်းမှာပဲတင်ရမယ်” ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အောင်ဗဒင်ကြီးက

“စိတ်ချ... ဒွါးဆိုတဲ့ ကမ်းမှာပဲနားမယ်... အဲဒီမှာပဲ တင်မယ် ...” ဟု ပြောကာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်နမ်းပြန်၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ငါးဖယ်ရွက်ပင် အုပ်အုပ်လေးကို လွန်သွားကြ၏။ ပြီးလျှင် မိန်းကလေးသုံးဦးက

“တောရကျောင်းမှာ ဝါဆိုပန်းတွေ သွားလှူမှာ၊ ကိုအောင်ဗဒင်ကြီး မလိုက်ဘူးလား ...” ဟုမေးလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ၎င်းတို့ဆီသို့ လူသုံးယောက် ရင်ဘောင်တန်း၍ လျှောက်လာ၏။ ထိုသို့ လျှောက်လာသော လူသုံးယောက်အနက် အလယ်လူမှာ လေသေနတ်တစ်လက်ကို ပုခုံးတွင်ထမ်း၍ လျှောက်လာ၏။ ထိုသူမှာ ဒေါ်လှကြည်၏သား ဘိုနီဖြစ်၏။

ဘိုနီသည် လေသေနတ်ကိုထမ်းထားရာမှ အောက်သို့ချလိုက်ပြီးလျှင် အောင်မခင်၏ ရင်ဝဆီသို့ ချိန်ရွယ်လိုက်ကာ

“ဟေ့ကောင် ရေမျောက်ကမ်းတင်... မိန်းကလေးတွေကို ဘာလာနှောင့်ယှက်တာလဲ... ပစ်လိုက်ရမလား” ဟုပြောလိုက်ရာ မစွာက

“သူက နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ချောင်းမကူးနိုင်လို့ အကူအညီပေးတာပါ... ရန်မမူပါနဲ့ အစ်ကို ဘိုနီရယ်...” ဟုပြောလေ၏။

“အောင်မာ... ကောင်မက လျှာရှည်လို့ ...၊ ဒီကောင်ဖက်က ရှေ့နေလိုက်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်အရပ်ဘယ်ဌာနကမှန်း မသိဘဲ ရေမျောက်ကမ်းတင်ပြီး ရောက်လာတဲ့ တို့ရွာရဲ့ဘုံကျွန်၊ တို့ရွာက ဦးဇင်းလေးကို ဆွမ်းလောင်းတယ်၊ ဦးဇင်းလေးကျန်တဲ့ ဆွမ်းကျန်ဟင်းကျန်လေးကို စားပြီး အသက်ရှင်နေရတာ... ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ကောင်...၊ ဟေ့ကောင် အောင်မခင်... နောက်လှည့်ပြီးပြန်၊ ဒီကောင်မလေးတွေနဲ့ မင်းမလိုက်ရဘူး...” ဟု ဘိုနီက ပြောလိုက်လျှင် အောင်မခင်က

“စိတ်ချပါဗျာ ... မလိုက်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကလည်း လှည့်ပြန်ဖို့ပါပဲ... ကျုပ်ဟာဒီရွာရဲ့ ဘုံကျွန်၊ ဒီရွာက ကျွေးထားလို့ အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာပဲ လက်ခံပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ဒီရွာရဲ့ ရန်သူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်မမူပါနဲ့...” ဟုပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အောင်မခင်သည် လာရာလမ်းအတိုင်း နောက်သို့လှည့်၍ ပြန်သွားလေတော့၏။ ဒွါးသည် ထိုအချင်းအရာကို မြင်လျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်း၍ မျက်ရည်များကျလာလေတော့၏။ မနော်မှာမူ

“ဒါသက်သက်အနိုင်ကျင့်တာ... ကိုအောင်မခင်ကြီးခမျာ သနားပါတယ် ရှက်သွားမှာပေါ့ ” ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် မနော်နှင့် မစွာတို့က ဒွါးကို ချော့မော့၍ ခေါ်သွားကြလေ၏။

ညနေ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဒွါးသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးတင်အောင်အား ပြောပြလေ၏။ ထိုသို့ ပြောပြရာတွင် အနီး၌ ညီမဖြစ်သူ မွား နှင့် မောင်ဖြစ်သူငယ်များ တို့လည်း နားထောင်နေလေ၏။

ငပျားကလေးသည် မကျေမချမ်းဖြစ်၍ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်ကိုက်လိုက်ရာ ပေါက်၍ သွေးများထွက်လာလေ၏။ ထို့နောက် တောက် တစ်ချက်ခေါက်ပြီးလျှင်

“ဘိုနီ...ဘိုနီ... မင်းကိုယ်မင်း သေစာရင်း သွင်းနေပြီကိုး” ဟုပြောကာ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် စီးကျနေသော သွေးများကို လက်ဖြင့်သုတ်ကာ သူ့အစ်မ ဒွါး၏ နဖူးပြင်သို့ တို့လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်

“အစ်မ ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့ ... အဲဒီကောင်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်လိုက်မှာ...အစ်မ နဖူးမှာ ကျွန်တော်သုတ်ပေးတဲ့ သွေးတွေနေရာက သူ့နဖူးမှာ သွေးတွေ စီးကျလာစေရမယ်...” ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၅)
လက်ဆောင်အဖြစ်ရသော ကြာဖြူပန်းကလေးတစ်ပွင့်

အောင်ဗဒင် ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်သောအချိန်တွင် မောင်းမကန်ကမ်းခြေတွင် ခေါက်ဆွဲရောင်းသော တရုတ်ကြီးအဖောက်လည်း ကျောင်းသို့ ရောက်နေ၏။ ဦးဇင်းက အောင်ဗဒင်အား

“တောရကျောင်းကို မရောက်ဘူးလားကွ... မင်းပြန်လာတာ စောလှချည်လား” ဟုမေးတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ အောင်ဗဒင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို လျှောက်ထားလိုက်လေ၏။ ဦးဇင်းသည် လွန်စွာစိတ်တိုသွား၏။

“ဒါသက်သက် အနိုင်ကျင့်တာကွ...ဒီကောင်စွာနေတာကြာပြီ...”ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ တရုတ်အဖောက်က

“အောင်ဗဒင် ဒါတွေမေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ကွာ၊ မင်းအတွက် ခေါက်ဆွဲကြော် ယူလာတယ်ကွ၊ .ဟောဟိုမှာ...စားလိုက်ဦး” ဟုဆိုသဖြင့် အောင်ဗဒင်လည်း ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ဖြည့်၍ မြန်ယက်စွာ စားလေ၏။

ဦးဇင်းလေးသည် တစ်တရာ ဝင်ပြောခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်သက်စွာနှင့် တွေးနေလေ၏။ ထိုသို့တွေးနေပြီးမှ “ကျောင်းသား ...လာဦး” ဟုဆိုကာ အနားသို့ခေါ်၏။

“မင်းဟာ ဂုဏ်ရည်ဂုဏ်သွေးဘက်ကတော့ စိတ်ချရပြီကွ... ဇွဲလုံ့လလည်းကောင်းတယ်...၊ တစ်နေ့ လူတွေအများကြီးကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ နေရာကို ရောက်ချင်ရောက်သွားမှာ... အဲဒီအခါမျိုးမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အုပ်ချုပ်ရတာမျိုးရှိသလို မိုက်သွေးပြပြီး အုပ်ချုပ်ရတဲ့လူမျိုးလည်း ရှိသကွ... အဲဒီအတွက် မင်းကို ဆရာကောင်းနဲ့ ကိုယ်ခံပညာတတ်အောင် သင်ပေးရဦးမယ်” ဟုဦးဇင်းလေးက မိန့်ရာ တရုတ်ကြီးအဖောက်က

“အားကီးကောင်းတယ် ဦးဇင်းဘုရား ...” ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးဇင်းလည်း နဘူးလယ်ရွာတွင်ရှိသော လွန်စွာနာမည်ကြီးသည့် ပအိုဝ် လက်ဝှေ့သမား ဟောင်းကြီးတစ်ဦးကို ကျောင်းသို့ ခေါ်လာပြီးလျှင် အောင်ဗဒင်အား လက်ဝှေ့သင်ကြားပေးရန် မိန့်တော်မူလေ၏။

ပအိုဝ်ဆရာကြီးလည်း အောင်ဗဒင်ကို ကောင်းစွာ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးလေ၏။
သဲအိတ်များကိုထိုးခိုင်း၏။ မြေကြီးတွင် စိုက်ထားသော မမေတိုင်များကို သားရေပြားပတ်၍ ခြေဖြင့်ခတ်ခိုင်း၏။
အောင်ဗဒင်လည်း အားသုံး၍ တဖောင်းဖောင်းမြည်အောင် ခတ်လေ၏။

ဒွါးသည် အောင်ဗဒင်ကြီး၍သို့ လေ့ကျင့်နေသည့် အကြောင်းကို သူ၏အိမ်တွင် ပြောပြရာ သူ၏
မောင်ငယ်များက သူပါသင်လိုသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် ဦးဇင်းလေးထံတွင် ခွင့်ပန်ကာ သူပါ
ဝင်၍သင်လေတော့၏။

ခြောက်လခန့် ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလိုက်ရာ အောင်ဗဒင်ရော ငယ်ငယ်ကောင်းစွာကြိုခိုင်၍
မြန်မာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့ကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသွားကြလေတော့၏။

ပျားသားချောင်းရွာထိပ်ရှိ ဘုရားပွဲတော် ကျင်းပသောအခါ စည်ကားစေရန် ဘုရားလူကြီးများက
ရိုးရာလက်ဝှေ့ပြိုင်ပွဲကို ထည့်လေ၏။ ထိုအခါ ငယ်ငယ်ကောင်းစွာ အောင်ဗဒင်ပါ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရန် အတွက်
စာရင်းပေးသွင်းကြလေ၏။

ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ကြသောအခါ ငယ်ငယ်ကောင်းစွာ သူ၏ အရွယ်တန်းတွင် ဗိုလ်စွဲလေ၏။ အောင်ဗဒင်မှာမူ
လေးယောက်ဗိုလ်လုရသော အလံလုပွဲတွင် ပါဝင်ရ၏။ ပထမ နှစ်ယောက်တွဲ ဗိုလ်လုရာတွင် အောင်ဗဒင်နိုင်၏။
နိုင်သောသူနှစ်ယောက် ပြန်၍ဆိုင်ရ၏။

ပြန်၍ဆိုင်ရသော အတွဲမှာ ဖိုးကုလားဆိုသူနှင့် တွဲရ၏။ စင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် ဖိုးကုလားက
အောင်ဗဒင်အား

“ဟေ့ကောင်... ရေမျောကမ်းတင် ပင်လယ်ထဲထိုးချပြီး မျှောပစ်လိုက်မယ်...” ဟုပြောရာ ဖိုးကုလား၏
အပေါင်းအသင်းများက လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကြလေ၏။ ဖိုးကုလား၏ အပေါင်းအသင်းများထဲတွင်
ဒေါ်လှကြည်၏သား ဘိုနီလည်းပါ၏။ ဒေါ်လှကြည်သည် ခါးပြရန်ကြောက်သည်ဟု အကြောင်းပြကာ
လိုင်စင်ဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ဝယ်၍ သားဖြစ်သူ ဘိုနီအားကိုင်ဆောင်စေ၏။

ဘိုနီ၏ ခါးတွင် ကနုကမာရိုးတပ် ခြောက်လုံးပြူးလှလှလေး တစ်လက် ချိတ်ထားသည်ကို အစဉ်သဖြင့်
တွေ့ရ၏။ ဘိုနီသည် ထစ်ကနဲဆိုလျှင် ထိုခြောက်လုံးပြူး ကိုထုတ်၍ ချိန်တတ်လေ၏။ အောင်ဗဒင်နှင့်

ဖိုးကုလား စတင်ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ကြပြီဖြစ်၏။ တဲဝိုင်းကြီးမှ ယာအလုပ်သမားများလည်း လာရောက်အားပေးကြ၏။ အထူးသဖြင့် အောင်ဗဒင်ဘက်မှ အော်ဟစ်၍ လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကာ အားပေးကြ၏။

ပထမအချိ မပြီးမီပင် အောင်ဗဒင်က ဖိုးကုလားအား ဒူးပျံဖြင့် ခုန်တိုက်လိုက်ပြီးလျှင် ပြန်ကျအလှူ မျက်နှာကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်ရာ ဖိုးကုလား၏ ပါးစပ်အတွင်းမှ သွားများထွက်ကျသွားကာ သတိလစ် မေ့မျောသွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့်အောင်ဗဒင်သည် တံခွန်စိုက်အလံကို ရလေတော့သည်။ အောင်ဗဒင်သည် အလံကို ခါးတွင်ထိုးပြီးလျှင် လက်ငှေ့ရေးပြလေ၏။ ၎င်း၏ဦးဇင်းသည် လွန်စွာပီတိဖြစ်နေ၏။ ၎င်းကိုသင်ပြပေးသော ပအိုဝ် လက်ငှေ့ဆရာကြီးမှာလည်း ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံး ဖြစ်နေ၏။ ထိုအထဲတွင် အရွှင်ပြဆုံးမျက်နှာပိုင်ရှင်မှာ ဒွါးပင်ဖြစ်၏။

“မိစ္စာရေ ... ကိုအောင်ဗဒင်ကြီးကိုကြည့်စမ်း ...ယောက်ျားလည်းပီသတယ်နော် ... ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လည်း ဖြောင့်စင်းတောင့်တင်းတယ် ...” ဟုပြောလိုက်ရာ မိစ္စာဆိုသော မိန်းကလေးက

“ယောက်ျားချောတဲ့ လူညိုချောဆိုတာ ကိုအောင်ဗဒင်လို လူမျိုးကိုပြောတာ ... နင်နဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အနီးမှ မနော်က

“လိုက်ရင်လည်း ယူလိုက်ဟယ်...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အောင်ဗဒင်ကြီး စင်ပေါ်မှဆင်းလာသောအခါ ပရိတ်သတ်အချို့က လက်ဆောင်များပေးကြ၏။ ‘မိစ္စာနှင့် မနော်တို့ကလည်း ပန်းကလေးများပေးကြ၏။ ဒွါးကမူ ရေကန်မှနှုတ်ယူလာသော ကြာဖြူပန်းကလေး တစ်ပွင့်ကို အောင်ဗဒင်၏ နားတွင်ညှပ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဒွါးက အနီးသို့ကပ်ကာ

“ကိုအောင်ဗဒင်... ဒွါး ပေးတဲ့ ကြာပန်းကလေးကို သိမ်းထားနော်...” ဟုပြောလိုက်ရာ အောင်ဗဒင်က

“ဒီကြာပန်းကလေးက ညနေဆို နွမ်းသွားမှာပါ။ ကိုအောင်ဗဒင်ရဲ့ နှလုံးသားထဲက ကြာပန်းကလေးက ဘယ်တော့မှ ညှိုးနွမ်းသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဒွါးရယ်...” ဟုပြောလိုက်သောကြောင့် ဒွါး၏မျက်နှာကလေးသည် နီမြန်းသွားရလေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၆)
ရှင်မြ၊မဏ္ဍပ်မှ ခိန်ခေါ်သံ

ဦးဇင်းသည် ထားဝယ်မြို့ပေါ်ရှိ ဒကာတစ်ဦးထံ အကူအညီတောင်း၍ အောင်ဗဒင်ကို ပို့ပေးပြီးလျှင် ဆယ်တန်းဖြေဆိုနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလေ၏။

အောင်ဗဒင်သည် ၎င်းရောက်ရှိနေသော အိမ်၏ ဝေယျာဝစ္စများကို အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ကိုင်ပေးရင်း ဆယ်တန်းဖြေရန်အတွက် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ တက်ရောက်ကာ သင်ယူလေ၏။ ထို့နောက် ဆယ်တန်းဝင်၍ ဖြေရာ တစ်နှစ်တည်းနှင့်ပင် အောင်မြင်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးသည် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဒကာတစ်ဦးထံ အကူအညီတောင်းပြီးလျှင် အောင်ဗဒင်အား ရန်ကုန်သို့ပို့၍ တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ယူနိုင်ရန် စီစဉ်ပြန်လေ၏။

အောင်ဗဒင်သည် ပညာသင်ရန် သွားနေရစဉ်အတွင်း ဒွါးနှင့် မတွေ့ရသောကြောင့် များစွာ လွမ်းဆွတ်မိလေ၏။ ဒွါးမှာလည်း မကြာခဏ အောင်ဗဒင်ထံသို့ စာရေးလေ့ရှိ၏။ အောင်ဗဒင်ကလည်း ဒွါးထံသို့ မကြာခဏ စာပြန်ရေး၏။ ရေးသောစာများတွင်လည်း အောက်တွင် ကြာပန်းပုံလေး အစဉ်သဖြင့် ရေးထည့်လိုက်၏။

တက္ကသိုလ်တွင် အိုင်အေတန်း ပထမနှစ် အောင်ပြီးနောက် ရွာသို့တစ်ခေါက်ပြန်လာ၏။ ရွာသို့ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဂျပန်ပြည် သင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ လေ့လာသူများ ရွာသို့ရောက်လာ၏။

၎င်းတို့သည် ပင်လယ်ထဲ စက်လှေပျက်ရာတွင် မသေမပျောက်ဘဲ ဤရွာသို့ ရောက်လာသော လူတစ်ယောက်ရှိသည်ဟု ကြားသိသောကြောင့် လာရောက်လေ့လာခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်းအဖွဲ့သည် အောင်ဗဒင်နှင့် တွေ့သောအခါ ၎င်းတို့သိလိုသည်များ မေး၏။ လက်ဆောင်များပေး၏။ ဓါတ်ပုံများရိုက်၏။ သင်္ဘောလိုက်လိုက် လိုက်နိုင်ကြောင်း ထောက်ခံစာများ ရေးပေးသွားကြ၏။

ဤသည်ကို ကြားသိသော ဘိုနီသည် လေ့လာရေးအဖွဲ့နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီးလျှင် အောင်ဗဒင်သည် ဤရွာ ကြတ်တိုက်၊အရက်သောက်၍ အချိန်ဖြုန်းနေသူဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့် အကူအညီမျှ မပေးသင့်ကြောင်း သွား၍ ပြောသေး၏။ သို့ရာတွင် လေ့လာရေးအဖွဲ့က လက်မခံခဲ့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

ထိုလေ့လာရေးအဖွဲ့သည် အောင်ဗဒင် နှင့်သာမဟုတ်၊ အခြားသော ရွာသူရွာသားများနှင့်ပါ တွေ့ဆုံ၍ အောင်ဗဒင်အကြောင်း မေးမြန်းထားကြပြီးဖြစ်၏။

ထိုရွာရှိ မိဘမဲ့ကလေးများနှင့် ရှင်မပြုနိုင်သော ကလေးများကို ဒေါ်လှကြည်က ရှင်ပြုပေးသော အလှူကြီးတစ်ခု ကျင်းပနေလေ၏။ အလှူမဏ္ဍပ်ကို ယာအလုပ်သမားလေးများနေသော တဲဝိုင်းကြီး၏ အရှေ့ကွက်လပ်တွင် ထိုးလေ၏။ ထိုအလှူတွင် ငါးသလောက်ပေါင်း၊ မဲဇေလီဖူး ဟင်းချို၊ ငံပြာရည်ချက်၊ ငါးဖယ်သုပ် စသည်တို့ကို ကျွေးမွေးမည်ဖြစ်ရာ ထိုအရာများ ချက်ပြုတ်ရာတွင် အောင်ဗဒင်အား တာဝန်ပေးလေ၏။

အောင်ဗဒင်သည် ထိုအလုပ်များကို တစ်ဦးတည်း ဒိုင်ခံ၍ လုပ်လေ၏။ တဲဝိုင်းကြီးမှ မိန်းကလေးများက ဝိုင်းဝန်းကူညီကြ၏။ ငရုတ်သီးထောင်းသူကထောင်းကြ၏။

“ဟဲ့ ဒွါး ... ကိုအောင်ဗဒင်ကြီးတစ်ယောက် မနက်ကတည်းက အလုပ်လုပ်နေတာ ဘာမှမစားရသေးဘူး ... ဆာနေလောက်ရောပေါ့ ... ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကန်လောက် သွားပြီးကျွေးပါဟယ်... သနားပါတယ် ...” ဟု မစွာက ပြောလိုက်ရာ ဒွါးက

“ကျွေးချင်တာပေါ့ဟယ် ... ဒါပေမဲ့ သူများတကာက ပြောမှာပေါ့ ... ” ဟုပြောလိုက်လျှင် မနော်က

“ဟိုကတော့ သူ့ကိုချစ်လိုက်ရတာ တုန်လို့ ... သူကတော့ သူများအပြောအဆို ခံရမှာကြောက်တာနဲ့ ထမင်းကြော်လေး တစ်ပန်းကန် သွားကျွေးဖော်တောင် မရဘူး ...” ဟုပြောလိုက်ရာ ဒွါးလည်း မတတ်သာတော့ဘဲ ထမင်းကြော်တစ်ပန်းကန် ထည့်၍ အောင်ဗဒင်အနီးသို့ သွားကာ

“ကိုအောင်ဗဒင်ကြီး ... ဘာမှမစားရသေးဘူးမို့လား၊ ထမင်းကြော်လေး စားလိုက်ပါဦး ...” ဟုပြောလိုက်လေ၏။ အောင်ဗဒင်၏မျက်နှာလည်း ဝင်းပ၍ သွားလေ၏။ ထိုအချင်းအရာကို မြင်သွားသော ဘိုနီက အောင်ဗဒင် အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်

“ဟေ့ကောင် ဘုံကျွန် ... ဟိုမှာ သံစည်ပိုင်း ၁၀ လုံးချထားတယ်၊ ရှင်လောင်းတွေရေချိုးဖို့ ရေခပ်ထည့်ရမယ်... မင်းခုထိ မထည့်သေးဘူးလား ...” ဟု ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ ငါးသလောက်ပေါင်းနေတယ်လေ ကိုဘိုနီရဲ့ ... ဒါတွေပစ်ပြီးသွားလို့ မရဘူး၊ ပျက်သွားလိမ့်မယ်” ဟု အောင်ဗဒင်က ရှင်းပြရာ ဘိုနီက ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်၍

“မင်းက ငါ့ကို ပြန်ပြောတယ်၊ ဆင်ခြေပေးတယ် ဟုတ်လား ... ပစ်သတ်လိုက်ရမလား ...” ဟုပြောလေ၏။

မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ လူများလည်း ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားကြ၏။ ဘိုနီနှင့် မိုက်ဖော်ဆိုးဖက် လူငယ်များလည်း ဝုန်းကနဲ ထလာကြ၏။ ဒွါးသည် မကြည့်ရဲသဖြင့် မျက်စိမှိတ်ထားလေ၏။ အောင်ဗဒင်သည် မိမိအား ချိန်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပုတ်ချပြီးလျှင် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အဖြောင့်ထိုးချလိုက်ရာ အားပါသောကြောင့် ဖောက်ကနဲ မြည်သွားပြီးလျှင် ဘိုနီ၏ မျက်နှာသည် ခါးနှင့် ခုတ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဟက်ကနဲကွဲကာ ပက်လက်လန် လဲကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ အောင်ဗဒင်သည် ကျနေသော ခြောက်လုံးပြူးကို ကောက်ယူကာ ကျည်ဆံများကို သွန်ချလိုက်ပြီးလျှင် သေနတ်ကို အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ခမောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်းခတ်ကာ

“ရေမျောကမ်းတင် အောင်ဗဒင်တဲ့ဟေ့ ... ဘယ်သူယှဉ်ဦးမလဲ ...” ဟု စိန်ခေါ်လိုက်လေတော့သတည်း။

‘ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း’

အခန်း(၁၇)
ဘိုနီ၏ နဖူး

များမကြာမီ ဒေါ်လှကြည်၊ ဦးဒေါင်းနှင့် အတူ ပုလိပ်များရောက်လာပြီးလျှင် အောင်ဗဒင်အား ဖမ်းဆီးသွားကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ပျားသားချောင်း တစ်ရွာလုံးက အောင်ဗဒင်တက်မှ ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြ၏။ ထားဝယ်မြို့မှ ရှေ့နေကြီးတစ်ဦးဆိုလျှင် အောင်ဗဒင်အတွက် အခမဲ့ ရှေ့နေလိုက်ပေး၏။ ထို့အပြင် ဘိုနီအား သေနတ်ချိန်မှုဖြင့် ပြန်လည်၍ တရားစွဲလိုက်သေး၏။ ထို့ကြောင့် ဘိုနီလည်း ထားဝယ်အချုပ်သို့ ဝင်သွားရလေတော့၏။

အမှုကို ရုံးတင်စစ်ဆေးသောအခါ အောင်ဗဒင်သည် မိမိအသက်ကို မိမိကာကွယ်ကြောင်း ထင်ရှားသောကြောင့် တရားသေလွတ်လိုက်ရ၏။ ဘိုနီမှာမူ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် အချုပ်ခန်းအတွင်းမှ လူဆိုး၊ လူတေများက ဝိုင်းဝန်း ထုထောင်းထိုးကြိတ်ကြ၏။ ထိုသူများမှာ ဒွါး၏မောင် ငပျား၏ အပေါင်းအသင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ငပျားကလေးသည်လည်း အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာ ထွားကြိုင်းသော ယောက်ျားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၍လာလေတော့၏။ ဆိုး၏၊ မိုက်၏၊ တေ၏။ တခါတရံ လုယက်မှုများ ကျူးလွန်၏။ ဓါးပြမှုများပင် ကျူးလွန်ခဲ့ဖူး၏။ သက်သေ မထင်ရှားသောကြောင့်သာ လွတ်မြောက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ငပျား၏ ဓါးပြအဖွဲ့သည် ကြီးထွားလာ၏။ ထိုအဖွဲ့ ဓါးပြအတိုက်ခံရခြင်းကို ထိုအရပ်တွင် ပျားတုပ်ခံရသည်ဟု ခေါ်ကြ၏။

အောင်ဗဒင်မှာမူ ၎င်းနှင့် အဆက်အသွယ်ရသော ဂျပန်ကုမ္ပဏီတွင် သင်္ဘောလိုက်ရန် လျှောက်လွှာတင်လိုက်ရာ ထိုကုမ္ပဏီမှ ရှော့ရှော့ရှူရှူပင် အလုပ်ခန့်လိုက်လေတော့၏။

အစပထမတွင် သင်္ဘောပေါ်၌ ထမင်းချက်ရ၏။ နောင်တွင် အချက်ပြစက်ရိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ပစ္စည်းများ ထိန်းသိမ်းရသော တာဝန်ကိုရပြန်၏။ အောင်ဗဒင်လည်း လွန်စွာမှ ကြိုးစားသည်ဖြစ်ရာ ကုမ္ပဏီမှ ကျင်းပသော စာမေးပွဲများကို ဖြေဆိုရင်း သင်္ဘောကပ္ပတိန်၏ လက်ထောက်ဖြစ်သွားလေတော့၏။

အောင်ဗဒင်သည် ဒွါးထံသို့ ငွေများပို့ပေးတတ်၏။ ပစ္စည်းများ အဝတ်အစားများလည်း ပို့ပေး၏။ အောင်ဗဒင်၏ ဝင်ငွေမှာလည်း အလွန်ကောင်းနေပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန် မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း လုံးဝလွတ်လပ်ရေး ရသွားပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့လွတ်လပ်ရေးရပြီဆိုကာမှ နေရာတကာတွင် ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူများ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့၏။ ရပ်ရွာများ မအေးမချမ်း ဖြစ်လာရ၏။

ဒေါ်လှကြည်တို့ မိသားစုမှာ ရွာတွင် လုပ်ငန်းရှိသောကြောင့် စွန့်၍လည်းမသွားနိုင်၊ နေရသည်မှာလည်း တထိပ်ထိပ် ဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့တွင် ပျားသားချောင်းရွာအတွင်းသို့ သေနတ်များ ဖောက်၍ မြင်းကိုယ်စီ စီးလာသောသူများ ဝင်လာပြီးလျှင် တစ်ရွာလုံးကို စီးလေတော့၏။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူမှာ ဗိုလ်များဖြစ်၏။ ဗိုလ်များသည် ဒေါ်လှကြည်တို့အိမ်သို့ သေနတ်ဖောက်၍ တက်သွားပြီးလျှင် သူဌေးဦးဒေါင်းအား မီးခံသေတ္တာဖွင့်ခိုင်းလေ၏။ ဖွင့်ပြီးသောအခါ အတွင်းမှ စိန်ရွှေငွေ ရတနာများကို အိတ်တစ်ခုတွင် ထည့်၏။ တွေ့သမျှသော စာချုပ်စာတမ်းများကို ယူလိုက်၏။

ပြီးလျှင် ဦးဒေါင်းနှင့်ဒေါ်လှကြည်အား ကြီးဖြင့် တုပ်၍ ဖမ်းလိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ၏လူများကို အိမ်ကြီးအားမီးရှို့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့၏။ သူ၏လူများလည်း ဒေါ်လှကြည်တို့ အိမ်ကြီးကို မီးတင်၍ ရှို့ကြလေ၏။ အိမ်ကြီးမှာ တမုဟုတ်ချင်းအတွင်းမှာပင် မီးလောင်ပြာကျသွားလေတော့၏။ ငပျားသည် သိမ်းယူလာခဲ့သော စာချုပ်စာတမ်းများကို ကြည့်ပြီးလျှင်

“ဒီမှာဒေါ်လှကြည်... ခင်ဗျားဟာ ဒီစာချုပ်တွေနဲ့ ကျုပ်တို့အဘိုးလက်ထက်ကတည်းကပိုင်တဲ့ သရက်ညိုကုန်းကြီးကို သိမ်းယူခဲ့တာပေါ့” ဟုဆိုကာ စာချုပ်များကို မီးပုံထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“စာချုပ်တွေကလည်း ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး၊ ကျုပ်တို့မမွေးခင်ကတည်းက ဆပ်လိုက်ရတဲ့ အကြွေးတွေ၊ ကျေကို မကျေနိုင်ဘူး ...၊ ကုလားပုလိပ်တွေ ခေါ်လာလိုက်...ကျုပ်တို့အဖေကို နှိပ်စက်လိုက်နဲ့၊ အခုတော့ ကျေပြီ... ငပျားဆပ်လို့ ကျေပြီ... ခင်ဗျားတို့ပါ ဒီစာချုပ်တွေနောက် လိုက်သွားကြ...” ဟုဆိုကာ ဦးဒေါင်းတို့နှစ်ဦးစလုံးကို မီးပုံအတွင်းသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေတော့သတည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် ငပျား၏ တပည့်များက ထွက်ပြေးသွားသော ဘိုနီကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၍ ဖမ်းလာကြ၏။
ငပျားသည် ဘိုနီကိုမြင်လျှင် မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ကိုဘိုနီပါလား ... ခြောက်လုံးပြူးလည်း မပါပါလား၊ ရွာမှာ မှီခိုကပ်ရပ်နေရတဲ့ အပြစ်မရှိတဲ့ အောင်ဗဒင်ကြီးကို အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ပါးရိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ အခုတော့ ကိုယ့်လူကို ရိုက်ရတော့မယ်... ငပျားတဲ့ ... ပျားတုပ်ခံရပြီမှတ်ပေတော့” ဟုဆိုကာ အောင်ဗဒင်အတွက်ဟုဆိုကာ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ပါးကိုရိုက်ချလေ၏။ ထို့နောက် နောက်သို့ ဆုတ်သွားပြီးလျှင် ဘိုနီ၏နဖူးကို ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ချိန်ကာ

“ငါ့အစ်မ အပျိုလေးကို မုဒိန်း ကျင့်တယ်၊ ကလေးရတော့ ငွေငါးဆယ်ပေးပြီး တောပြန်ပို့တယ်... မင်းလောက်ယုတ်မာတဲ့ကောင် ရှိသေးလား ...အဲဒီအတွက် ငါ့အစ်မအတွက် ကလဲစားချေတာ၊ သေပေတော့” ဟုဆိုကာ နဖူးတည့်တည့်သို့ချိန်၍ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ခြောက်ချက်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဘိုနီ၏နဖူးမှစီးကျလာသော သွေးများကို လက်သုံးချောင်းဖြင့်ယူ၍ သူ၏ နဖူးတွင် သုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန် ခွားသည် ဆံပင်ဖားယားဖြင့် ပြေးလာပြီးလျှင်

“မောင်လေးပျား ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့ ... မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ဆိုတာ မလွတ်ဘူးနော် ...” ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငပျားသည် သူ၏နဖူးမှသွေးများကို လက်ဖြင့်သုတ်ပြီးလျှင် သူ့အစ်မ ခွား၏ နဖူးကို တို့လိုက်လေ၏။ ခွားလည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ချုံးပွဲချ၍ ငိုနေလေ၏။ ထို့နောက် ငပျားက

“အစ်မ မငိုနဲ့ ... အစ်မအတွက် လက်စားချေပြီးပြီ” ဟုပြောလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏လူများဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီကောင် အလောင်းကို ကုန်းပေါ်မှာမထားနဲ့ ... ပင်လယ်ထဲမှာမျှောလိုက်၊ ဒါမှ ဒီကောင် ရေမျောကမ်းတင် ဖြစ်သွားမှာ...” ဟုပြောလိုက်ရာ ငပျား၏ လူများလည်း ဘိုနီ၏ အလောင်းကို ပင်လယ်ရေအကျတွင် မျှောလိုက်ကြလေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၈)
အောင်ဗဒင် ခက်လှေကြီး ပြန်ပေါ်လာပြီ

အောင်ဗဒင်သည် သုံးနှစ်တိုင်တိုင် သင်္ဘောလိုက်ခဲ့၏။ ၎င်းလိုက်သော သင်္ဘောရောင်းလိုက်သောအခါ ပျားသားချောင်းရွာသို့ တစ်ခေါက်ပြန်၍ လာလေ၏။

အသုံးအစွဲမရှိသောကြောင့် ငွေအထုပ်လိုက် ပါလာ၏။ ပျားသားချောင်းရွာသို့ ရောက်သောအခါ မီးလောင်ခံရသောအိမ်အချို့သည် ပြန်မဆောက်နိုင်သဖြင့် ကွက်လပ်များအဖြစ် တွေ့ရ၏။ ပျားသားချောင်း တစ်ရွာလုံးက ပျားသားချောင်း၏ နောက်ဆုံးကံကြမ္မာကို အောင်ဗဒင်အား ပြောပြကြ၏။

ပျားသည် ရွာကို ဝင်စီးပြီးလျှင် ဒေါ်လှကြည်တို့အိမ်ကို မီးရှို့ပုံ၊ ဒေါ်လှကြည်၏သား ဘိုနီ၏ နဖူးကို ခြောက်လုံးပြုပြီးဖြင့် ပစ်သတ်ပြီး ပင်လယ်သို့မျှောလိုက်ပုံများကို အားရပါးရ ပြောပြကြ၏။

ဒွါးတို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော တဲဝိုင်းကြီးမှာလည်း မရှိတော့ပေ။ အောင်ဗဒင်ကြီး ပြန်လာသည်ကို ကြားလျှင် ဒွါးသည် ကြာပန်းကလေးခု၍ အပြေးအလွှားလာ၍ ကြို၏။ ပြီးလျှင် မျက်ရည်များစီးကျလာပြီး

“အကြာကြီး ခွဲနေရက်တယ်နော် ...” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အောင်ဗဒင်က

“အကြာကြီးပေါင်းဖို့ အကြာကြီး ခွဲနေရတာပေါ့ ဒွါးရယ်...”ဟု ပြောပြီးလျှင် ဒွါးပေးသော ကြာဖြူပန်းကလေးကို တယုတယ လှမ်းယူပြီးနောက် သူနေခဲ့သော ဦးစင်းလေးကျောင်းသို့ သွားကြလေ၏။

ကျောင်းတွင် တရုတ်ကြီး အဖောက် ရောက်နှင့်နေ၏။ အဖောက်သည် အောင်ဗဒင်ကိုမြင်လျှင်

“ဘယ်လိုလဲ အောင်ဗဒင် ... အလုပ်သွားလုပ်တာ ကြေးပြားတွေ အများကြီး ပါလာတယ်မဟုတ်လား ...” ဟု မေးလေ၏။

“ပါပါတယ် အဖောက် ... ကျုပ်က ဘာမှမှ မသုံးမစွဲဘဲ ... အပျော်အပါးလည်း မလိုက်ဘူး၊ အရက်လည်းမသောက်ဘူး၊ ကျုပ်ဆီ ဝင်လာတဲ့ငွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကို တန်းပြီး ဝင်လာတာပဲ ... တခြားကို ထွက်မသွားဘူး ...” ဟု အောင်ဗဒင်က ပြောလိုက်လျှင်

“ဘာသုံးစရာရှိလဲ အောင်ဗဒင်ရယ် ... လူတိုင်းငွေရှာတတ်တယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်း ငွေကိုမြဲအောင်မလုပ်တတ်ဘူး ... အဲဒီမှာ ဆင်းရဲခြင်းမိတ်ဆွေဆိုတာ ရောက်လာတော့တာပါပဲ၊ အောင်ဗဒင် ... တစ်ခုတော့ပြောမယ်၊ အိတ်ဖောင်းလို့ စိတ်တော့မပြောင်းနဲ့နော် ... တို့များ ပျားသားချောင်းရွာလည်း မီးလောင်ပြင်ဖြစ်သွားပြီကွ၊ ငပျားကတော့ ဆက်ပြီး သောင်းကျန်းနေတုန်းပဲဟေ့ ...

သူ့ကိုဖမ်းဖို့ ဝရမ်းတွေလည်း ထုတ်ထားပြီးပြီ...မိတဲ့အချိန်မှာတော့ ကြိုးစင်တက်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်...၊ တက်ရလည်း သိပ်ပြီး ပူပန်မဲ့ကောင်စားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး ကျေနပ်နေမဲ့ ကောင်စားလေးပါ...၊ ကောင်းတာဆိုတာအပထား ...၊ ပျားသားချောင်းကြီး ရှိနေသေးသရွေ့ ငပျားဆိုတဲ့ နာမည်လည်းရှိနေဦးမှာပါ...၊

အောင်ဗဒင်ရေ ... အဖောက်ဆိုတဲ့ တရုတ်ကြီးက ဆရာလုပ်တယ်လို့မထင်နဲ့နော် ... မင်းရှာလာတဲ့ ငွေနဲ့ စက်လှေတစ်စီး အသစ်လုပ်ပြီး ထောင်ရမယ်ကွ ... အဲဒီ စက်လှေရဲ့ နာမည်ကိုလည်း ‘အောင်ဗဒင်’လို့ ပေးရမယ် ...

စက်လှေကြီး တည်ပြီးတဲ့အခါမှာ စက်လှေဘေးမှာ နာမည်တောင် အသစ်ရေးနဲ့ကွာ ...၊ မင်းမျောလာတဲ့ ပျဉ်ချပ်ကြီးကိုပဲ ကပ်ပြီး ရိုက်ထားလိုက်၊ တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်မှာ အောင်ဗဒင်ဟာ ရှင်သန်နေရမယ် ... ကပ္ပလီပင်လယ်ပြင်က လှိုင်းတွေထဲမှာ အောင်ဗဒင်ဟာ လူးလွန့်နေရမယ် ...” ဟုပြောကာ တဟားဟား ရယ်နေလေ၏။

နားထောင်နေသော ဦးဇင်းလေးကလည်း

“အကောင်းဆုံး အကြံပါပဲ ...” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထို့နောက် အောင်ဗဒင်သည် ကျွမ်းကျင်သော ပညာရှင်များနှင့် စက်လှေတစ်စီး တည်ဆောက်လေ၏။ ပြီးစီးသွားသောအခါ စက်လှေနံဘေးတွင် ၎င်းမျောလာခဲ့သော ပျဉ်ချပ်ကြီးအား ဝက်အူဖြင့် စုပ်လိုက်လေ၏။

စက်လှေကြီး ရေချသောနေ့က ဦးဇင်းလေး ဦးပညာဓမ္မသာမိကို စက်လှေပေါ်တွင် ဆွမ်းကပ်လေ၏။
ဆွမ်းကို ဒွါးအပါအဝင် ယာအလုပ်သမားလေးများက လာရောက်၍ ပြင်ဆင်ကြ၏။

စက်လှေပြီးသောအခါ သက်ဆိုင်ရာသို့ ဂလံ လျှောက်ရလေ၏။ ဂလံ ရသောအခါ
စက်လှေအလုပ်သမားများခေါ်ယူပြီး မြိတ်သို့ စတင်ထွက်၏။ ထိုအခေါက်တွင် အောင်ဗဒင်လည်းလိုက်ပါ၏။
ဦးဇင်းလေးလည်း လိုက်ပါခဲ့၏။ စက်လှေပေါ်တွင်ပင် ကွယ်လွန်သူ သူကြီး (ခေါ်) မာလိန်မှူး
ဦးလှထွန်းအောင်အတွက် ဆွမ်းကပ် အမျှဝေကြလေ၏။

မြိတ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ခရီးသည်များ၊ ကုန်သည်များကို တင်ကာ ရန်ကုန်သို့ ခုတ်မောင်းလေတော့
၏။ ခရီးသည်တိုင်းက ‘အောင်ဗဒင် ပြန်လာပြီ’ ဟု အားပေးကြွေးကြော်ကြလေ၏။

စက်လှေထွက်သောအခါ အောင်ဗဒင်က မာလိန်မှူးအဖြစ် တာဝန်ယူရ၏။ မထွက်မီ ဘုရားရှိခိုး၏။
ရှင်ဥပဂုတ်ဂါထာများ ရွတ်၏။ ရေနေသတ္တဝါများကို မေတ္တာပို့၏။ ၎င်း၏ဆရာ ဦးလှထွန်းအောင်
လုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ပြည့်စုံစွာလုပ်၏။ ပထမအခေါက် စက်လှေထွက်ရာတွင် တံပိုင်းကြီးမှ
ယာအလုပ်သမားများ အားလုံးကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

ထိုအထဲတွင် ဒွါးလည်းပါ၏။ ဒွါးသာမက ဒွါး၏ဖခင် ဦးတင်အောင်ကြီးလည်းပါ၏။ ထို့ကြောင့်
နှစ်အတန်ကြာ ပျောက်ကွယ်သွားသော တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်းမှ အောင်ဗဒင်စက်လှေကြီးသည် တဖန်ပြန်၍
ဝင်စားကာ နီးထလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထိုအခေါက်တွင် မောင်းမကန်ကမ်းခြေမှ တရုတ်ကြီး အဖောက်လည်း
ပါလာခဲ့၏။

“အောင်ဗဒင်ရေ ... မင်းအခုလို လုပ်နိုင်တာကို အောင်မြင်တယ်လို့ ခေါ်တယ်ကွ ... ငါဟာ
အောင်မြင်တဲ့လူတွေ ချမ်းသာတဲ့လူတွေကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိတယ်ကွ ... သူတို့ဟာ တခြားလူတွေနဲ့
မတူဘူးကွ ... မအောင်မြင်ခင်ကတည်းကကိုပဲ အောင်မြင်ပြီးသားလိုပဲ တက်ကြွရွှင်လန်းနေတတ်တယ် ...

မချမ်းသာခင်ကတည်းကိုက ချမ်းသာပြီးသားလိုပဲ ပျော်ရွှင်နေပုံရတယ်ကွ ... ဆုတ်နစ်တဲ့ အမူအယာ
မတွေ့ရဘူး ... အဲဒီအချက်ကတော့ သူတို့အားလုံးမှာ တူညီတဲ့အချက်ပဲကွ ...

ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ထူးဆန်းတယ်ကွ ... ကံဆိုးမဲ့လူဆီကို မသွားဘူး ... ကံကောင်းခြင်းဟာ
ကံကောင်းမဲ့လူဆီကိုပဲ လာနေတယ်ကွ ... ကံကောင်းမဲ့လူဟာလည်း ရွှင်ပြနေတယ် ...
အားမာန်တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ် ...

ကံဆိုးခြင်းဟာလည်း ဒီလိုပဲကွ ... ကံဆိုးမဲ့ လူတွေဆီကိုပဲသွားတယ် ... ဆုတ်နစ်နေတဲ့ လူတွေ ...
ထင်ရာမြင်ရာစိုင်းမဲ့ လူတွေဆီကိုပဲ သွားတယ် ...

အဲဒီအချက်ဟာ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူးနော် ... အားလုံးမှာ သွားတူနေတယ်” ဟု
ပြောလိုက်လျှင် အနီးတွင်ရှိသော ဦးဇင်းလေးက သာဓုခေါ်လေ၏။

“နောက်တစ်ခုမှာချင်တာက အောင်ဗဒင်ရေ ... အောင်မြင်ပြီဆိုပြီး ရပ်မပစ်လိုက်နဲ့နော်၊ ဆက်ပြီး
ကြိုးစားရဦးမယ် ... ပျားသားချောင်းတစ်ရွာလုံးမှာ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်ရုံနဲ့ မကျေနပ်နဲ့ဦး ... တနင်္သာရီနယ်ကြီး
တစ်နယ်လုံးမှာ အချမ်းသာဆုံးလူဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်ကွ ... ပြီးတော့ မင်းချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့
ဒွါးဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ရမယ်၊ ခမ်းခမ်းနားနားကြီးကို လက်ထပ်ရမယ်၊

နောက်တစ်ခု အကြံပေးချင်တာက ပျားသားချောင်းမှာ မင်းနဲ့ဒွါးနေဖို့ အိမ်ဆောက်ရမယ်၊ ဆောက်ရင်လည်း
တခြားနေရာမှာ မဆောက်နဲ့ ...၊ မီးလောင်ပြီး သေသွားတဲ့ ဦးဒေါင်း၊ ဒေါ်လှကြည်တို့ အိမ်နေရာမှာဆောက်၊
သူတို့မှာ မျိုးဆက်ကမရှိတော့ ဒေါ်လှကြည်ရဲ့ တူမတစ်ယောက်က အဲဒီနေရာကို ရထားတယ်၊
အဲဒီကောင်မလေးဆီက ပြန်ပြီးဝယ်ပေါ့ကွာ ...

အိမ်ဆောက်ရင်လည်း ပင်လယ်ဘက်ကို လှည့်ပြီးဆောက် ... ပင်လယ်ဟာ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ
မင်းရဲ့ဆရာပဲလေကွာ ...” ဟု အဖောက်က ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်ရာ ဦးဇင်းလေးက သာဓုခေါ်လေ၏။

“နောက် ... မင်းယောက္ခမ ဆုံးသွားတဲ့ သရက်ညိုကုန်းဟာ အခုအတော်လေးပျက်နေပြီ၊ တောထနေပြီ ...၊
သရက် စိုက်ပျိုးရေးကောင်းကောင်း လုပ်ပါမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ တင်ပြပြီး မြေစာရင်းဌာနမှာ
လျှောက်ယူကွ၊ ရတာနဲ့ အလုပ်သမားတွေငှားပြီး သရက်ညိုပင်တွေ ပြန်ပြီးစိုက်ရမယ် ...၊ အလွန်ကောင်းတဲ့
သရက်မျိုးကွ၊ စာထဲမှာ ကြားဖူးတဲ့ အဗန္တရသရက်ဆိုတာ ဒါမျိုးလားမသိပါဘူးကွာ ...” ဟု အဖောက်က
ပြောလိုက်ရာ ဦးဇင်းလေးက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၁၉)

ဖာစုတ်ကြီးနှင့် ဒွါး ဇာတ်ခေါင်းကွဲပြီ

တရုတ်ကြီး အဖောက်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဒေါ်လှကြည်၏ အိမ်နေရာဟောင်း မီးလောင်ပြင်ကြီးကို အောင်ဗဒင်အနေနှင့် ဝယ်ဖြစ်သွားလေ၏။ ဝယ်ပြီးသည့်နောက် မြေသန့်ခြင်း၊ ပန္နက်ရိုက်ခြင်းတို့ကို ဦးစင်းကပင် ချီးမြှင့်လေ၏။

အလုံးစုံ အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ အောင်ဗဒင်သည် ဗိသုကာထံ အိမ်ပုံစံအပ်နှံ၍ ပင်လယ်ဖက်သို့ မျက်နှာမူထားသော နှစ်ထပ်အိမ်လှလှလေးတစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်လိုက်လေ၏။ တိုက်၏နဖူးစီးတွင်လည်း ကြွေပြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကြာဖြူပန်းလေးတစ်ပွင့် ကပ်ထားလေ၏။

အိမ်တွင် ဘုရားဆောင်ကို ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ်လေ၏။ ထိုဘုရားခန်းထဲတွင် ဦးစင်း၏ပုံလည်း ချိတ်ထား၏။ တစ်နေ့ရော့မူ တရုတ်ကြီးအဖောက်၏ ပုံကိုလည်း ချိတ်ထားလေ၏။ ထို့အတူ မိမိအား လက်ငှေ့ပညာ သင်ပေးခဲ့သော ပအိုဝ်လက်ငှေ့ဆရာကြီး၏ ပုံကိုလည်း ချိတ်ထားလေ၏။ ဘုရားခန်းအဝင်ဝ နဖူးစည်းတွင် ‘ပုဒွံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ’ ဆိုသော စာတန်းကိုလည်း ရေးထားလေ၏။

ထိုအိမ်သို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြွလာကြကုန်သော သံဃာတော်တို့သည် အောင်ဗဒင်၏ ဘုရားခန်းကို ချီးမွမ်းကြကုန်၏။

တစ်နေ့တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်နေသော တရုတ်ကြီး အဖောက်က

“အောင်ဗဒင်ရေ ... ကြီးလည်းကြီးပွားပြီ ... အိမ်တစ်လုံးလည်း ကောင်းကောင်းပိုင်ဆိုင်ပြီ၊ ကျန်တာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ် ... အဲဒါကတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပဲ ... တကယ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့ စိတ်ကူးရင်လည်း ဒွါးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ပြုသင့်တယ်ကွ ... သူကလည်း မင်းကို တော်တော်မေတ္တာရှိပုံရတယ်၊ မင်းကလည်း သူ့ကို တော်တော်စွဲလန်းပုံရတယ်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ညားပြီး ယောက်ျားလေးများမွေးရင်တော့ ‘အောင်ဗဒွါး’ လို့သာ နာမည်ပေးလိုက်ပေရော့ ...” ဟုပြော၍ တဟားဟား ရယ်နေလေ၏။

ဦးဇင်းကမူ “အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စဆိုတော့ ဝင်ပြီးပြောရင် အာပတ်သင့်လိမ့်မယ် ... မပြောတော့ဘူး ...” ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါပေမဲ့ မင်းတစ်ယောက်တည်း သိရမဲ့ ကိစ္စကိုတော့ အချိန်ရတဲ့အခါ ပြောပြရဦးမယ်” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် အောင်ဗဒင်နှင့် ဒွါးတို့ မင်္ဂလာဆောင်မည့်ရက် ရွေးချယ်သည်အထိ ဖြစ်လာလေတော့၏။ တရုတ်ကြီး အဖောက်က

“ဒီနှစ်က ငါတို့ တရုတ်ပြက္ခဒိန်မှာ မြင်းနှစ်ကွ ... မြင်းနှစ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့သူတွေဟာ သားသမီး စောစောရတတ်တယ်လို့ ရှေးလူကြီးတွေက ပြောတယ် ...” ဟု ဆိုလေ၏။

မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်ပြီးသောအခါ မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ကြီးထိုး၍ မင်္ဂလာဆောင် ကျင်းပလေ၏။ အစစအရာရာကို အကွက်အုပ်ဦးညို ခေါ် ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဦးညိုအား အောင်ဗဒင်က တာဝန်ပေးထား၏။

အကွက်အုပ် ဦးညိုသည် ထားဝယ်မြို့သို့တက်ကာ မင်္ဂလာဆောင်စည်ကားစေရန်အတွက် ဆိုင်းနှင့် အငြိမ့်ကို ငှားရမ်းလေ၏။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဆိုင်းဖြင့် ဧည့်ခံ၍ ညပိုင်းတွင် အငြိမ့်ကလေ၏။ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ထားဝယ်မှ ဒံပေါက်ကုလားများကိုခေါ်၍ ဒံပေါက်ချက်ကျွေး၏။ ရေခဲမုန့်လည်း ကျွေး၏။ အမျိုးသမီးများအတွက် သရက်ထည်လုံချည်၊ အမျိုးသားများအတွက် ချည်ချောလုံချည်များကမ်းလေ၏။

အောင်ဗဒင်နှင့် ဒွါးတို့၏ မင်္ဂလာဆောင်သည် နှစ်တစ်ရာအတွင်း ထိုဒေသ၌ အကြီးဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်လေတော့၏။ မင်္ဂလာဆောင်သောညတွင် လသာဆောင့် ချစ်သူနှစ်ဦး လရောင်အောက် ထိုင်နေ၏။ ဒွါးသည် မိမိ၏အဖြစ်ဆိုးကို မသိဘဲ မိမိအား ဤမျှအထိ ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာဆောင်ယူသော အောင်ဗဒင်အား သနားနေ၏။ ထို့ကြောင့် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျလာ၏။ ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်က ဒွါး၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အသာပွတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဒွါး ငိုနေတယ်ဟုတ်လား ... မင်္ဂလာဦးညမှာ ဘာလို့ ငိုရတာလဲ ဒွါးရယ် ... အစ်ကို အောင်ဗဒင်ကို မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရလို့လား ...” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟင့်အင်း ... ချစ်လိုတိုတာ ... အစ်ကိုအောင်ဗဒင် ဒွါးအကြောင်း ဘာမှမသိဘူး ... ဒွါးအကြောင်းသိတဲ့အချိန်မှာ ဒွါးကို သတိမှာမဟုတ်တော့ဘူး ... အဲဒါကြောင့် ဒီညမှာ ဒွါးမပြောလို့ မဖြစ်ဘူး ... ပြောရမယ် ... အဲဒီလို ပြောပြလို့ အစ်ကိုအောင်ဗဒင်က ဒွါးကို မချစ်ဘူးဆိုရင် ... ဟော ဟိုမှာ ဒွါးရဲ့ ဖာကလေးရှိတယ် ... အဲဒီထဲမှာ ဒွါးရဲ့ အဝတ်အစားဟောင်းကလေးတွေ ထည့်ထားတယ်။ အဲဒီ ဖာကလေးကိုရွက်ပြီး ဒွါးဖာသာဒွါး ထွက်သွားပါ့မယ် ... ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုအောင်ဗဒင်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမုန်းပါဘူး ...” ဟု ဒွါးကပြောကာ ရှိုက်၍ငိုလေ၏။

အောင်ဗဒင်သည် ဒွါး၏ နဖူးဆံစကလေးများကို လက်ဖြင့်သပ်ပေးရင်း

“ပြောပါ မိန်းကလေး ... အစ်ကိုအောင်ဗဒင် နားထောင်ပါ့မယ် ... အစ်ကိုအောင်ဗဒင်ဟာ စိတ်ခိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ... ရဲရဲသာ ပြောချလိုက်ပါ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဒွါးသည် ဆိုနှင့်သော လေသံကြီးဖြင့်

“ဒွါးဟာ ... အပျိုမဟုတ်တော့ဘူး ... အစ် ... ကို ... အောင် ... ဗ ... ဒင် ... ရေ ...” ဟု ဆိုကာ အသံသည် တိမ်၍ ဝင်သွားလေ၏။

“အပျိုမဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်လား ... သူဌေးသားဘိုနီ အနိုင်ကျင့်လို့ ကိုယ်ဝန်ရပြီး ပျားသားချောင်းရွာကို ဖာကလေးရွက်ပြီး ပြန်လာရတယ် ၊ ဒေါ်လှကြည်က ငွေ (၅၀) ပေးလိုက်တယ်။ ရွာရောက်တော့ ကလေးတစ်ယောက်မွေးတယ် ...။ ကလေးက ယောက်ျားလေး ...။နာမည်က သရက်ညိုတဲ့ ...။ နှစ်လသားမှာ လေဆန်နာနဲ့ ဆုံးသွားတယ် ...

ကလေးအလောင်းကို ခြံထဲမှာပဲ မြှုပ်လိုက်တယ်... ကလေးအတွက် ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော်ကို ပင့်ပြီးတော့ ဆွမ်းကပ်တယ် ...။ အဲဒီဆရာတော်က နောက်မှ တောရကျောင်းကို ပြောင်းလာတာ ...။ ကလေးမွေးပေးတဲ့ လက်သည်နာမည်က ဒေါ်ကုလားမတဲ့ ...။ လက်သည်လုပ်ခ ငါးမတ်ပူဇော်ရတယ်။ လက်ဆေးခ ငါးမတ်ပူဇော်ရတယ် ...။ အဲဒါအပြင် နောက်ထပ် ဒွါးအနေနဲ့ ဘာများပြောစရာ ရှိသေးလဲ ...” ဟု အောင်ဗဒင်က ပြောလိုက်လျှင် ဒွါးက

“အစ်ကို အောင်ဗဒင်တစ်ယောက် သိနေတယ်ဆိုတာ ဒွါးမသိပါဘူး ... ဒါတွေဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ဦးဇင်းလေးဆီကလည်း တစ်စွန်းတစ်စ သိရတယ်၊ တရုတ်ကြီး အဖောက်ဆီကလည်း တစ်စွန်းတစ်စ သိရတယ်၊ အပြည့်အစုံကတော့ ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်ကုလားမကြီးကို ခေါ်ပြီး သရက်ထည်လုံချည် တစ်ထည်ပေးပြီး မေးလိုက်တာပေါ့ ... သရက်ညိုကလေးဟာ မွေးတုန်းက အချင်းစလွယ်သိုင်းလေးနဲ့တဲ့ ...” ဟု အောင်ဗဒင်က ပြောလိုက်လျှင် ဒွါးက

“အဲသလို သိလိုက်ရတော့ ဒွါးကို ရွံမသွားဘူးလား” ဟုမေးလေ၏။

“အဲဒါ ရွံရမဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ... ကရုဏာသက်ရမဲ့ ကိစ္စ ...” ဟု အောင်ဗဒင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒွါးသည် တစ်ချက်မျှ ရှုက်ပြီးလျှင် အောင်ဗဒင်အား အားကိုးတကြီး ဖက်လိုက်လေ၏။

“ပြီးတော့ အစ်ကိုအောင်ဗဒင်မှာ ကိုယ်တိုင်သိတာ မဟုတ်ဘဲ သူများပြောပြရလို့ သိရတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ အလေးအနက်သိပ်မရှိဘူး ဒွါးရေ ... မိန်းမတစ်ယောက် အပျိုဖြစ်တယ်၊ အအိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်သိနိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူးနော် ...

ဘေးကပြောမှသိရတာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒွါးကို မုန်းလည်းမမုန်းဘူး၊ မသတိလည်းမဖြစ်ဘူး ... ကရုဏာတောင် ပိုပြီး ဖြစ်မိသေးတယ် ... ဒွါးကို ဒီတသက် မပစ်ဘူး ... ဒွါးပထမဆုံးပေးတဲ့ ကြာဖြူပန်းလေးနဲ့အတူ ကိုအောင်ဗဒင် ရင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးသိမ်းဆည်းထားမယ် ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဒွါးသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များကျလာလေ၏။ ထိုအခါ အောင်ဗဒင်သည် ထိုင်နေရာမှထ၍ ဒွါး၏ ဖာစုတ်ကလေးရှိရာသို့ သွားပြီးလျှင် ဖာစုတ်ကလေးကို မ ကာ

“ဒီဖာစုတ် ဇာတ်သိမ်းပေရော့ ...” ဟု ဆိုကာ အိမ်ဘေးရှိ ပျားသားချောင်းဖျားအတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၂၀)

အောင်ဗဒင် သင်္ဘော ကပ္ပတိန်ဖြစ်ပြီ

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး များမကြာမီ သရက်ညိုကုန်းကြီးကို ပြန်လည်စိုက်ပျိုးရန်အတွက် သက်ဆိုင်ရာ မြေစာရင်းဌာနမှ အောင်ဗဒင်အားလုပ်ကိုင်ရန် စည်းကမ်းချက် မြောက်မြားစွာဖြင့် ချပေးလိုက်လေတော့၏။

အောင်ဗဒင်သည် ယခင် ယာသမလေးများ နေထိုင်သော နေရာတွင် တဲဝိုင်းကြီး ပြန်၍ထိုး၏။ ယခုအခါမှ တဲမဟုတ်တော့ပေ။ သစ်သား အဆောက်အအုံဝိုင်းကြီး ဖြစ်၏။ ရေချိုးခန်း အိမ်သာမှစ၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်ပေး၏။

ထိုအဆောက်အအုံကြီးကို အုပ်ချုပ်ရန်အတွက် ဒွါးကို တာဝန်ပေး၏။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အလုပ်သမားများက ဒွါးကို နောက်ပြောင်သောသဘောဖြင့် ဒေါ်လှကြည်ဟု ခေါ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဒွါးက

“သူငယ်ချင်းကောင်း ယောက်မတို့ရေ ... ဒွါးကိုချစ်ရင် ဒီလိုတော့ မခေါ်ကြပါနဲ့ကွယ် ... ပါးကိုသာ ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ယောက်တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ကြပါတော့ ... ဒီနာမည်ဟာ နားထဲမှာ စူးလွန်းလို့ပါ ...” ဟု ပြော၍သိသောကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်း၍ချော့ကြရလေ၏။

အောင်ဗဒင်သည် ထိုယာသမလေးများနှင့်ပင် သရက်ညိုကုန်းကြီးကို ရှင်းလေ၏။ ထိုသို့ ရှင်းရာတွင် ဒွါး၏ဖခင် ဦးတင်အောင်ကြီးက ဦးဆောင်လေ၏။ နားလည်တတ်ကျွမ်းသော စိုက်ပျိုးရေးပညာရှင်များကိုခေါ်ကာ မည်သို့မည်ပုံလုပ်ရမည်ကို အကြံဉာဏ်တောင်းလေ၏။

ပညာရှင်များကလည်း သရက်ညိုပင် တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် မည်မျှဝေးရမည်၊ မည်သည့်အချိန် ရေလောင်းရမည်၊ မည်သည့် ဓါတ်မြေဩဇာ ကျွေးရမည်တို့ကို ညွှန်ပြလေ၏။ ထို့ကြောင့် များမကြာမီအချိန်တွင် ညိုမှိုင်းစည်ပင်သော သရက်ညိုပင်တို့ဖြင့် ပြန်လည် ဝေဆာလျက်ရှိလေတော့၏။ ဒွါး၏ဖခင် ဦးတင်အောင်သည် ထိုသရက်ညိုကုန်းကို စောင့်ရှောက်သော တာဝန်ကို ယူရလေ၏။

ရာသီအချိန် ထိုသရက်သီးညိုများသည် လွန်စွာ ဈေးကောင်းရကြလေ၏။ ပွဲရုံများမှ ကားများဖြင့် လာ၍ သယ်ကြရလေ၏။

အောင်ဗဒင်သည် စက်လှေထောင်ထားသော်လည်း တခါတရံ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောနှင့် လိုက်သေး၏။ ထိုသို့လိုက်ရင်း နောက်ထပ်ဆည်းပူးစရာရှိသော အတတ်ပညာ၊ အသိပညာများကို ဆည်းပူးသေး၏။ နောက်ဆုံးတွင် လွန်စွာ ကြီးမားသော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးပေါ် အောင်ဗဒင်သည် ကပ္ပတိန်ရာထူးရသွားလေတော့၏။ သင်္ဘောသားလောကတွင် ကပ္ပတိန်အောင်ဗဒင်၏ ဂုဏ်သတင်းသည် မွေးကြိုင်လျက်ရှိလေ၏။

လက်အောက်ငယ်သား သင်္ဘောသားကလေးများကိုလည်း

“ညီလေးတို့ ... မိဝေးဖဝေး သားဝေးသမီးဝေး ထွက်လာပြီး တို့အလုပ်ဟာ အန္တရာယ်များလှတဲ့ သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကြရတာ ...။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ရရှိတဲ့ငွေကို တန်ဖိုးရှိရှိ သိမ်းဆည်းကြပါ .. သင်္ဘောပေါ်မှာ လောင်းကစားလုပ်တာ တိုင်းပြည်တွေလှည့်ပြီး အပျော်အပါးလိုက်တာတွေနဲ့ မကုန်ပါစေနဲ့။ မင်းတို့ ငါတို့ ရှာလို့ရတဲ့ငွေဟာ တန်ဖိုးရှိပါတယ် ...

တိုင်းပြည်အတွက် ဝင်ငွေပဲပေါ့ ... သင်္ဘောသားဆိုတာ ကမ္ဘာပတ်ပြီး အပျော်ကြူးနေတဲ့ လူပေါ်ကြော့တွေလို မထင်ပါနဲ့။ စွန့်စားပြီး တိုင်းပြည်အတွက် နိုင်ငံခြားငွေ ရှာပေးနေတဲ့ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးဆောင်တွေလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမှတ်ပေးထားကြပါ။ အဲဒီစကားအတိုင်း မလိုက်နာရင်တော့ သင်္ဘောလိုက်တဲ့ အရွယ်လည်းလွန်ရော ခွက်ဆွဲပြီး တောင်းစားရလိမ့်မယ် ...

သင်္ဘောသားငယ်ရင် ဘယ်သူကမှသနားမှာ မဟုတ်ဘူး ... ခွက်တောင် ခွက်ကောင်းနဲ့ တောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခွက်စုတ်နဲ့ တောင်းရမှာ ... အခု ငါပြောတာဟာ အထက်လူကြီးတစ်ဦးအနေနဲ့ ဆူပူတာမဟုတ်ဘူးနော် ... ကိုယ့်ညီလေးတွေလို သဘောထားပြီး ပြောပြတာ ... ” ဟုမကြာခဏ ပြောပြလေ့ရှိ၏။

ကပ္ပတိန်အောင်ဗဒင်အား သင်္ဘောသားများက ကပ္ပတိန်ဟုမခေါ် ... ၊ သူကြီးဟုသာ ခေါ်ကြကုန်၏။ အချို့ကလည်း အတိုကောက် အေဘီဒီ (ABD) ဟုခေါ်ကြကုန်၏။

၎င်းကို ချစ်ကြ၏။ ကြောက်ကြ၏။ ရိုသေကြကုန်၏။ ၎င်း၏ သဘောပေါ်တွင် ဘာသာပေါင်းစုံပါ၏။
ဘာသာအလိုက် ဝတ်ပြုချိန်ပေးထား၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ သဘောသားများမှာ ညစဉ်ညတိုင်း ဘုရားဝတ်တက်ရ၏။

ပင်လယ်ပြင်တွင် အသက်ဆုံးသွားသော ရှေးရှေးက သဘောသားဟောင်းကြီးများကို အမျှဝေကြရကုန်၏။
မွတ်စလင်ဘာသာဝင်များကိုလည်း နမာစဖတ်ချိန် သတ်မှတ်ပေးထား၏။ ထို့အတူ အခြားဘာသာဝင်များ
ကိုလည်း သူ့အချိန်နှင့်သူ သတ်မှတ်ပေးထား၏။ အိမ်နဲ့အိမ် ကြုံလျှင် သဘောပေါ်တွင် ပါသော
အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် သဘောသားများက မုန့်များဝေ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အစ်တီပေး၏။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များအတွက်လည်း အချိန်တစ်ချိန်၊ ရိုမန်ကက်သလစ်ဘာသာဝင်များအတွက်
အချိန်တစ်ချိန်၊ ဗက်ပတစ်စ်ဘာသာဝင်များအတွက် အချိန်တစ်ချိန် သတ်မှတ်ပေးထား၏။
ခရစ္စမတ်နေ့ကြိုလျှင်လည်း သဘောပေါ်၌ပင် ခရစ္စမတ်ပြုလုပ်လေ၏။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များကလည်း
ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်များ ပေးကြ၏။

ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်၏ သဘောနှင့် လိုက်သူများမှာ သဘောလိုက်ရသည်နှင့် မတူဘဲ
ကိုယ့်အရပ်ဌာနီတွင် ရှိနေသူများကဲ့သို့ ရှိလေတော့၏။

အခြားတိုင်းပြည်များသို့ ဆိုက်ရောက်ချိန်များ၌လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သဘောသားများက ထိုမြို့ရှိ
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဘုန်းကြီးများကို ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းကပ်ကြ၏။

အစ္စလာမ်ဘာသာဝင်များကလည်း ထိုမြို့ရှိ မော်လဝီဆရာများ၊ မော်ဇင်များ၊ မော်လနာများကို ပင့်ဖိတ်ကာ
ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ဟောပြောမှုများပြုလုပ်စေခဲ့၏။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များကလည်း ၎င်းတို့နှင့် သက်ဆိုင်သော ပရိချာများ၊ ဖာသာများကို ပင့်ဖိတ်ကာ
တရားနာကြ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ သဘောကို အခြားသဘောများက ‘ဓမ္မာရုံ’ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။
သဘောသားအချင်းချင်းလည်း “မင်းတို့ဟာသဘောမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဓမ္မာရုံပဲကွ” ဟု နောက်ပြောင်ကြသည်အထိ
ဖြစ်လာကြလေတော့၏။

အောင်ဗဒင် သင်္ဘောလိုက်သော သင်္ဘောသားတိုင်းလိုလိုပင် ပိုက်ဆံအိတ်ဖောင်း၍ ပြန်လာကြရသည်ချည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိသားစုများမှာ သင်္ဘောသားများ ပြန်လာသောအခါ ပျော်ရွှင်ကြရကုန်၏။

အောင်ဗဒင်သည် အောက်လက်ငယ်သားများကို အရေးယူရန်ထက် ပြုပြင်ရန် ဆွေးနွေးတတ်လေ၏။ ဆွေးနွေး၍မရသော အခြေအနေကျမှသာလျှင် ထိုက်တန်သော အပြစ်ဒဏ်ကို ပေးလေ၏။

ထိုသို့ ပြုလုပ်သည်ကို သင်္ဘောသားများက ‘ဒဏ်ပေး’ သည်ဟု မယူဆပေ။ တန်သလောက် ပေးသည်ဟုဆိုကာ ‘တန်ပေး’သည်ဟု ပြောကြကုန်၏။

အောင်ဗဒင်သည် ပျားသားချောင်းသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာတိုင်း စက်လှေတစ်စီး တည်ဆောက်လေ၏။

တည်ဆောက်ပြီးသမျှ စက်လှေတိုင်း အောင်ဗဒင်ဟုသာ နာမည်ပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်ဝမ်း၊ အောင်ဗဒင်တူး၊ အောင်ဗဒင် သရီး ဟူ၍ တနင်္သာရီ ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်တွင် အောင်ဗဒင်စက်လှေများ တွင်ကျယ်နေလေတော့သတည်း။

အခန်း(၂၁)

အဖောက်ကြီးပြောသော မြေပုံ

အောင်ဗဒင်နှင့် ဒွါးသည် ဦးဇင်းလေး၏ ကျောင်းသို့ မကြာခဏ ရောက်ကြလေ၏။ တစ်နေ့တွင် အောင်ဗဒင်က

“ဒွါးရေ ... ဦးဇင်းလေးရဲ့ ဝါးကျောင်းကိုဖျက်ပြီးတော့ ကျွန်းနဲ့ နှစ်ထပ် ခမ်းခမ်းနားနား ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့လေး ဆောက်ချင်တယ်ကွာ ...၊ ဦးဇင်းလေးကျိန်းဖို့အခန်း၊ ဘုရားခန်း၊ ကျက်သရေခန်း၊ ဆွမ်းစားဆောင်၊ ဆွမ်းချက်ရုံ၊ ကုဋီ၊ ဥပုသ်ဇရပ် ... အပြည့်အစုံ ဆောက်ပြီး လှူချင်တယ်ကွာ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒွါး၏ မျက်နှာကလေးသည် ပြုံး၍သွားလေ၏။

“အစ်ကိုရယ် ... ဒါလုပ်ဖို့များ ဒွါးဆီမှာ ခွင့်တောင်းနေရသေးလား ... အစ်ကိုလုပ်တာကို ဒွါးသဘောတူပြီးသားပေါ့ ... အဲဒါမှလည်း ဒွါးနဲ့ အစ်ကိုတို့ဟာ ကျောင်းဒကာ ကျောင်းအမတွေ ဖြစ်ကြတော့မှာပေါ့ ...” ဟုပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်သည် ဦးဇင်းလေးကို လျှောက်ထားရလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တရုတ်ကြီးအဖောက်လည်း ရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ အဖောက်ကြီးက

“အောင်ဗဒင်ရေ ... ခရီးသွားတဲ့အခါ မြေပုံလိုတယ်ကွ ...၊ မြေပုံမရှိဘဲ သွားရင်လမ်းမှားသွားတတ်တယ် ... မင်းဟာ တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းမှာ အချမ်းသာဆုံးဖြစ်မဲ့ ခရီးကို သွားနေတာမဟုတ်လား ... အဲဒီအတွက် မြေပုံလိုတာအမှန်ပဲကွ၊ အဲဒီမြေပုံလေး အကြောင်းကိုတော့ မင်းကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပြောပြချင်တယ်ကွာ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဇင်းက

“ပြောပါ ဒကာကြီးအဖောက် ... ကျုပ်လည်း နားထောင်ပါ့မယ်” ဟုထောက်ခံလေ၏။ ထိုအခါ အဖောက်က

“မင်းပိုင်တဲ့တောင်းထဲမှာ ကြက်ဥဆယ်လုံး ရှိတယ်ဆိုပါတော့ကွာ ... တစ်နေ့ကို ကြက်ဥကိုးလုံးပဲစားပြီး တစ်လုံးချန်ထားမယ်ဆိုရင် နောက်ဘာဖြစ်သွားမလဲ သိလား” ဟု မေးလေ၏။

“ဟင့်အင်း မသိပါဘူးဗျာ ...” ဟု အောင်မဒင်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်လျှင်

“တစ်နေ့ ကိုးလုံးစားတော့ တစ်လုံးတစ်လုံး တောင်းထဲမှာ ကျန်နေတာပေါ့ ... ဆယ်ရက်ကြာတဲ့အခါ မင်းတောင်းထဲမှာ ကြက်ဥဆယ်လုံး ရောက်နေပြီပေါ့ ...

ပြီးတော့ ကိုးလုံးတောင် စားရပြီပဲကွာ ...။

တစ်လုံးလျော့ပြီး စားလိုက်တဲ့အတွက် မင်းမှာ ဘာမှမသိသာနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲကွ ... ကိုယ့်ဆီဝင်လာတဲ့ ဝင်ငွေရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံကို အမြဲတမ်းချန်ထားရမယ်ကွ ... တစ်ပုံချန်ထားလည်း ကျပ်တည်းသွားစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးကွာ ... ကိုးပုံတောင် သုံးနေရပြီပဲ ... အဲဒါဟာ ငါပြောချင်တဲ့ မြေပုံတစ်ပဲကွ ...” ဟု တရုတ်အဖောက်က ပြောလေ၏။

“နောက်တစ်ခုက မင်းဆီကို ဝင်လာတဲ့ ငွေတွေကို စနစ်တကျ စီမံခန့်ခွဲ သုံးစွဲဖို့လိုတယ်။ ဘယ်လောက်ဝင်လို့ ဘယ်လောက်ထွက်နေတာကို မသိတဲ့အဖြစ်မျိုး မဖြစ်စေနဲ့ကွ ...။ နောက်တစ်ခုက ငွေဝင်တဲ့ လမ်းကြောင်းတွေကို သိထားဖို့လိုသလို ထွက်တဲ့ လမ်းကြောင်းတွေကို ဂဗနဏ သိထားဖို့လည်းလိုတယ် ...

မလိုအပ်ဘဲ ထွက်နေတဲ့ လမ်းကြောင်းတွေရှိရင် အမြန်ဆုံးပိတ်ပစ်ဖို့ လိုတယ် ...။ အဲဒီလိုမလုပ်ရင် အိတ်ပေါက်နဲ့ ဖားကောက်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ကွ ...။အဲဒါဟာ ငါပြောချင်တဲ့ မြေပုံတစ်ပဲကွ ...” ဟု တရုတ်အဖောက်ကြီးက ပြောပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးက

“သာဓု ... သာဓု ...” ဟု သာဓု ခေါ်လေ၏။

“တတိယပြောချင်တဲ့ အချက်ကတော့ ငွေတွေကို စုတယ်ဆိုပေမဲ့ သက်မဲ့တွေလို သဘောမထားရဘူးကွ ...။ သူတို့အချင်းချင်း ရင်းနှီးပြီး တိုးပွားမဲ့ နေရာတွေကို ပို့ရမယ် ... ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ နွားတွေ၊ ကြက်တွေ အုပ်လိုက် မွေးသလိုပေါ့ကွာ ...

သူတို့ အချင်းချင်း မိတ်တွေလိုက်ကြ ၊ ဥတွေဥကြ ... အကောင်တွေ ထပ်ပွားကြပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်က ငွေမရှာရဘဲ ငွေငွေချင်း ပြန်ရှာသွားတာပေါ့ ...၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ငွေတွေကို သေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းထားလိုက်မယ်ဆိုရင် ငွေတွေဟာ အကြောသေသွားလိမ့်မယ်၊ လေဖြတ်တဲ့လူလို မင်းငွေတွေ လေဖြတ်သွားလိမ့်မယ် ၊ အင်အားမရှိတော့ဘူးပေါ့ ...၊

ဥပမာကွာ ... ငါ့သားလေးမွေးတုန်းက ငါက ငွေလေးနည်းနည်း အတိုးနဲ့ ချထားတယ်ကွ ...၊ ဒါပေမဲ့ အတိုးတွေကို ငါမသုံးဘူးကွ...၊ အရင်းထဲထည့်ပြီး ပြန်မြှုပ်နှံလိုက်တယ် ...၊ အရင်းတွေက အတိုးတွေဖြစ်၊ အတိုးတွေက အရင်းတွေပြန်ဖြစ်၊ အဲဒီမှာ အတိုးတွေပြန်ဖြစ် ၊ ငါ့သားလေး ၁၂ နှစ်သားရောက်လို့ ကျောင်းပို့မယ်လုပ်တော့ ငွေကိုပြန်ထုတ်လိုက်တာ မနည်းပါဘူးကွာ ... ငါပြောချင်တဲ့ တတိယမြောက်မြေပုံဟာ ဒါပဲကွ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဇင်းလေးက

“မှန်ပေတာပေါ့ ဒကာကြီး အဖောက်ရယ် ...၊ အာသေဝနပစ္စည်း သတ္တိနဲ့ အကျိုးဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊ သာဓုဗျာ ... သာဓု ...” ဟု သာဓုခေါ်ပြန်လေ၏။

“နောက်တစ်ခုက အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ လောင်းကစားမဆန်ရဘူးကွ ... မြတ်ချင်မြတ်၊ မမြတ်ချင်သွားဟာ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး မလုပ်ရဘူး ...၊ သေချာတာလောက်ကိုပဲ လုပ်ရမယ် ... မြတ်ရင်တော့ အများကြီးရမယ် ...ရှုံးရင် ကုန်သွားမယ်ဆိုတာမျိုးကို ဘယ်သူက အပြောဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မလုပ်ရဘူး၊

လောင်းကစားလုပ်လိုတော့ မချမ်းသာနိုင်ဘူးကွ ...၊ မွဲစရာရှိရင် မြန်မြန်မွဲသွားလိမ့်မယ်၊ တစ်ခါက ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မိုးကြိုးသွား အစွမ်းထက်တယ် ၊ တစ်သိန်းပေးရမယ် ၊ အဲဒီ မိုးကြိုးသွားဟာ လျှပ်စစ်မီး ငြိမ်းလို့ရတယ်၊ လာနေတဲ့ ရေဒီယိုကို ရပ်လို့ရတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကိုလာပြီး ပြောတယ် ...

ငါ့မိတ်ဆွေက မိုးကြိုးသွားရောင်းတဲ့ဆီကို ငါ့ကိုခေါ်သွားတယ်ကွ ... သူတို့က ပါးစပ်နဲ့လည်း ပြောတယ်၊ လုပ်လည်းပြတယ် ... လျှပ်စစ်မီး ငြိမ်းသွားတာလည်း ငါတွေ့တယ်၊ ရေဒီယိုလည်း ရပ်သွားတယ်ကွ၊ အဲဒါပြန်ရောင်းရင် သိန်း ၂၀ ရမယ်လို့ မစားရဝခမန်း ပြောကြတယ် ...၊ ငါလည်းယုံသွားတယ်ကွ ...၊ ယုံတယ်ဆိုတာလည်း လောဘကြောင့်ပေါ့ကွာ ... ၊ တစ်သိန်းရင်းတာ သိန်း ၂၀ ရမယ်ဆိုတော့ လှုပ် လိုချင်တာပေါ့ကွာ ၊ အဲဒါနဲ့ မစားရက်မသောက်ရက် စုထားတဲ့ငွေလေးတစ်သိန်းနဲ့ ဝယ်လိုက်တယ်၊

အိမ်ရောက်လို့ စမ်းကြည့်တဲ့အခါ လျှပ်စစ်မီး မပြောနဲ့၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတောင် မငြိမ်းဘူးကွ၊ သူတို့လုပ်ပြတာတွေဟာ ကြိုတင်စီမံပြီး စနစ်တကျ လိမ်လိုက်တာတွေကွ၊ ငါက မကျွမ်းကျင်ဘဲ သွားလုပ်မိတာကိုးကွ ...

ဒီအချက်ကို မြဲမြဲမှတ်ထားဟေ့ ... မပိုင်တဲ့အလုပ်၊ မကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်မှာ ဘာရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုမှ မလုပ်ရဘူးကွ၊ တစ်သိန်းမို့လို့ပေါ့ကွာ ... ၁၀ သိန်းဆိုရင် ငါခွက်ဆွဲပြီး သူတောင်းစားဖြစ်နေပြီ ... အဲဒါ ငါပြောချင်တဲ့ လေးခုမြောက်မြေပုံပဲကွ ...” ဟုပြောကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ရယ်လိုက်လေတော့၏။ ဦးဇင်းလေးကလည်း လေးလေးနက်နက် သာဓုခေါ်လေတော့၏။ ထို့နောက်

“မင်းကို အတိုချုပ် မှာချင်တာကတော့ သူများပြောတာ မယုံနဲ့ကွ၊ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့တွေ့တာတောင် တဝက်ပဲယုံ” ဟု တရုတ်ကြီးအဖောက်က ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

“နောက်တစ်ခုက လူတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ငှားနေတာ မသင့်တော်ဘူးကွ ... ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ အိမ်ငှားနေတဲ့ စားရိတ်ဟာကြာလာရင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်လာနိုင်တယ် ... ဆိုင်ဆိုရင်လည်း ငှားတာထက် ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ် ... ငှားတာဟာ ကြာတော့ စားရိတ်ထောင်းလာတယ် ...

စိတ်လည်းရှုပ်ရတယ်ကွ ... သေးတာကြီးတာပဓာနမဟုတ်ဘူး ... ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ ... အဲဒီအပေါက်ဟာ ငွေအထွက်ဆုံးပဲကွ ... ဒါကြောင့် စက်လှေလုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း အငှားမထောင်နဲ့ကွ ... အပိုင်ဖြစ်အောင် အရင်ကြိုးစားလိုက်ဦး ... အခုငါပြောတာဟာ ငါးခုမြောက်မြေပုံပဲကွ ...” ဟု တရုတ်ကြီး အဖောက်က ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ထမင်းစားချိန်ရောက်လာသဖြင့် ဦးဇင်းလေးကိုလည်း ဆွမ်းကပ်ကြ၏။ အောင်ဗဒင်၊ ဒွါးနှင့် တရုတ်ကြီးတို့လည်း ထိုကျောင်းပင် နံနက်စာ စားကြလေ၏။

“ပြီးတော့ တို့မြန်မာစကားမှာ ‘မတ်တတ်စာပဲရှိတယ်၊ တုံးလုံးစာမရှိဘူး ...’ ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်ကွ၊ စကားပဲရှိတယ် ...၊ လိုက်နာမှုမရှိကြဘူး ...၊ ဒါကြောင့် မမျှော်မှန်းနိုင်တဲ့ အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ထားရမယ် ...

ရုတ်တရက်ကိုယ်သေသွားရင် ကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစု မထိခိုက်ဖို့ ... ရုတ်တရက် ကိုယ်ထိခိုက်မိလို့ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားရင် ဆက်လက်အသက်ရှင်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမယ်ကွ ... အဲဒါဟာ ငါပြောချင်တဲ့ မြေပုံရဲ့ ခြောက်ခုမြောက်အချက်ပဲကွ ...” ဟု တရုတ်ကြီး အဖောက်က ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဆက်၍ပြောပြန်လေ၏။

“၇ ခုမြောက် အချက်ကတော့ ကြိုးစားမှုကိုမလျော့ဖို့ပါပဲ ၊ ကိုယ်နဲ့လုပ်ငန်းတူတွေ ရှိနေတယ်ကွ၊ ကိုယ်က ရုပ်နေပေမဲ့ သူတို့က ကြိုးစားနေမှာ ၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်မှာ အစွမ်းထက်လေလေ ဝင်ငွေကောင်းလေလေပဲကွ ... မင်းသဘောပေါက်ဖို့က ကိုယ့်ဆီကို အားပေးတဲ့ဖောက်သည်တို့ အားပေးတဲ့ ပရိတ်သတ်တို့ ဆိုတာ စိတ်ချရတာမျိုးမဟုတ်ဘူးကွ ... ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့လူရှိရင် အဲဒီကို သွားကြမှာ ...၊ အဲဒါတော့ မြဲမြံမှတ်ထား။

ငါပြောချင်တဲ့ ၇ခုမြောက်မြေပုံကတော့ အဲဒါပဲကွ ...၊ အဲဒါဟာ အရေးအကြီးဆုံးအချက် ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်...

မင်းသဘောပေါက်ဖို့ကတော့ အလုပ်တစ်ခုမှာ သဘာရင့်တာ ဝါရင့်တာနဲ့ မကြီးပွားဘူးနော် ... တော်မှကြီးပွားတာ ... ကုလို့ ပျောက်တဲ့ ဆရာဝန်ဆီကိုပဲ လူနာက သွားမှာနော် ... သဘာရင့်တယ်ဆိုပြီး သွားမှာမဟုတ်ဘူး ...၊ အမှုလိုက်ပေးလို့နိုင်တဲ့ ရှေ့နေဆီကိုပဲ အမှုသည်က သွားမှာနော် ... ၊ သဘာရင့် ဝါရင့် ဆိုပြီး သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ...၊ ဒီအချက်ကို မြဲမြံသဘောပေါက်စမ်းပါ ...

ဒီအချက်ဟာ ငါပြောချင်တဲ့ မြေပုံရဲ့ ၇ခုမြောက်အချက်ပဲကွ ... ဒီအတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းဟာ တနင်္သာရီကမ်းမြောင်တစ်ခုလုံးရဲ့ အချမ်းသာဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးဇင်းလေးက သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်၍

“ကောင်းပါ့ ဒကာကြီးရာ ...၊ အခုပြောတဲ့ မြေပုံ ၇ချက်ဟာ အောင်ဗဒင်အတွက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးဇင်းအတွက်လည်း အသုံးဝင်မှာပါ ...၊ ဦးဇင်းလိုက်နေတဲ့ တရားလုပ်ငန်းမှာလည်း ဒီမြေပုံဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ မြေပုံပါပဲ ...” ဟု လေးလေးနက်နက်ကြီး ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၂၂)

သပြေပင်အောက်မှ အုတ်မြစ်၅ချပ်

အောင်ဗဒင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ၎င်းတွင် စုဆောင်းထားမိသော ငွေများကို ထားဝယ်မြို့ရှိ စိတ်ချရသော တရုတ်ပွဲရုံကြီးများတွင် အတိုးဖြင့် မြှုပ်နှံထားလိုက်လေတော့၏။ တခါတရံလည်း သေချာမည့်ကုန်များကို ကိုယ်တိုင်ဝယ်၍ လှောင်လေ၏။ ဦးဇင်းလေးအတွက် ကျောင်းကိုလည်း စတင်ဆောက်လုပ်နေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်နှင့် ဒွါးသည် ကျောင်းသို့ နေ့တိုင်းသွားရလေ၏။ လက်သမားများကို လိုအပ်သည်များ ပြောရလေ၏။ တရုတ်ကြီး အဖောက်ကလည်း နေ့စဉ်လိုလို ကျောင်းသို့ ရောက်လာတတ်၏။

၎င်းတို့ သုံးဦးသည် ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ သပြေပင်ကြီး၏အောက်တွင် အရိပ်ခိုရင်း စကားစမြည် ပြောလေ့ရှိ၏။ ဦးဇင်းလေးလည်း အနားတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးချကာ လာရောက်နားထောင်တတ်မြဲဖြစ်လေ၏။ တစ်နေ့တွင် တရုတ်ကြီး အဖောက်က

“အောင်ဗဒင်ရေ ... ဟိုတလောက မင်းကို ပြောပြခဲ့တာက ခရီးသွားမြေပုံ ၇ချက်ကွ ...၊ အခုပြောချင်တာကတော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ အုတ်မြစ် ၅ချပ်ကွ ...၊ အဲဒါကလည်း အရေးကြီးသေးတယ်ကွ ...

လူတစ်ယောက်ဟာ ... အလုပ်တစ်ခုကို ကြိုးစားမယ်လို့ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ အဲဒါ ‘ထုံးစံ’ရှိရဲ့လား ဖြစ်ဖူးတဲ့လူရောရှိရဲ့လားလို့ ပထမစဉ်းစားရမယ် ...

ဥပမာကွာ ... အမြင့်ခုန်လေ့ကျင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ပေ ၂၀ မြင့်အောင် ခုန်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမယ်ဆိုပါတော့ ... အဲဒီလို ခုန်နိုင်တဲ့ ထုံးစံမျိုးရှိရဲ့လား ... ခုန်ခဲ့ဖူးတဲ့လူ၊ ရခဲ့ဖူးတဲ့လူရော ရှိရဲ့လားလို့ ပထမစဉ်းစားရမယ် ...၊ မင်းက အင်္ဂလိပ်စာ အိုင်အေအထိ သင်ဖူးတာပဲ ... အင်္ဂလိပ်လို ပြောရင် ပိုပြီး ရှင်းပါတယ် ...

Term of Reference

အဲဒါကို ဆိုလိုတာကွ ... အဲဒါကို အလွယ်ဆုံး ‘တီ’ လို့ မှတ်ထားကွာ ...

ဥပမာကွာ ... ခြေထောက်တစ်ဖက် မရှိတဲ့လူက လက်ရွေးစင်ဘောလုံးသမား ဖြစ်အောင်ကြိုးစားတာမျိုး မဖြစ်မိအောင်ပေါ့ကွာ ...

မျက်စိမမြင်တဲ့လူက နာရီပြင်တဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်မိအောင်ပေါ့ကွာ ...၊ ထုံးစံလည်းရှိတယ် ၊ ဖြစ်ဖူးတဲ့ လူလည်းရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ကြိုးစားရမှာပဲ ...၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ထိ ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက် အောင်မြင်အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားရမယ် ၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ရင် ... ကိုယ်ကြိုးစားတာဟာ ဖြစ်နေပြီလား ...၊ ရောက်နေပြီလား၊ မရောက်သေးဘူးလား ဆိုတာ ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ ...၊

ဥပမာဆိုပါတော့ကွာ ...ဘောလုံးကန် ကြိုးစားတယ်ဆိုပါတော့ ... ရပ်ကွက်အဆင့် ကောင်းအောင်လား ... မြို့နယ်အဆင့် ကောင်းအောင်လား ... တိုင်းအဆင့် ကောင်းအောင်လား ... မြန်မာ့လက်ရွေးစင် အထိလုပ်မှာလား ... ဘယ်အထိ လုပ်မှာလဲဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ထားရမယ် ... အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လိုပြောရင်တော့

Object of Aim

အတိုမှတ်ရမှာကတော့ ‘အို’ပေါ့ကွာ ...” ဟု ပြောလျှင် ဦးစင်းလေးက “ကောင်းပါ့ဗျား ... ” ဟုဆိုကာ သာဓုခေါ်လေ၏။ သာဓုခေါ်ရုံမျှမက

“အဲဒါ အောင်ဗဒင်ကိုပဲ ပြောတာမဟုတ်ဘူး ... ကျုပ်ကိုလည်းပဲ ပြောနေတာ ...” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ထို့နောက် တရုတ်ကြီး အဖောက်က

“အုတ်မြစ် ၅ချပ်မှာ ၂ချပ်ပြောပြီးပြီ ၊ ၃ချပ်ဆက်ပြီး ပြောရဦးမယ် ... အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ပြီးတာနဲ့ ရှေ့က အောင်မြင်သွားတဲ့လူတွေ ဘယ်လိုလုပ်သွားကြတယ်ဆိုတာတွေကို ရတတ်သမျှ စာတွေ၊ လက်တွေ့၊ တဆင့်စကားက စပြီး စုဆောင်းမှတ်သားရမယ် ... အဲဒီ အချက်ကိုတော့

Collecting the Reference

အတိုပြောရရင်တော့ အဲဒါကို 'စီ'လို့ မှတ်ထားရမယ်။ အဲဒီလို စုဆောင်းပြီးတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်မှာရော အဲဒီလို လုပ်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်ရှိရဲ့လားလို့ သုံးသပ်ရမယ် ... အဲဒါကိုတော့

Efficiency

အတိုပြောရရင်တော့ အဲဒါကို 'အီး' လို့ မှတ်ထားရမယ် ...

နောက်ဆုံးတစ်ချက်ကတော့ ကိုယ့်မှာ အဲဒီစွမ်းရည် ရှိတယ်ဆိုရင် နောက်မဆုတ်နဲ့တော့ ...။ ဘယ်သူက ဟန့်တားဟန့်တား ရှေ့ကိုသာ တိုးပြီး ကြိုးစားသွားပေတော့ ... အင်္ဂလိပ်လိုတော့

Straight Forward

အတိုမှတ်ရင်တော့ 'အက်စ်' ပေါ့ ...။ အဲဒီတော့ ဒီအုတ်မြစ် ငါးချပ်ကို အတိုအားဖြင့်

T.O.C.E.S

တီ အို စီ အီး အက်စ်

လို့ နှလုံးသားထဲမှာ စွဲထင်သွားအောင် မှတ်ထားလိုက်ပေတော့ ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးစင်းလေးက “သာဓုဗျာ ... အခုလို ကြားနာရတဲ့အတွက် ဦးစင်းမှာလည်း အကျိုးရှိပါတယ် ...” ဟု လေးလေးနက်နက်ကြီး မိန့်တော်မူလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၂၃)

ကြီးဖြင့် ချည်ထားသော ဆပ်ပြာတုံးကလေး

အောင်ဗဒင်နှင့် ဒွါးတို့ ဆောက်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အပြီးသတ်သွားပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရေစက်ချကာ ဦးဇင်းလေးအား အပြီးအပိုင် လှူဒါန်းလိုက်လေတော့၏။

တရုတ်ကြီးအဖောက်လည်း ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကို အပြီးရောင်းပြီးလျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်း လာနေလေတော့၏။ အောင်ဗဒင်၏ စက်လှေများသည်လည်း အောင်ဗဒင်ဝမ်း၊ အောင်ဗဒင်တူး၊ အောင်ဗဒင်သရီး ... စသည်ဖြင့် အောင်ဗဒင်နိုင်အထိ တိုးပွားကာ မြိတ်နှင့် ရန်ကုန်ပြေးဆွဲနေကြလေ၏။

ထိုအချိန် ငပျားတို့၏ ဓားပြဂိုဏ်းနှင့် ယှဉ်နိုင်လောက်သော ဓားပြဂိုဏ်းကြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပြန်၏။ ထိုဓားပြဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်မှာ တခြားသူမဟုတ်ပေ။ အောင်ဗဒင်နှင့် လက်ဝှေ့မိုလ်လှပွဲတွင် ရှုံးသွားသော လက်ဝှေ့သမားဟောင်းဖြစ်၏။ ဖိုးကုလားသည် သူ၏ဆရာ ဘိုနီ၏ နဖူးကို ငပျားက ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ပစ်ခဲ့သည်ကို အခဲမကြေဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ငပျား၏ နဖူးကိုဖြစ်စေ၊ အောင်ဗဒင်၏ နဖူးကိုဖြစ်စေ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ဖြေချက် ပစ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးထားသူဖြစ်၏။ အောင်ဗဒင်သည် ငွေကြေးအားဖြင့်လည်း အတော်ချမ်းသာနေပြီဖြစ်၏။

စက်လှေများမှ ဝင်ငွေ၊ ငွေတိုးချထားသော ငွေများမှဝင်ငွေ၊ သရက်ညိုကုန်းမှ ဝင်ငွေများသည် အောင်ဗဒင်ထံသို့ တသောသော ဝင်နေပြီဖြစ်၏။ ဦးဇင်းလေးမှာလည်း တရားကို ဇွဲနှင့် ကျင့်သောကြောင့် ပေါင်ချိန်များကျလာသဖြင့် အောင်ဗဒင်က ဆရာဝန်ပင့်ကာ ဆေးကုပေးနေရလေ၏။

တရုတ်ကြီးအဖောက်က ဦးဇင်းလေးကျောင်းတွင် ချက်ရေးပြုတ်ရေး သိမ်းရေးဆည်းရေးကို တာဝန်ယူရ၏။ အောင်ဗဒင်နှင့် ဒွါးတို့သည် ဦးဇင်းလေး၏ ကျောင်းသို့ နေ့တိုင်း ရောက်ကြ၏။ ဦးဇင်းလေးတရားဖြတ်ချိန်နှင့် ကြုံလျှင် ဦးဇင်းလေးနှင့် စကားပြောကြရ၏။ မကြုံလျှင် တရုတ်ကြီးအဖောက်နှင့် စကားပြောကြရ၏။

“အောင်မခင်ရေ ... အခု ငါပြောမဲ့စကားဟာ အရေးတော့မကြီးပါဘူးကွာ ... ဒါပေမဲ့လည်း ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောတာနော် ...၊ တို့လူတွေဟာ အသုံးနဲ့ အဖြုန်းကို ခွဲခြားပြီး မသိဘူးကွ ...၊

နမူနာလေးတစ်ခုပြောမယ် ...၊ ဒီကျောင်းမှာ စားသောက်ပြီးရင်ဆေးဖို့ ဆပ်ပြာခွက်လေးတစ်ခွက်နဲ့ ဆပ်ပြာတုံးလေးတစ်တုံး ငါအမြဲထည့်ပေးထားတယ် ...၊ ဒါပေမဲ့ ဆပ်ပြာတုံးကို ရေမစင်ဘဲ ထည့်လိုက်တော့ ဆပ်ပြာတုံးဟာ ရေနူးပြီးပျော်သွားတာပေါ့ကွာ ... ပျော်သွားတော့ သုံးလို့မဖြစ်ပြန်ဘူး၊ အသစ်ထည့်ရပြန်ရော ...၊

ငါတို့ တကယ်သုံးနေရတာ ဆပ်ပြာတုံးရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံပဲ သုံးနေရတာကွ ... ကျန်တဲ့နှစ်ပုံဟာ ရေနူးပြီးပျက်စီးသွားတယ် ...၊ တကယ်လို့ ဆပ်ပြာတစ်တုံးကို ၃ ကျပ်ပေးပြီး ဝယ်သုံးရတယ်ဆိုရင် ၁ကျပ်မိုးပဲ သုံးရတယ် ... ၂ကျပ်မိုး အလကားဖြစ်နေတယ်၊

အဲဒါကြောင့် ဒီကျောင်းမှာ ငါ ဆပ်ပြာခွက်မထားဘူးကွ၊ ဆပ်ပြာတုံးဝယ်ပြီးရင် ဖောက်ပြီး ကြိုးနဲ့ချည်ထားတယ်ကွာ ... ပြီးရင် တိုင်မှာ သံရိုက်ပြီးချိတ်ပေးထားတယ်၊ အဲဒီတော့ ဆပ်ပြာတုံးဟာ ရေစစ်ပြီးခံတာပေါ့ ...၊ ၃ကျပ်တန် ဆပ်ပြာတုံးကို ၃ကျပ်မိုး အပြည့်သုံးရတာပေါ့ကွာ၊ ဒါက အသေးအဖွဲလေးကို ပြောပြတာနော် ...၊

မင်းရဲ့လုပ်ငန်းမှာလည်း ဒါမျိုးလေးတွေ ရှိကောင်းရှိမယ် ... အဲဒါလေးတွေကို ရှာကြံပြီး ယိုပေါက်လေးတွေကို ပိတ်လိုက်ကွ ...လူဟာ သုံးလို့ မမဲ့ဘူးကွ ... ဖြုန်းလို့မဲ့တာ ...” ဟု ဆုံးမလေ၏။
ထို့ကြောင့် အောင်မခင်က

“ဟုတ်ပါ တရုတ်ကြီးအဖောက်ရာ ...” ဟု လေးလေးနက်နက် ထောက်ခံလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၂၄)

ဖိုးကုလား၏နည်း သိသိကာလေး

“မင်းကိုပြောပြရဦးမယ် ... မြတ်ကနေ ရန်ကုန်ကို ပြေးတဲ့စက်လှေတွေထဲမှာ အောင်ဗဒင်တွေချည်း မဟုတ်ဘူးနော် ... အောင်မြင်စက်လှေ ဆိုတာတွေလည်းပေါ်နေပြီ ...မင်းကို ပုခုံးချင်းယှဉ်ဖို့ပေါ့ကွာ ...” ဟု တရုတ်ကြီးအဖောက်က ပြောလိုက်လျှင် အောင်ဗဒင်က

“ကျွန်တော်လည်း ကြားမိပါတယ် ... အဲဒီ အောင်မြင်စက်လှေ ထောင်တဲ့သူတွေဟာ တခြားလူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ တချိန်က ကျွန်တော်နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပါပဲ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ တရုတ်ကြီးအဖောက်က

တစ်ခုသတိထားရမယ်နော် ... ပစ္စည်းတင်တဲ့အခါ ဥပဒေကခွင့်မပြုတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မတင်မိဖို့ အရေးကြီးတယ် ... မီးဟာ သိလို့ပဲ ကိုင်ကိုင် မသိလို့ဘဲကိုင်ကိုင် ပူတယ်နော် ... ဥပဒေဟာလည်း ဒီလိုပဲကွ ... သိလို့ပဲ ကျူးလွန်ကျူးလွန် မသိလို့ဘဲ ကျူးလွန်ကျူးလွန် အပြစ်ဒဏ်ကျရောက်နိုင်တယ် ... အပြစ်ဒဏ် ကျပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပျက်ပြီပေါ့ကွာ ... အဲဒါတော့ ကောင်းကောင်းသတိထားရမယ်ဟေ့ ” ဟု သတိပေးလေ၏။

“စိတ်ချပါ အဖောက်ကြီး ... အဲဒီလိုမဖြစ်စေရအောင် စိတ်ချရတဲ့လူတွေနဲ့ ပစ္စည်းတင်တဲ့လူတွေကို စီမံထားပါတယ် ...၊ ခက်တာက အဲဒါမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ ... ဖိုးကုလားတို့ အဖွဲ့က ကျွန်တော့် စက်လှေတွေကို ဓားပြတိုက်တယ် ...” ဟု အောင်ဗဒင်က ပြောလိုက်ရာ တရုတ်ကြီး အဖောက်က

“ဒါကလွယ်ပါတယ်ကွာ ... စနစ်တကျ ထောင်ပြီးဖမ်းလိုက်ရင် ဖိုးကုလားမပြောနဲ့ ဖိုးသကြားတောင် မိနိုင်ပါတယ် ...” ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း လုပ်ပေးစမ်းပါ အဖောက်ကြီးရယ် ...” ဟု အောင်ဗဒင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လွန်စွာနာမည်ကြီးလှသော ဓားပြကြီးငါးယောက်ကို သက်ဆိုင်ရာမှ ဖမ်းဆီးရမိသွားခြင်းဖြစ်၏။ ငါးယောက်အား ရုံးတော်မှ အမိန့်မချသေးဘဲ ထောင်ထွဲပင် ထည့်၍ထားလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ထည့်ထားပြီးနောက် ငါးယောက်ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများကို သက်ဆိုင်ရာမှ စုဆောင်းစာရင်းပြုလုပ်နေလေ၏။

တစ်နေ့တွင် အောင်ဗဒင်၊ ဒွါး နှင့် တရုတ်ကြီး အဖောက်တို့သည် သပြေပင်အရိပ်အောက်တွင် စကားပြောနေကြလေ၏။ ထိုအချိန် မျက်နှာတွင် ပါးသိုင်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးများရှိ၍ ဦးထုပ်ကို ခပ်အုပ်အုပ်ဆောင်းထားသော ညှင်းသိုးသိုး မှုန်ကုပ်ကုပ် လူတစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။

ထိုသူက အဖောက်ကြီးအား

“အဖောက်ကြီး ... ကျုပ်ရောက်လာပြီလေဗျာ ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဖောက်ကြီးက

“ရောက်လာရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး ကိုယ့်လူ ... အလုပ်လုပ်ရဦးမှာ ...” ဟု ဆိုကာ အခြားသော အပင်ရိပ်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ရှည်လျားစွာ စကားပြောနေကြလေ၏။

ညှင်းသိုးသိုးနှင့် လူလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရလေ၏။

ထို့နောက် တရုတ်အဖောက်ကြီးသည် မောင်းမကန်ကမ်းခြေတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်သော ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ဦးကို ခေါ်လာပြီးလျှင် ထိုညှင်းသိုးသိုးလူအား ရှေ့တည့်တည့်မှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊ ဘေးတည့်တည့်မှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်စေလေ၏။ ထို့နောက် ထိုညှင်းသိုးသိုးလူကို ကျောင်းပင် ခေါ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းကမူ ထားဝယ်မြို့သို့ တက်လေ၏။

၅ရက်ခန့် ကြာသောအခါ ထားဝယ်မြို့မှ ပြန်လာလေ၏။ ၎င်းနှင့်အတူ ရဲအရာရှိများနှင့် စာရွက်လိပ်ကြီးများလည်း ပါလာ၏။ တရုတ်အဖောက်ကြီးသည် စာရွက်လိပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီးလျှင် အောင်ဗဒင်အား ပေးလိုက်လေ၏။ အောင်ဗဒင်လည်း ထိုစာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ရာ ကျောင်းတွင်ရောက်နေသော ညှင်းသိုးသိုးလူ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ဆုတော်ငွေတစ်ထောင် ဆိုသော စာတန်းကို ဖတ်မိလေ၏။

ထိုဓာတ်ပုံ၏ အောက်တွင်လည်း လှယက်မှု၊ ဓားပြမှု၊ မုဒိန်းမှု၊ လူသတ်မှု၊ မီးရှို့မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့သော လူဆိုးကြီးငါးကျိမ်းကို သက်ဆိုင်ရာမှ အလိုရှိနေကြောင်း၊ အတိအကျ သတင်းပေးနိုင်သူကို ဖြစ်စေ၊ လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်သူကို ဖြစ်စေ ဆုတော်ငွေ ၁၀၀၀ ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။

ထို့နောက် ရဲများသည် ထိုကြော်ငြာများကို တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းတလျှောက် လိုက်၍ကပ်ကြလေတော့၏။
ထိုနေ့မှစ၍ ငကျွမ်းလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပျောက်သွားလေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဒွါးတွင် ကိုယ်ဝန်ရလာလေတော့၏။ ထို့နောက်
ဖြူဖွေးသန့်စင်သော သားကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်လေ၏။ ဒွါးသည် သေဆုံးသွားသော
ပထမသားကလေးအတွက် သရက်ညိုဟု အမည်ပေးလို၏။

သို့ရာတွင် အောင်ဗဒင်က ကြိုးစင်သို့ တက်လုဆဲဆဲဖြစ်နေသော ငပျားကို လွမ်းဆွတ်သောအားဖြင့် ‘ပျား’
ပါအောင်မဲ့ရမည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်ပေါင်းလိုက်သောအခါ ‘ပျားညို’ဟူ၍ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ပျားညိုလေးကို အောင်ဗဒင်ရော ဒွါးကပါ လွန်စွာချစ်ကြ၏။ ပျားညိုကလေးမှာလည်း လွန်စွာ
သွက်လက်သော ကလေးဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ပျားသားချောင်းရွာအတွင်းသို့ သေနတ်ကိုင်လူဆိုးများသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဒရမန်းကြမ်း
ဝင်ရောက်လာကြ၏။ တွေ့သမျှလူကို လှမ်း၍ ပစ်ခတ်ကြ၏။ အိမ်များပေါ်သို့ မီးတုတ်များပစ်တင်ကာ
မီးရှို့ကြ၏။ ဓားပြခေါင်းဆောင်မှာ ဘိုနီ၏ တပည့် ဖိုးကုလားဖြစ်၏။

ဖိုးကုလားသည် အောင်ဗဒင်၏ တိုက်ပေါ်သို့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုင်၍ ပြေးတက်သွား၏။
ထိုအချိန်က အောင်ဗဒင်သည် စက်လှေဖြင့် လိုက်သွားသောကြောင့် ရွာတွင်မရှိပေ။

အောင်ဗဒင်ကိုမတွေ့သောအခါ ဖိုးကုလားသည် ဒွါး၏ နဖူးကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ရွယ်၍

“ဆရာ ဘိုနီအတွက် ...” ဟု ဆိုကာ ဒိုင်းကနဲ ပစ်ချလိုက်လေတော့၏။ ဒွါးလည်း
အသက်ပျောက်ရှာလေတော့၏။

အောင်ဗဒင်ပြန်လာသောအခါ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ငိုကြွေးလေတော့၏။ ဒွါး၏ အုတ်ဂူကလေးကို ခြံအနီး
ရေကန်နားပင် ပြုလုပ်ထား၏။ နေ့စဉ်ပင် ကြာဖြူပန်းကလေးများတင်ကာ အောင်ဗဒင်သည် ငိုကြွေးနေတတ်၏။

ထို့နောက် အောင်ဗဒင်သည် ဓားပြရန်ကို ကာကွယ်ရန်အတွက်ဆိုကာ လိုင်စင်ဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရရန် လျှောက်ထားလိုက်ရာ ကိုင်ဆောင်ခွင့် ရရှိခဲ့လေ၏။

အောင်ဗဒင်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထိုခြောက်လုံးပြူးဖြင့် လက်ဖြောင့်စေရန် လေ့ကျင့်နေလေ၏။

“ဒွါးနဖူးကို ပစ်သွားတဲ့ ဖိုးကုလားရဲ့နဖူးကို ငါကိုယ်တိုင် ဒီသေနတ်နဲ့ပစ်မယ် ...” ဟုလည်း ကြိမ်းဝါးနေလေ၏။

ဦးဇင်းလေးက ထိုအကြောင်းကို ကြားသိသောအခါ လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် အောင်ဗဒင်အား သေနတ်နှင့်တကွ ကျောင်းသို့လာရန် မှာလိုက်လေတော့၏။

အောင်ဗဒင်လည်း ကျောင်းသို့သွားရလေ၏။ အောင်ဗဒင်ရောက်သောအခါ ဦးဇင်းလေးက သေနတ်ကို ထုတ်၍ ကြည့်၏။

“အောင်ဗဒင် ဒီသေနတ်နဲ့ ဒွါးရဲ့နဖူးကိုပစ်တဲ့ ဖိုးကုလားရဲ့နဖူးကို ပြန်ပြီး ပစ်မလို့လား ... အဲဒီလိုဆိုရင် ဇာတ်လမ်းက ဘယ်ပြီးတော့မလဲကွာ ... တစ်လှည့်စီ လျှောက်ပြီး ကလဲစားချေနေကြရတော့မှာပေါ့ကွာ ... သံသရာတလျှောက်လုံး ဘယ်ပြီးတော့မလဲ ...၊ မျက်စိမမြင်တဲ့လူက မမြင်သလို လုပ်မှာပေါ့ကွာ ... မြင်တဲ့လူက အသိဉာဏ်ရှိရှိ ရပ်လိုက်မှ ပြီးမှာနော် ... လက်စားချေတယ်ဆိုတာ မိုးမဆုံး၊ မြေမဆုံး သံသရာအထိ ပါသွားတတ်တယ်၊ မလုပ်နဲ့ အောင်ဗဒင် ... ဦးဇင်းပြောတာကို နားထောင်” ဟု ဆိုကာ ဦးဇင်းလေးသည် အောင်ဗဒင်၏ သေနတ်ကိုယူ၍ မေတ္တာသုတ် ရွတ်ပေးလိုက်လေ၏။

တရုတ်ကြီးအဖောက်စီမံလိုက်သော ဝရမ်းပြေးအတု ငကျွမ်းမှာ တောပုန်းကြီးအသွင် ဖန်တီး၍ လှည့်လည်ပုန်းအောင်းရင်း ဖိုးကုလားအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်လေ၏။ ဖိုးကုလားအဖွဲ့မှ ဓားပြများကလည်း ငကျွမ်းကို ဝရမ်းအထုတ်ခံရသော ဓားပြကြီးအဖြစ် လွန်စွာမှ အထင်ကြီးကြ၏။ လက်လည်းလက်ခံလိုကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဖိုးကုလားနှင့် တိုင်ပင်ကာ လက်ခံလိုက်ကြလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ဖိုးကုလားတို့လူစုသည် တောအုပ်အတွင်းရှိ ကျောက်ဂူအတွင်း၌ အောင်ဗဒင်စက်လှေ သုံးစီးကို တပြိုင်နက်တည်း ဓားပြတိုက်ရန် စီမံကြလေ၏။ အောင်မြင်ခဲ့လျှင် ထိုပုန်းအောင်းနေသော ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ ပြန်လည်စုရုံးကြပြီးလျှင် အရက်သေစာများသောက်စား၍ ပျော်ရွှင်ကြမည်ဟု စီမံထား၏။

သို့ရာတွင် ဓားပြတိုက်ရာသို့ ငကျွမ်းအား မလိုက်စေဘဲ စခန်း စောင့်ရန်သာ စီစဉ်ကြလေ၏။ ငကျွမ်း၏ တာဝန်မှာ အရက်ထည့်သော စဉ့်အိုးများ အရက်အပြည့် ရှာဖွေထားရန်နှင့် ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ထောပတ်သုတ်၍ မီးကင်ထားရန်ဖြစ်၏။

ဖိုးကုလားတို့လူစုသည် အောင်ဗဒင်စက်လှေ ၃ စီးကို အောင်မြင်စွာ ဓားပြတိုက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက်မိုးချုပ်သောအခါ မီးတုတ်များဖြင့် စခန်းသို့ ပြန်လာကြပြီး ဆတ်သားကင်များကို စားသောက်ကြ၏။ အရက်များသောက်ကြ၏။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအရက်များထဲတွင် တရုတ်ကြီးအဖောက်၏ စိမ့်ချက်ဖြင့် အိပ်ဆေးများ ထည့်ထားပြီးဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ စခန်းချသောနေရာမှာ ပျားသားချောင်းရွာနှင့် များစွာမဝေးလှပေ။

ဖိုးကုလားအပါအဝင် ဓားပြများသည် အရက်များသောက်ပြီးနောက် အားလုံးလိုလို အိပ်ပျော်သွားကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ တောပုန်းဓားပြအတူ ငကျွမ်းသည် မီးတုတ် ၂လက်ကို ကိုင်၍ ကျောက်ဂူအမြင့်ပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ကင်းပုန်းဝပ်နေသော ရဲများနှင့် အရပ်သားများကို အချက်ပေးလိုက်လေတော့၏။

ရဲများနှင့် အရပ်သားများသည် ဂူတွင်းသို့ဝင်ကာ လက်နက်များကို အလွယ်တကူ သိမ်းဆည်းနိုင်ပြီးလျှင် ဓားပြများကိုလည်း အလွယ်တကူ လက်ပြန်ကြီးတုပ်၍ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ထိုဓားပြများကို ပျားသားချောင်းရွာသို့ ကျွဲနွားဆွဲသလို ဆွဲလာကြလေ၏။ တရုတ်ကြီးအဖောက်သည် ဓားပြဖိုးကုလား၏ ဆံပင်ကိုဆွဲ၍ မျက်နှာကိုနှောက်သို့ ဆွဲလှန်လိုက်ပြီးလျှင်

“ဟေ့ အောင်ဗဒင် ... ဖိုးကုလား ဒီမှာလေကွာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အောင်ဗဒင်လည်း ခါးတွင် ထိုးထားသော မြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်၍ မောင်းကိုတင်ကာ ဖိုးကုလား၏ နဖူးကိုထိုး၍ ချိန်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန် “အောင်ဗဒင် မလုပ်နဲ့ ... ”ဟူသော ဦးဇင်းလေး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် မောင်းမဖြုတ်ဖြစ်တော့ပေ။ ထို့နောက် သေနတ်အတွင်းမှ ကျည်ဆံများကို သွန်ချလိုက်ပြီးလျှင် ဒူးထောက်၍ ဦးဇင်းလေးအား သေနတ်ကို လှူလိုက်လေတော့၏။ ဦးဇင်းလေးက

“ငါအရောက်စောပေလိုသာပေါ့ကွာ ... နို့မို့ရင်တော့ သံသရာကရှည်ပြီ...” ဟု ဆိုကာ ဒူးထောက်၍ ရှိခိုးနေသော အောင်ဗဒင်၏ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်လေ၏။ အောင်ဗဒင်လည်း ဒွါးကို သတိရသဖြင့် မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျလာလေတော့သတည်း။

အခန်း(၂၅)

မင်းလည်းယောက်ျား ငါလည်းယောက်ျား

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဖိုးကုလားလည်း ထောင်အတွင်းသို့ ရောက်သွား၏။ ထောင်ထဲတွင် ရောက်နှင့်နေသော ငပျားနှင့် တည့်တည့်တိုးတော့၏။ ငပျားသည် ဖိုးကုလားကိုမြင်လျှင်

“မင်းကိုစောင့်နေတာ ဖိုးကုလားရေ ...၊ ငါ့အစ်မ နဖူးကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လိုက်တယ် ... ဟုတ်လား ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလိုအနိုင်ကျင့်ရသလားကွာ ... မင်းနဲ့ငါ ယောက်ျားချင်းတွေကြပြီ ... မင်းလည်းယောက်ျား၊ ငါလည်းယောက်ျား ... မင်းလည်းလက်ရှေ့သမား ဓားပြခေါင်းဆောင်၊ ငါလည်း လက်ရှေ့သမား ဓားပြခေါင်းဆောင် ... ဒေါက်အလျားချင်းလည်းတူတယ် ... အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတာချင်းလည်း တူတယ် ... မိုက်တာချင်းလည်းတူတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ

ဖိုးကုလားက

“ငပျားရယ် ... ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ကွာ ၊ ရန်ငြိုးမဖွဲ့ပါနဲ့ ...၊ မင်းယောက်ဖ အောင်မဒင်ဆိုရင် ငါ့နဖူးကို ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ပစ်မယ် လုပ်ပြီးမှ ဦးစင်းလေးက မေတ္တာရပ်ခံလိုက်လို့ မပစ်တော့ဘဲ အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်တယ် ... အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါကွာ ... လက်စားမချေချင်ပါနဲ့ ... ငါလည်းကြိုးဒဏ်ကျခဲ့ကောင်ပါ ...” ဟု ပြောနေစဉ်ပင် ငပျားသည် ညာဖြောင့်လက်သီးဖြင့် ဖိုးကုလား၏ ရင်ဘတ်သို့ တအားကြိုး၍ ထိုးလိုက်ရာ ဖိုးကုလားသည် မြင်းအကန်ခံလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ နောက်သို့လွင့်စင်ကာ လဲပြီး သတိလစ်သွားလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် နံရိုးသုံးချောင်း ကျိုးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ငပျားသည် သူ၏လက်သီးကို နမ်းရှုံ့ပြီးလျှင်

“ငါ့အစ်မဒါးအတွက် ...” ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေတော့သတည်း။

အခန်း(၂၆)

ထွက်တော်မူ နန်းကဇွာတယ်

ဦးဇင်းလေးက အစဉ်သနားသည်ကို အကြောင်းပြု၍ သာသနာ့ဘောင်သို့ တက်ပေးလိုက်လေ၏။ အောင်ဗဒင်မှာမူ ဒွါးကို လွမ်းဆွတ်သောကြောင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ငိုကြွေးနေလေ၏။ သားကလေး ပျားညိုအတွက်မူ ကလေးထိန်းငှား၍ ထားရလေ၏။

ဦးဇင်းလေးသည် အောင်ဗဒင်ကို သနားသောကြောင့် ကျောင်းသို့ မကြာမကြာခေါ်၍ တရားဟောလေ၏။ အောင်ဗဒင်သည် ဦးဇင်းလေးအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုမိ၏။ ဦးဇင်းလေးသည် အခါတိုင်းနှင့်မတူ၊ ပို၍ တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေ၏။

အောင်ဗဒင်အနေနှင့် မည်သို့ဖြစ်သည်ကို မပြောတတ်သော်လည်း ဦးဇင်းလေး၏ နှလုံးသားတွင် တရားကိန်းအောင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ အတော်အတန် အကဲခတ်မိလေ၏။ အချိန်ကာလ အတန်ကြာလာသောအခါ အောင်ဗဒင်လည်း ဣန္ဒြေရလာလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးဇင်းလေးက

“အောင်ဗဒင် ... မင်းရဲ့စိတ်ကလေး အနည်ထိုင်တဲ့အထိ ငါစောင့်နေတာကွ ... ငါ ဒီမှာမနေတော့ဘူး ...၊ တောထွက်တော့မယ် ... ဦးဇင်းအဖောက်ကြီးနဲ့အတူ မင်းဒီမှာ နေခဲ့ရမယ် ...” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီးအဖောက်က

“ဒီမှာအောင်ဗဒင် ... မင်းဟာ သင်္ဘောကပ္ပတိန် အဖြစ်နဲ့ ကမ္ဘာပတ်ပြီးပြီ၊ ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာတို့၊ အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာတို့ကိုလည်း အောင်နိုင်ပြီးပြီ ... တစ်ခါက မင်းရှုံးခဲ့ရတဲ့ ကပ္ပလီ ပင်လယ်အော်ကိုလည်း အောင်နိုင်ခဲ့ပြီးပြီ ...

မင်းမအောင်နိုင်သေးတာက မင်းရင်ထဲက မနောသမုဒ္ဒရာကိုတော့ မအောင်နိုင်သေးဘူး၊ အဲဒါကို အောင်နိုင်ဖို့ကတော့ ဦးဇင်းလေးပြောတဲ့စကားကို နားထောင်လိုက်ဖို့ပါပဲ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ အောင်ဗဒင်က

“စိတ်ချပါ ဦးဇင်းကြီး အဖောက်ရာ ... ကျုပ်ရင်ထဲက ဗလောင်ဆူနေတဲ့ မနောသမုဒ္ဒရာကို အောင်နိုင်ရမှာပေါ့ဗျာ ... တခြားလူမှမဟုတ်ဘဲ ... အောင်ဗဒင်ပဲဟာ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးဇင်းလေးက သာရခေါ်လေ၏။

ထို့နောက် ဦးဇင်းလေးက အောင်ဗဒင်အား ရဟန်းဘောင်သို့ သွတ်သွင်းပေးလိုက်လေ၏။ အောင်ဗဒင်၏ ရဟန်းခံပွဲသည် လွန်စွာမှ စည်ကား၏။ ပျားသားချောင်းရွာမှသာမက မောင်းမကန်၊ ထားဝယ် စသည်တို့ကပါ လာရောက်ကြ၏။ သိမ်ဆင်းလောင်းသော ပရိတ်သတ်ကြီးမှာ ဦးဇင်းလေးကျောင်းရှိ သိမ်မှ မောင်းမကန်ကမ်းခြေအထိ ရောက်လေ၏။

ရွာမှလူကြီးများကလည်း ကလေးအတွက် ဘာမျှမပူရန်၊ ၎င်းတို့လည်း ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်မည်ဟု ပြောကြ၏။ ဒွါး၏ညီမ မွားကလည်း သူသည် ဤတစ်သက် ယောက်ျားမယူတော့ဘဲ ပျားညိုကလေးကိုသာ မိခင်ဒွါးကိုယ်စား စောင့်ရှောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဘုရားရှေ့တွင် သစ္စာဆိုပြလေ၏။

အောင်ဗဒင် ရဟန်းပြုသော သန်းခေါင်လောက်တွင် ဦးဇင်းကြီးအဖောက်က

“ဦးဇင်းအောင်ဗဒင် ... ထ ... ထ ... ထ ... တို့ဦးဇင်းလေး မရှိတော့ဘူး ...” ဟု အလန့်တကြား ပြောလိုက်လေ၏။

အောင်ဗဒင်လည်း ထ၍ ဦးဇင်းလေး၏ အခန်းသို့ ဝင်ကြည့်ရာ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် စာလုံးကြီးဖြင့် စာတစ်ကြောင်း ရေးထားခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေတော့သတည်း။

နိက္ခမ

အခန်း(၂၇)

ရေမောက်ကမ်းတင် တစ်ယောက်တိုးပြန်ပြီ

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ကာလအတန်ကြာသောအခါ ပင်လယ်ပြင်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လေနီကြမ်းကြီး တိုက်လေ၏။

ထိုအချိန် မြိတ်မြို့မှ ထွက်လာသော အောင်မြင်စက်လှေ၏ နောက်ကျောကို ညီအစ်မငါးဖော်ကျွန်းစုနှင့် သရောသဲတန်းကြီးကျွန်းစုကြားမှ ဖြတ်၍ တိုက်လိုက်သော လေနီကြမ်းသည် ထိုစက်လှေကလေးကို မြှောက်၍ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေတော့၏။

မောင်းမကန် ကမ်းခြေမရောက်မီ၌ပင် ထိုစက်လှေသည် ခါးကျိုး၍ တစ်ပိုင်းနစ်မြုပ်သွား၏။ လူအမြောက် အမြားပါသွား၏။ ကျန်သောအပိုင်းမှ လူများလည်း လွင့်စင်၍ ပင်လယ်အတွင်းသို့ ကျကြကုန်၏။ ထိုစက်လှေတွင် အလုပ်လုပ်သော အညာသား စက်လှေအလုပ်သမားလေး တစ်ဦးသည် စက်လှေနံရံဘေး ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ်ပေါ်တွင် မှောက်ရက်သားကျ၍ သတိလစ်ကာ ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများကြားတွင် မျောပါနေရ၏။

ထိုပျဉ်ချပ်မှာ စက်လှေ၏အမည် ‘အောင်မြင်’ ဟုရေးထားသော စာတန်းပါ၏။ ထိုပျဉ်ချပ်တွင် ကြိုးတစ်ချောင်းပါရာ ထိုကြိုးသည် ထိုသူငယ်လေး၏ ညာလက်ကို ပတ်ချည်ထားသကဲ့သို့ ရှိသောကြောင့် ထိုသူငယ်လေးသည် လွင့်စင်၍ မကျနိုင်တော့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် ထိုပျဉ်ချပ်သည် လေ၏ အရှိန်ဖြင့် သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ထိုး၍တင်သွားလေတော့၏။ ထိုသူငယ်လေးမှာမူ သတိမရသေးပေ။

ထိုအချိန် ဦးစင်းအောင်ဗဒင် ဆွမ်းခံကြွလာသည်နှင့် ကြုံသောကြောင့် ထိုသူငယ်လေးအား သွား၍ တွဲ၏။ သို့ရာတွင် မ၊မနိုင်ရှာပေ။ ထို့ကြောင့် အနီးအနားတွင် ရှိနေသူများအား

“ကဲ ... ဒကာတို့ရေ ... ပျဉ်ချပ်အတိုင်းသာ ကျောင်းကိုမ ခဲ့ကြပေတော့ ...” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သဖြင့် အနီးရှိဒကာများလည်း ပျဉ်ချပ်ကို ဝိုင်း၍ထမ်းကြလေ၏။

ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူငယ်လေးကို ကျောင်းပေါ်သို့ တင်ထားပြီးလျှင် ကျန်းမာရေးမှူးကို ပင့်၍ပြလေ၏။ ကျန်းမာရေးမှူးလည်း နားကျပ်နှင့် စမ်းသပ်ပြီးနောက် ထိုးသင့်သော ဆေးဝါးများကို ထိုးနှံပေးလေ၏။

“ဘာမှမပူပါနဲ့ဘုရား ... အမြင့်ကကျပြီး လန့်ပြီးမေ့သွားတာပါ ...၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထိခိုက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်လည်း မတွေ့ရပါဘူး၊ မကြာခင်သတိပြန်ရလာမှာပါ၊ မသေပါဘူး ...” ဟု ကျန်းမာရေးမှူးကပြောလျှင် ဦးဇင်းအောင်ဗဒင်က သာဓုခေါ်လေ၏။

ထို့နောက် ဒကာများက သူငယ်လေးကို သယ်လာကြသော ပျဉ်ချပ်ကြီးကို မည်သည့်နေရာတွင် ထားရမည်ကို လျှောက်ထားကြလျှင် ဦးဇင်းအောင်ဗဒင်က

“ကျောင်းအဝင် ခြံစည်းရိုးမှာ ရိုက်ထားလိုက်ကြကွာ” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရွာသားများလည်း ထိုပျဉ်ချပ်ကြီးကို ယူ၍ ကျောင်း၏ ခြံစည်းရိုးတွင် သွား၍ ရိုက်ထားလိုက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဦးဇင်းအောင်ဗဒင်၏ ကျောင်းသည် ‘အောင်မြင်ကျောင်း’ ဟူ၍ အမည်တွင်ခဲ့လေတော့၏။ ဦးဇင်းအောင်ဗဒင်သည် သတိမေ့နေသော သူငယ်လေးကို ငဲ့၍ကြည့်ပြီးလျှင်

“ဒီကောင်လေးလည်း အသားညိုညိုနဲ့ ငါ့လိုပဲ အညာသားလေးပဲနဲ့ တူပါရဲ့ ... ပျားသားချောင်းရွာမှာတော့ ရေမျောကမ်းတင် တစ်ယောက်တိုးလာပြန်ပြီ၊ သူ့ကိုလည်း အကောင်ကြီးသွားအောင် မွေးရမှာပဲ ... အဲဒီနည်းကိုလည်း ငါက သိနေပြီပဲ ... သူ့အတွက် လွယ်သွားပြီပေါ့ ... ရေမျောကမ်းတင် အောင်မြင်ရေ ...” ဟု နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး မိန့်တော်မူလိုက်လေတော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ
မင်းသိင်္ခီ

၂၀၀၇၊ ဧပြီ(၁)ရက်
ရန်ကုန်
နံနက်-၇:၄၀